

P

A

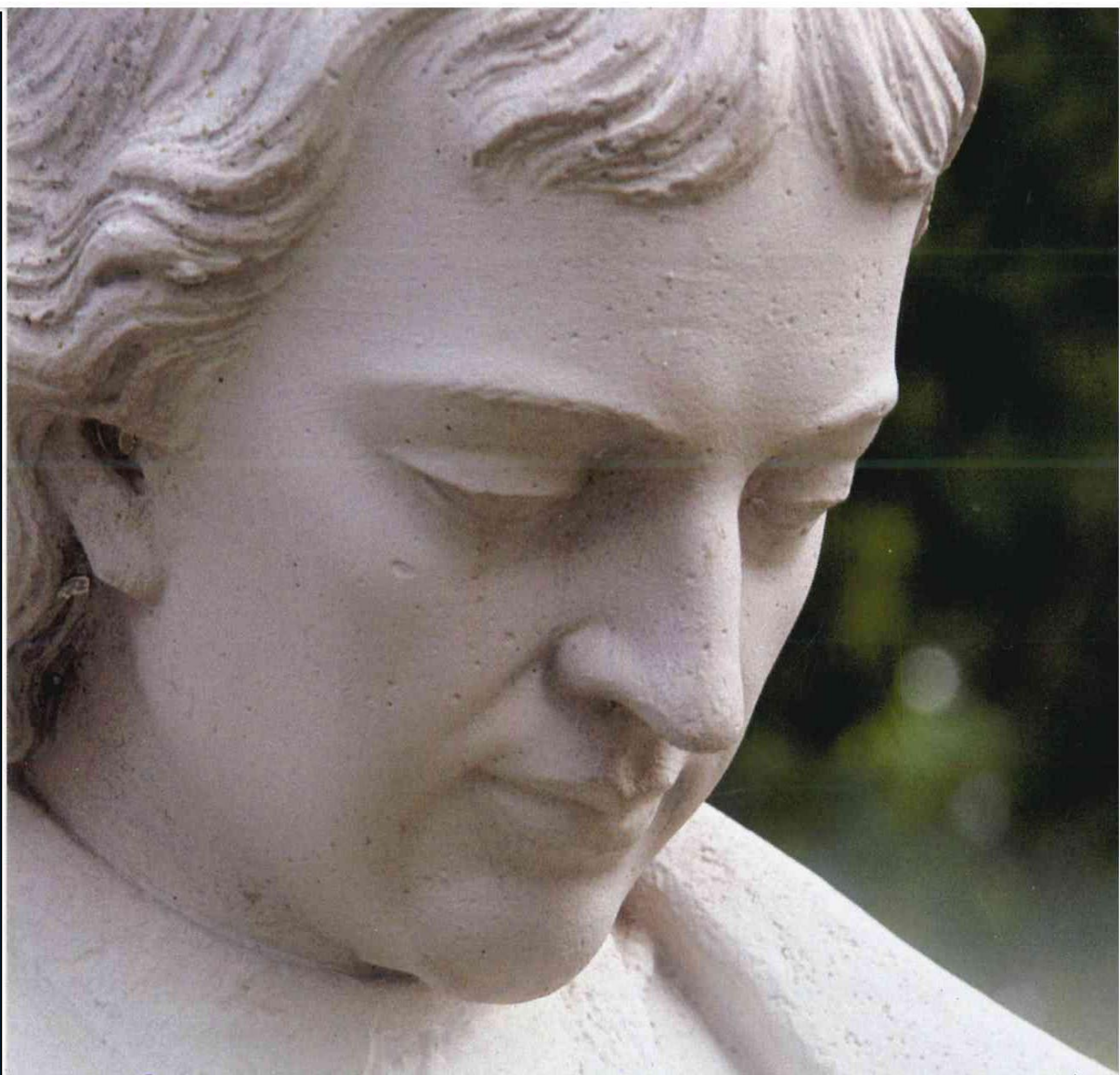
X

*

236

*

Maig
2014

*...C'est pourquoi, Monsieur, nous
vous prions très humblement et
vous ordonnons au nom et de la
part du corps de la Société auquel
vous avez promis obéissance, de
prendre incessamment soin
du gouvernement général
de notre Société.*

1714-2014

EDITORIAL

US PRESTEM EL NÚMERO 236 DE PAX

ELS GERMANS S'EXPRESSEN...
ELS GERMANS ES COMUNIQUEN...

PAX pretén ser un mitjà de comunicació entre els Germans del nostre Sector Catalunya a través del que anem vivint, del que anem commemorant i de les perspectives de futur en les que ens hi sentim compromesos.

En aquest PAX 236 s'hi reflecteix amb amplitud el record dels 300 anys de la CARTA DELS PRINCIPALS GERMANS DE PARÍS, VERSALLES I SAINT DENIS A LA SALLE, tant per alguns articles, com en l'apartat en el que diferents Germans han expressat les analogies entre 1714 i 2014. Certament, que es tracta d'uns esdeveniments del 1714 que van fer prendre "**Cos de Societat**" als primers Germans i que ens remetent al nostre 2014, en que nosaltres mateixos, avui, tenint en compte la nova era que albira, tant a la societat, com a l'Església i al nostre Institut, també ens sentim empesos a constituir-nos en "**Cos de Societat**", compromesos en el camí cap el futur. Segurament que Parmènia estarà molt present en aquest 45è Capítol General.

Hi trobareu síntesis d'alguns documents que ens poden fer prendre consciència del nostre present i del nostre compromís de futur: *Evangelii Gaudium*, la Carta "*Alegraos...*" del President i Secretari de la Congregació de religiosos, vers l'Any 2015 dedicat a la vida consagrada, i també de la Circular 466 "*Es nomenaran Germans*". A més, en una pàgina se us exposen links sobre altres diferents documents i escrits d'interès.

Intentant viure una "*cultura de formació permanent*" es recorden els dos tallers de Bíblia, la sessió per als Germans jubilats conjuntament amb les reflexions dels diferents grups i la conclusió del Recés de la Família Lasal·liana. Tota sessió de formació permanent roman per una reflexió constantment continuada. També es proposen bibliografies, tot i que cadascú pot triar-se els llibres del seu interès. No hi falta l'interessant comentari d'un salm que ens permet anar comprenent el seu sentit i abast espiritual.

S'hi ha introduït un "*Calaix de sastre*" recollint diferents pensaments que poden alimentar la nostra reflexió en bé de la vitalitat de la nostra vocació i missió.

També hi trobareu diferents articles de Germans sobre variats temes, que ens posen mútuament en relació. Alguns fan referència a la memòria lasal·liana, com sobre el Noviciat de Cambrils, als vasos comunicants d'Hostalets-Fortianell, a les circulars del temps del nostre Fundador, als 30 anys de projectes d'estiu de Proide i altres documents d'arxiu. I també es recorda la providencial intervenció d'ajuda de la Sra. Dorotea de Chopitea en els inicis del nostre Districte. D'altres temes tractats fan al·lusió a la cura de la salut sobretot dels Germans grans.

Hi són presents també les mostres de record i afecte als nostres Germans i Associats difunts amb diferents testimonis de pregària i de comunió amb ells.

El Consell de Direcció de PAX
GG. Lluís Diumenge, Carles Giol,
Josep Maria Pons i Jaume Pujol

300 ANYS DE LA CARTA DE L'1 D'ABRIL DE 1714

"... Us ordenem en nom i de part del Cos de la Societat a la que heu promès obediència a prendre incessantment el govern de la nostra Societat..."

LA CARTA DE 1714 ENS INTERPEL·LA AVUI PER A UN CAMÍ DE FUTUR...

G. Jaume Pujol i Bardolet

EL PERQUÈ DE LA CARTA DE 1714

És conseqüència del final d'un primer procés de fundació de l'Institut al llarg dels primers 34 anys, des de 1680 al 1714. Té una lògica explicació. Déu li havia canviat el curs de la seva vida.

La Salle, home de Déu, és portat a ser Fundador, sense cap pretensió per la seva part, d'una institució d'escoles gratuïtes, sobretot per als fills dels artesans i pobres. La posició cristiana de la seva família i també la seva situació com a clergue i canonge de la Catedral el conduïen fàcilment per un procés més planer i sense preveure canvis importants en la seva vida, però una vocació de fidelitat a l'Evangeli li canviava totes les perspectives previsibles. I així, «*de començament en començament*» fou conduit, per un permanent recurs a la Providència, a la fundació del nostre Institut. *La Salle contempla Déu* que el compromet amb l'educació dels infants; i *contempla els infants* que el fan veure Déu. *Hi ha unitat entre Déu i els infants*. Deia el P. André Rayez, sj, gran investigador de Sant Joan B. De La Salle: «*Déu l'esculpí i el formà en les seves mans*».

La Salle tenia una situació familiar, social, cristiana i eclesiàstica amb un futur ben assegurat; li era suficient seguir en el camí començat des de la família i el seminari i tot li hagués resultat de fàcil èxit. Fàcilment hagués pogut justificar com «*Voluntat de Déu*» el seguir fidel a la trajectòria en la qual es trobava, i inclús seguir-la de «*manera exemplar*». Però no, *l'Evangeli li demanava un compromís per un altre camí*. I va deixar actuar a Déu en la seva vida. L'estat eclesiàstic no li exigia sortir del seu món social; en canvi, la vocació de Fundador, sí li ho exigia. No solament va haver de «*privar-se de*» sinó que va haver de «*fer-se al món dels pobres i desvalguts*». *La fidelitat a Déu obliga a La Salle a una rara, extravagant, inusitada, insòlita i anòmala fidelitat als homes, principalment als més pobres*.

La Salle, en el seu procés de fundació, arribà a la convicció que l'obra de les escoles cristianes, que considerava «obra de Déu», havia de tenir aquests trets: **1. Una vida de consagració a Déu; 2. consciència de comunitat i societat; 3. convicció de ser ambaixadors i ministres de Jesucrist.** No li fou fàcil arribar a aquests pressupòsits, com tampoc d'arribar a fer-los realitat. Ni el context social ni l'eclesiàstic li foren favorables, ans al contrari, va haver de superar situacions difícils. El vot heroic de 1691 és expressió d'una decisió presa en difícils situacions.

La creu marcà tot el procés dels 34 anys de fundació de l'Institut. Però, sobretot, hi hagué l'«*assumepte Clément*» que el feu sofrir molt i que va viure en el seu viatge al Sud, Grenoble i Parmènia. El sofriment s'aguditzà a més, degut a que el G. Bartomeu li enviava les notes del Jutjat sense una paraula de comentari o de salutació. I La Salle va arribar a pensar que potser els Germans admetien les acusacions com a justes.

La Salle se sentia fracassat. Així ho expressà en una pregària confidencial: “*Senyor, sóc objecte de contradicció, perseguit... Senyor, que es faci la vostra voluntat*”. El contingut d'aquesta pregària del Fundador és d'una confiança reveladora: “*Puc dir-vos, amics meus, que si Déu em mostrar-me el bé que podia procurar aquest Institut, m'hagués descobert també les penes i creus que m'havien d'acompanyar, m'hagués faltat valor, i no hagués tingut ànim per tocar-ho amb la punta dels meus dits. He estat objecte de contradicció, perseguit per diferents prelats, inclús dels qui jo esperava ajuda. Els meus propis fills, més predilectes s'han aixecat contra mi, afegint a les creus de fora les de dintre que són més sensibles. Per tant, si Déu no hagués posat la seva mà visiblement en recolzament d'aquest edifici, ja faria temps que estaria enterrat en les seves runes. Els magistrats han fet coalició amb els nostres enemics*”.

Mentre, al Nord de França els Germans sentien l'absència de La Salle, el clergat se n'aprofitava amb la imposició de superiors externs que pretenien que cada casa tindria plena autonomia i independència, tindria el seu propi noviciat i dependria de la respectiva parròquia. Per tant, res de superior únic, ni de noviciat comú, ni d'intercanvi de personal, ni de comunitat supradiocesana.

Però precisament, quan les coses anaven tan malament, els Germans del Nord reaccionen i prenen consciència de la seva associació i dels vots que han fet. De la creu ve la resurrecció. L'1 d'abril de 1714 escriuen una Carta a La Salle “*manifestant-li afecte i confiança i reconeixent que Déu li ha donat les gràcies necessàries per a conduir l'Institut amb èxit i edificació. Per això, li pregunten i li manen de part del Cos de la Societat al que heu promès obediència de prendre el govern de la Societat*”. Aquesta Carta assenyalava un moment clau de «*presa de decisió del Cos de la Societat*» que indicava al Fundador que hi havia consciència de societat més del que podia semblar. Marca una trajectòria institucional. També, a Parmènia La Salle ha estat confortat pels providencials consells de Soeur Louise i també pel bon acolliment dels Germans de Grenoble. En aquest context es situa la Carta de 1714, que assenyalava una nova trajectòria de consolidació.

2014, RESSÓ AVUI DE LA CARTA DE 1714: És el Fundador qui ens mana que des de l'esperit de fe, l'esperit de l'Institut...

En recordar i celebrar els 300 anys de l'esmentada Carta ens fa pensar que ens trobem en una situació anàloga a la de 1714. Estem encetant la nova era lasal·liana de “*l'Institut de les Escoles Cristianes Lasal·lianes*”.

Podem considerar la situació de l'Institut en el context que ens toca viure. No és uniforme. **El proper 45è Capítol General certament es celebrarà amb el rerefons de la Carta de 1714.** Caldrà trobar la trajectòria de futur, discernida a la llum de l'Esperit Sant i amb la pròpia espiritualitat que li dona identitat.

La situació de l'Institut avui apareix amb una certa fragilitat institucional, tot hi

apreciant la generositat de no pocs Germans. Però veiem, per una banda, la manca de vocacions joves, una certa fràgil perseverança i l'augment de Germans grans; tot plegat origina una important disminució numèrica. Però també, per altra banda, s'estan fent esforços de creativitat i de renovació en la línia del carisma institucional i en la posada a to de les obres, perquè responguin a les necessitats o demandes del nostre temps d'acord amb el carisma lasal·lià.

El context és divers, doncs, segons les zones geogràfiques, es viuen circumstàncies religioses, polítiques, socials i familiars diferents, per més que arreu s'està d'acord en viure el carisma lasal·lià.

A Europa, sobretot, es viu una situació d'indiferència religiosa, d'agnosticisme i d'un cert ateisme també, que contrasta amb temps anteriors.

A l'interior de l'Institut hi ha presa de consciència d'aquesta situació. S'està en un període instituent que els superiors han pres amb molt d'interès, tant per afavorir l'espiritualitat i carisma lasal·lians com per assegurar l'evangelització en les nostres escoles que es volen cristianes, malgrat tot: Capítol General, Districtals, Comissions, Grups d'animació comunitària... atenció personalitzada als Germans i als seglars, associats i altres col·laboradors. Hi ha certament molt moviment.

Amb analogia amb la Carta de 1714, albirem avui un «*crepuscle matutí*», d'una nova era per al nostre Institut, amb la mateixa espiritualitat de consagració, comunitat i missió, sempre amb l'animació de l'esperit de fe, com ho volia el Fundador. Sembla que Déu ens fa fer atenció als laics que faran part de la nostra nova era. La presa de consciència del nostre primer vot d'Associació amb la projecció als nostres seglars col·laboradors són motiu d'esperança.

Es constata certament, un creixent interès per la formació lasal·liana dels nostres seglars a nivell local, districtal i institucional. La presa de responsabilitats dels seglars en els nostres centres, en el Consell de la MEL i àdhuc en Capítols Districtals i Generals. Tot això és suscitat per la CARTA DE 1714 que ha de marcar el futur de l'Institut des del 2014.

Hi ha un altra punt de coincidència amb el temps del Fundador: ell va haver de abandonar-se sempre a la Providència al llarg dels seus 34 anys de fundació. Avui, nosaltres estem caminant a les palpentes en un «*procés de refundació*» que ja és i seguirà sent llarg i que ens demana una actitud permanent de discerniment sempre en mans de la Providència.

Exhortació del G. Visitador Jesús Miguel Zamora <http://vimeo.com/90304309>

PROJECTE PARMÈNIA

PROJECTE DE DIVERSIFICACIÓ CURRICULAR: LA SALLE COMTAL

G. Javi Núñez Fontiveros

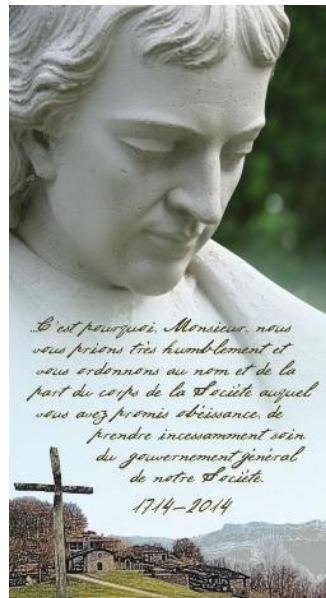
1. PARMÈNIA, 1714 – 2014

En la vida de *Sant Joan Baptista De La Salle*, el nostre fundador, hi ha un moment de dificultat important. Es va sentir física i espiritualment esgotat. Es trobava desorientat i va decidir retirar-se a les escoles del sud de França, Grenoble, la Gran Cartoixa, Parmènia...

Pujà al turó de *Parmènia* quan es recuperava del seu reumatisme i feia el seu recés de quinze dies¹. Intentava posar ordre en el seu interior, demanant-li a Déu que l'ajudés. Allà sor Lluïsa el reconfortà el cor.

Enguany commemorem que va rebre una carta dels Germans principals on el demanaven que tornés:

Malgrat tot, no van ser ni els dominics de Sant Maximí, ni els cartoixans, ni Sor Lluïsa, ni els atractius apostòlics i naturals de Parmènia qui van reconciliar al Sant amb el seu passat i li van tornar l'alegria de viure. Déu es va valer dels seus propis Germans per culminar la seva obra de fundació, que havia començat 35 anys enrere. L'instrument va ser una carta signada a París pels "principals Germans" de les comunitats del nord, un 1 d'abril de 1714²

2. PROJECTE PARMÈNIA, ESO LA SALLE COMTAL

El **Projecte Parmènia**, és una de les mesures d'atenció a la diversitat que l'escola de la Salle Comtal ha engegat el present curs 2013-2014 amb la intenció d'oferir un recurs de diversificació curricular a nois i noies de 14 a 17 anys amb dificultats i amb baix rendiment acadèmic.

El *Projecte Parmènia* vol que els alumnes trobin un espai que els ajudi a aixecar la seva autoestima i orientar-los a nivell personal, vocacional i professional. **És donar una nova oportunitat com la que va tenir el nostre fundador quan va rebre la carta a Parmènia.**

El *Projecte Parmènia* vol donar una resposta a aquells alumnes que, tot i les mesures d'atenció a la diversitat al centre educatiu, tenen difícil obtenir el títol de Graduat en ESO (Educació Secundària Obligatoria). Essent aquest últim aspecte l'objectiu principal del projecte, també es treballa el desenvolupament de competències bàsiques; la millora en les seves habilitats socials, autonomia personal i autoestima; i la formació en un entorn laboral.

Per aquest motiu, el projecte compta amb empreses col·laboradores que acullen aquests alumnes a les tardes per realitzar pràctiques laborals en un ofici del seu interès. Han començat amb interès i molta il·lusió la seva nova experiència d'aprenentatge a l'empresa. Les diferents empreses que col·laboren amb nosaltres en aquesta nova mesura d'atenció a la diversitat que hem iniciat aquest curs, són empreses de diversos sectors: restauració, mecànica, turisme, educació, associacions.

¹ Germà Josean Villalabeitia, *Parmenia 1714-2014 ¿Qué pasó en Parmenia?*, separata publicada a lasalle.org, p.4

² *Ibíd*, p.8 (traducció pròpia)

3. METODOLOGIA I ORGANITZACIÓ DEL PROJECTE PARMÈNIA

La metodologia del *Projecte Parmènia* combina el treball de l'alumne/a, a l'aula ordinària, on es treballen els continguts instrumentals, amb el treball de l'aula de diversificació curricular on es treballen continguts instrumentals i competències sociolaborals i el treball de *pràctiques en empreses*.

Els nostres objectius principals són:

1. Millorar l'èxit en alumnes d'alt risc, facilitar l'autonomia personal i millorar la seva autoestima.
2. Desenvolupar en l'alumne unes **competències bàsiques**.
3. Facilitar l'accés a la promoció i a l'acreditació del **títol de Graduat d'Educació Secundària Obligatoria**.

Els agents implicats per assolir els objectius són els propis alumnes, les seves famílies, empreses col·laboradores i el centre educatiu.

- Els alumnes que han començat el *Projecte Parmènia* enguany han estat 15. Els alumnes i llurs famílies han signat un document de compromís.
- Durant l'estiu del 2013 i els mesos de setembre i octubre, l'equip educatiu del *Projecte Parmènia* ha contactat amb un total de 29 empreses. D'aquestes, 9 han acceptat ser empreses col·laboradores.
- El centre educatiu ha destinat un total de 17 hores de personal docent al Projecte. Aquest equip està compost per 5 persones. L'equip s'encarrega de l'atenció directa, de la programació i avaluació, de la tutoria dels alumnes, del contacte amb les famílies, de la prospecció i relació amb empreses. El centre educatiu també ha habilitat un espai d'aula diversificada.

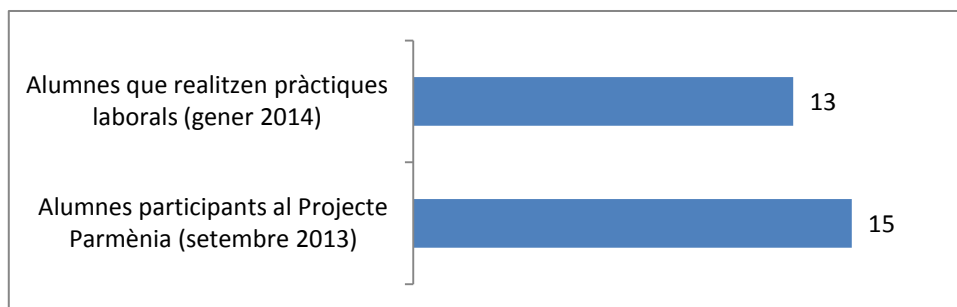
4. RESULTATS ACTUALS DEL PROJECTE PARMÈNIA

Els resultats del projecte durant el 1r trimestre són positius: estan agafant experiència en el món laboral, estan aprofitant més el temps a l'aula i estan venint més que l'any passat.

Experiències laborals

13³ dels 15 alumnes que van iniciar el projecte Parmènia el setembre del 2103 estan realitzant pràctiques laborals en empreses col·laboradores per les tardes. Aquestes pràctiques els ha motivat a continuar els seus estudis per obtenir el Graduat en ESO.

Gràfic A. Alumnes del projecte i pràctiques laborals

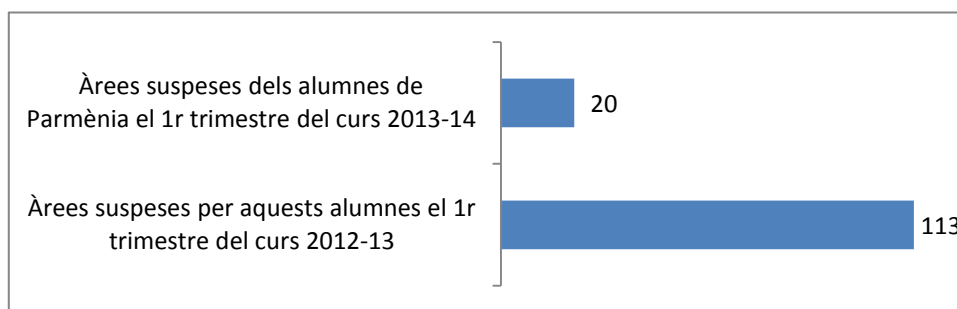
³ Un dels alumnes no ha complert amb el mínim exigint a les pràctiques laborals i ha de tornar a fer un procés d'adaptació abans de tornar a optar a unes altres pràctiques. Un altre alumne ha causat baixa del centre.

Nivell acadèmic

El fet que els alumnes vegin adaptat el currículum a les seves necessitats fa que hagin incorporat hàbits de treball acadèmic que abans no tenien. D'aquesta manera, si en la 1a avaluació del curs 2012-13 van suspendre, entre tots ells, 113 àrees; en la 1a avaluació del 2013-14 han suspès un total de 20 àrees.

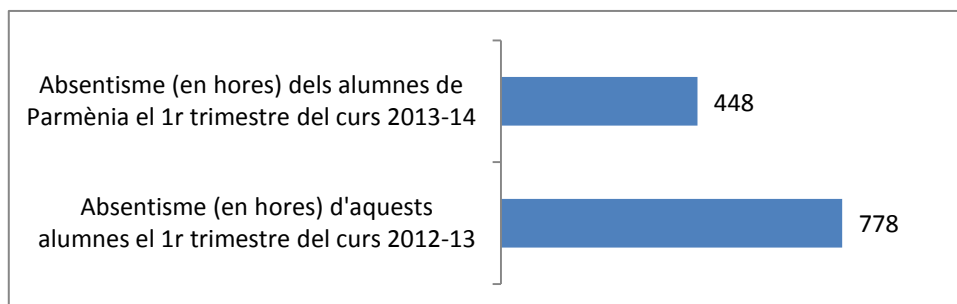
Gràfic 1. Àrees suspeses pels alumnes del projecte

Absentisme

El nivell d'absentisme ha disminuït en un 40%. D'un total de 778 hores el 1r trimestre del curs 2012-13 a 448 hores el mateix trimestre del curs 2013-14. La motivació per assistir a unes sessions de competències bàsiques adaptades a les seves necessitats i la possibilitat de realitzar pràctiques en un entorn real són els principals factors que expliquen aquesta millora.

Gràfic 2. Absentisme (en hores) del projecte

5. CONCLUSIÓ PROJECTE PARMÈNIA

El *Projecte Parmènia* beu de les fonts del Fundador i fa homenatge a l'experiència de retrobament espiritual de Sant Joan Baptista De La Salle envers la seva autoestima, els Germans i la Missió.

El *Projecte Parmènia* està donant una resposta a uns alumnes amb risc d'exclusió social que no podien seguir amb el sistema establert per a la majoria dels alumnes. Els alumnes de *Parmènia* són, doncs, uns alumnes que estaven abocats al fracàs escolar.

El *Projecte Parmènia* no seria possible sense la col·laboració d'empreses del nostre voltant. Aquest fet fa enfortir les relacions que l'escola manté amb el seu entorn immediat, fa que l'escola millori el seu capital social. La realització de les pràctiques és una bona forma d'introduir als alumnes en el món laboral: aprenen hàbits de treball, descobreixen la seva organització, se'ls exigeix una responsabilitat... També coneixen un ofici proper als seus interessos, que suposa un estímul per poder continuar estudiant més enllà de l'ESO.

Els resultats del 1r trimestre del *Projecte Parmènia* són esperançadors. El primer resultat destacable és que gairebé tots els alumnes que van començar el *Projecte Parmènia* el setembre estan realitzant pràctiques laborals. El segon resultat destacable és la millora del rendiment acadèmic; els alumnes han tornat a esforçar-se per desenvolupar competències bàsiques al veure el currículum adaptat a les seves necessitats. El tercer resultat destacable és la millora de l'assistència a l'escola; el fet que vinguin més a escola és molt positiu, sobretot contrastant-lo amb la possibilitat propera que tenien de ser rebutjats pel sistema educatiu.

El *Projecte Parmènia* és un projecte de present i de futur. Present perquè dona una resposta avui a necessitats d'avui. Futur perquè aplica els principis de diversificació dins del centre educatiu, principis que marcaran la definició de l'ensenyament secundari en els propers cursos.

La Salle Comtal aposta per aquest tipus de projecte per continuar donant una resposta integral al barri i al seu entorn. Les famílies i el professorat estan ben contents amb la dinàmica i la proposta.

Però el que és més important, els mateixos alumnes n'estan molt del *Projecte Parmènia*. El lema d'enguany a l'ARLEP és **Harmonia de colors**. Els primers dies, de seguida van voler adaptar el lema a les seves circumstàncies. L'Aldrin va fer un rètol que reproduïm. I sovint l'Alvin (que l'hem vist ben transformat de l'any passat al present) diu que: *som harmonia de Parmènia* i també, pel passadís, *ja estem aquí els "parmenios"!*

Doncs sí, desitgem ajudar molts "parmenios" i que se sentin protagonistes dels propis aprenentatges. Continuem la Missió Educativa Lasal·liana amb preferència pels infants i joves amb dificultats, amb el *Projecte Parmènia* de l'Escola, tot celebrant l'aniversari de la carta adreçada a Sant Joan Baptista De La Salle pels Germans principals en 1714.

1714 ➡ PARMÈNIA ➡ 2014 ?

G. Joan Casas i Montràs

L'1 d'abril de 1714 els principals Germans de París escriuen a La Salle demanant-li que torni per fer-se càrrec de la Societat. No és només una crisi de Joan de La Salle. És una crisi de maduresa de tota una Institució.

Repassem-ne algunes claus de lectura que poden ser d'utilitat per als nostres dies.

- França surt d'una guerra (Tractat d'Utrecht de 1713) que nosaltres coneixem molt bé perquè encara en paguem les conseqüències.
- El nord de França pateix una forta època de gana (des de 1709) per fortes i persistents gelades. La subsistència de molts Germans obliga a constants canvis d'obres i residències, no sempre ben vistos ni ben assimilats.
- La fi del regnat de Lluís XIV (al 1711 té 73 anys de vida i 68 de corona) és turbulenta (camisards, querella jansenista, polèmiques entre bisbes...) i amb moltes incerteses.

Quan Joan B. de La Salle s'escapa de París, el febrer de 1712:

- Hi ha una crisi generacional entre ell i els Germans. Ell té 61 anys. Els 4 Germans més antics en tenen 48, 46, 40 i 35. La major part de Directors són d'una nova generació que no ha viscut ni el vot heroic ni la primera Professió de 1694. El Gmà. Bartomeu té 33 anys, porta 9 anys de professió, després d'un intent de vida monàstica a la Trapa.
- S'acaba de produir la sentència condemnatòria del procés de l'Abate Clément. La Salle marxa per no haver d'anar a la presó.
- Provoca un replegament de cada comunitat sobre l'obra a què està lligada, amb malentesos entre les zones de Reims i París. La fragmentació posa en perill el "*romandre en societat*" dels vots.
- Joan de La Salle veu enemics ocults (fora i també dintre) per fer-lo fora de París. El Germà Bartomeu li envia notes del Jutjat de l'assumpte Clément sense una paraula de comentari o de salutació. Potser hi havia Germans que admetien les acusacions com a justes? Això l'entristí.

Al 1712, Joan Baptista De La Salle inicia una visita a les comunitats del sud de França: Avinyó, Mende, Vans, Marsella... i Grenoble que és on resideix durant els anys que el situem a Parmènia. Allà:

- S'adona de les grans diferències que hi ha entre el sud i el nord de França: llengua, clima, les relacions socials, paisatge, mentalitat; òbviament també a nivell de Germans.

- Genera un conflicte generacional posant-se en contra els Germans de la Provença.
- Busca aixopluc en l'oració i l'aïllament (Convent de Saint Maximin, Mende, Grande Chartreuse de Grenoble, Parmènia...) "Déu ja no li diu res". Sor Lluïsa no vol que es quedi a Parmènia.
- Gaudeix d'allò més fent classe a l'escola dels Germans de Grenoble. És allà que rebrà la carta d'1 d'abril de 1714.

L'estada de Joan Baptista de La Salle a Parmènia coincideix amb un període de reflexió del «Cos de la Societat» sobre l'obra de Déu que tenen entre mans. Els mateixos Germans que escriuen la carta a Joan B. De La Salle havien fet assemblees prèvies per mirar de canviar la Regla i el govern de l'Institut.

“Senyor i pare nostre:

Nosaltres, principals Germans de les Escoles Cristianes, preocupats per la major glòria de Déu i el major bé de l'Església i de la nostra societat... que és de tan gran utilitat a l'Església... Per tot això, senyor, humilment li supliquem i ordenem en nom i de part del Cos de la Societat al qual ha promès obediència, que torni a assumir d'immediat el govern general de la societat.

Per donar-ne fe, ho signem a París, l'1 d'abril de 1714...”

- “Rere la carta a de La Salle hi ha una evident consciència de construir un Cos, d'estar compromesos, responsables del futur de l'Institut.”
- “Preocupats per la major glòria de Déu...” És la glòria de Déu la que està al davant i ens fa mirar el futur. És una expressió típicament lasal·liana lligada a la gratuïtat, a la Història de la Salvació d'avui, a través de compromisos concrets.

En el nucli de la carta dels Germans de París hi ha dues idees:

- La Comunitat (tots nosaltres) repeteix la confiança plena en la presència de Déu en l'obra feta per Joan de La Salle. Pel que hem viscut i pel que ens queda per viure.
- Els Germans reconeixen que Déu ha estat i està sempre present en l'obra de de La Salle.

La gran lliçó de Parmènia:

- L'Institut existeix per si mateix, el Cos de l'Institut està viu, afronta els problemes que se li plantegen. L'associació resisteix. La comunitat és capaç de rellegir i de comprendre la seva història. És capaç de comprendre el propi compromís i així pot “demanar” el compromís del Fundador.
- Joan Baptista de La Salle semblava dubtar de si mateix. Havia professat l'associació i aquesta esclatava en comunitats aïllades.
- Joan Baptista de La Salle surt de la prova havent trobat el lloc i l'estil de relacions amb si mateix, amb els altres i amb l'Altre, que el permetran portar a terme l'obra de Déu que li ha estat confiada.
- Els tres anys, 1712-1714, serveixen per entendre que la clau del futur és “*unir-se i romandre en Societat*”.

El record de Joan de La Salle és arreu, però són només records?

On cal mirar, avui?

Què podria suposar, avui, tornar a PARMÈNIA?

(Text a partir d'una conferència del Gmà. Jean-Louis Schneider a Parmènia)

ANALOGIES LASAL-LIANES ENTRE 1714 I 2014

De la foscor... a la llum i a la consolidació

L'any 1714 el naixent Institut experimentava foscor. La Salle s'havia retirat a Parmènia en mans de la Providència i sentint-se sense saber què fer... La Salle està al Sud de França mentre al Nord hi passen coses preocupants: el judici del cas Clément, el clergat vol tenir la superioritat sobre els Germans, el Germà Bartomeu accedeix a què es nomenin superiors externs i això fa que se li adrecin cartes de protesta de part de Germans i també d'alguns clergues, veient del risc de secessió de l'Institut; aquesta protesta fa que

s'arribi a un acord perquè aquests superiors tinguin només el títol de «protectors» i poders sols per assumptes materials, que es reuneixi una assemblea (no s'arribà a fer). Però a París, a la Parròquia de Sant Sulpici la situació s'agreujava exigint que: cada casa sigui autònoma, que tingui el seu propi noviciat (màxim dos novicis acceptats pel Rector, doncs el G. Bartomeu no hi podia intervenir) i depenent de la Parròquia. Per tant, amb aquesta tessitura: desapareixia el Superior únic de l'Institut, l'intercanvi de personal

de una casa a una altra, el Noviciat comú i la comunitat supradiocesana. El rebombori de la Butlla Unigenitus (1713) fou un altre factor d'inquietud. Tot plegat feu que els Germans de París, Versailles i Saint Denis, prenent Cos d'Institut, escrivissin la Carta obligant al Fundador, respectuosament, en «nom de santa obediència» a retornar a París i a prendre el govern de l'Institut. Ja Sor Lluïsa ja li havia aconsellat i reconfortat.

Avui, 2014, segons el G. Álvaro, Superior General: "Avui vivim uns moments d'incertesa en la nostra història humana. No veiem clar l'horitzó i els sistemes polítics, socials i econòmics semblen titubants. A nivell d'Església, la indiferència i l'abandó de molts, particularment dels joves, sens dubte ens preocupa i a nivell d'Institut se'ns plantegen seriosos interrogants" (Carta Pastoral 2008, pàg. 2).

Però, si la presa de consciència i de responsabilitat dels Germans del 1714 consolidà l'Institut, també la presa de consciència i responsabilitat dels Germans del 2014 pot consolidar l'Institut avui vers la nova era que ja està començada. Que la nostra fidelitat en sigui motiu de la refundació de l'Institut. "Ens cal néixer de nou de l'aigua i de l'Esperit" (Jn 3,5).

G. Jaume Pujol i Bardolet

Tot l'obrar del Senyor és fruit d'un amor fidel

L'any 1714 és recordat en el nostre Institut com un any transcendental en el seu devenir històric. La Societat, amb menys de 40 anys de vida, se n'anava en orris. Podem copsar la reacció dels Germans principals (segurament de tots). Tres actituds a destacar: *S'adonen de la gravetat de la crisi, no perden l'esperança de trobar-hi remei, es posen en acció fent venir a París Sant Joan B. de La Salle.*

S'adonen de la gravetat de la crisi, no perden l'esperança de trobar-hi remei, es posen en acció fent venir a París Sant Joan B. de La Salle.

Jo demano al bon Déu, per a mi i per a tots els Germans: Que siguem serenament conscients del moment (llarg moment) que estem travessant, que mantinguem l'esperança en un futur, que Déu anirà perfilant, **Tot l'obrar del Senyor és fruit d'un amor fidel, (hesed we emet = de l'amor i lleialtat)**

que ens diu el Salm 25.

Tant debò que "pressentíssim" la presència i l'acció del Sant Fundador en el proper **Capítol General** i en la revisió de **la Regla** i com els Germans del 1714 hi confiéssim, amb alegria i esperança "qualificada" la gestió de la crisi amb encert i cooperació cordial de tots els Germans.

G. Ramon Grau i Estany

L'1 d'abril de 1714...

2014
versus
1714

L'1 d'abril de 1714, amb la "Carta dels principals Germans de París", es consolida la «fundació» de l'Institut. El «Cos de l'Institut», que ha pres consciència de ser-ho, recupera i rehabilita a La Salle, com a Superior de l'Institut.

Tres-cents anys després, **avui 2014**, l'Institut està en un procés de «*duc in altum*», de «*guiar mar endins*», de «*refundació*». Durant tot un any ens ha presidit i estimulat el record d'aquesta Carta providencial. La circumstància del 45è Capítol General ho acabarà de completar... Hi ha temes que incidiran en aquest procés de refundació: *la renovació de la Regla, la presa de consciència de l'Associació entre Germans i la projecció entre els seglars, ...*

Però, tant en el 1714 com el 2014, romanen els mateixos continguts vitals, d'acord amb els escrits del Fundador: *esperit de fe-zei, consagració a Déu, la fraternitat comunitària* ("es nomenaran Germans"), *la missió per l'escola cristiana en la qual se sentiran ministres de Déu i ambaixadors de Jesucrist...*

En el futur lasal·lià es tracta d'aplicar els mateixos criteris de la fundació responnent a les demanades i necessitats del segle XXI com La Salle ho feu en els segles XVII-XVIII.

G. Jaume Pujol i Bardolet

Ahir, avui, demà...

1714. Eren pocs Germans, amb problemes, potser desmotivats...

El Fundador lluny, però no allunyat dels seus. Segurament pensa que la seva obra ha de seguir, ha de continuar, ha de créixer...

El van a buscar, s'ho pensa i torna. Crec que sempre va desitjar retornar, no perquè es cregués necessari, sinó perquè tenia el desig d'estar amb els seus Germans, d'ajudar, de ser útil...

Amb ell va retornar l'optimisme i la il·lusió i amb l'ajuda del bon Déu van avançar.

2014. Som pocs Germans, som grans, potser desmotivats, potser sense massa il·lusió...

Però hem de dir: fora el desànim i endavant sempre!

Any de Capítol General, moment de reflexions profundes, de canvis, de valentia, de coratge, de mirar el futur esperançats...

Sí, som grans, som vells, som pocs... però mai vençuts!

Avui també la nostra obra ha de seguir, ha de continuar. Fem-ho entre tots amb l'ajuda del bon Déu.

G. Ramon Font i Serra

La Salle, ayuda nuestros deseos de renovación

Hago más las palabras de la Carta de "los principales Hermanos" a La Salle en Parmenia:

"Señor, os rogamos muy humildemente y os ordenamos en nombre y de parte del Cuerpo de la Sociedad al cual habéis prometido obediencia, de tomar incesantemente el gobierno general de nuestra Sociedad".

"Señor de La Salle, por tu sucesor, Hno. Álvaro, nos adviertes que nuestra vida espiritual y la mirada de fe, están debilitadas entre nosotros, quizás también por la entrega incondicional al trabajo escolar. A veces la

*Eucaristia podria ser tan rutinaria, que no lograra mejorarlos, a pesar de que con sólo tocar los vestidos de Jesús quedaba la gente transformada. La "piedra preciosa" de la fraternidad se ve afectada por el individualismo que reina en la vida social. Quizás en algunas ocasiones el coche y la tarjeta, nos pueden separar más que unirnos, en los finales de semana. Que si invitamos a alguien a que venga, nos vea y escuche nuestras habituales conversaciones, no siempre percibiría nuestras mejores inquietudes. La disminución del número de Hermanos repercute en posibilidades de tomar responsabilidades institucionales, a pesar de los esfuerzos importantes que se van desarrollando. Y termino diciendo: **"Vuelve, La Salle, Fundador, te necesitamos. Ayuda nuestros deseos de renovación y de creación de futuro, que los hay"**. Y además, como te rezábamos tiempo atrás: *"Haz que practicando las virtudes de que fuiste tan admirable modelo, participemos un día de tu gloria en el cielo. Amén"*.*

H. José Antonio Panero Andrés

Sor Luisa i el Espíritu Santo

El verdadero protagonista en Parmenia no fue otro que el Espíritu, con dos colaboradores directos: una pastora de la región, analfabeta y santa, metida a propulsora de obras imposibles –Sor Lucía la llamaban-, y unos pobres Hermanos en apuros, huérfanos de casi todo, que se atrevieron a escribir a su fundador en unos términos que mezclaban, con astucia, las muestras de cariño y aceptación más explícitas, con la exigencia estricta, y hasta temeraria, del cumplimiento de los deberes a los que el Santo se había comprometido.

H. Josean Villalabeitia

"Aixeca't i camina" (Joan 2,13)

Així de senzill. I amb quina efectivitat!: *"Tot seguit s'aixecà i el seguia"*.

Aquest és l'estil evangèlic: Clar, diàfan i amb una sola direcció. Sabem prou bé que Joan de La Salle n'estava ben encomanat d'aquest estil. És per això que l'1 d'abril de 1714 el colpí de prop, quan, a Parmènia, rep la Carta dels principals Germans de París.

Assegut i reflexiu al peu del camí, que amb tanta il·lusió havia emprès, des de feia temps, escoltà la veu uniforme, compassada i ferma dels seus Germans. Aquests amb tota delicadesa li donaven el "mandat de reprendre el lloc de govern, d'orientador i propulsor de la gran obra de les Escoles Cristianes. No s'ho pensà dues vegades i... **"AQUÍ EM TENIU"**.

Havia parlat i escrit tan meravellosament de l'esperit de fe, que quan es transparenta per a ell en una ordre dels que havia acollit, que es presentaven com a *"Cos de la Societat"*, hi veu la voluntat de Déu amb nitidesa.

Per als Germans, és potser, un dels millors moments en què el Fundador se'ns presenta com a exemple i model per a la nostra vida.

¿Estem atents a escoltar i discernir la veu de Déu en els més petits esdeveniments de la vida dels nostres Germans, professors i alumnes, en especial per als més pobres? Serem feliços de guiar-los. Aixecats així el camí ens serà per a tots més planer.

G. Josep Mestres i Ballús

Coherència amb un vot d'obediència...

Els Germans de París, Versailles i Saint Denis, eren 18 en total, dels quals entre sis i deu eren els principals Germans que ja havien fet la professió perpètua, encapçalats per Frère Barthélemy, Director aleshores de París, i que signaren la Carta. L'1 d'abril de 1939 fou la reobertura de la Bonanova, que enguany celebra el 125è aniversari.

Recordo el març de 1981 tenir en les meves mans la fórmula de professió de 1694, guardada a l'arxiu de la Casa Generalícia. Em va impressionar la signatura del Frère Jean Jacquot que, segons sembla, era un dels signants de la Carta 20 anys després. La invocació de l'obediència viscuda durant 20 anys era un motiu de reflexió... La coherència entre el promès i el viscut és sempre penyora d'un fructífer present, condició necessària d'un futur obert, generós, esperançat humilment.

G. Jaume Palom i Izquierdo

La "Carta" a Parmènia: una fita essencial en l'itinerari de fundació

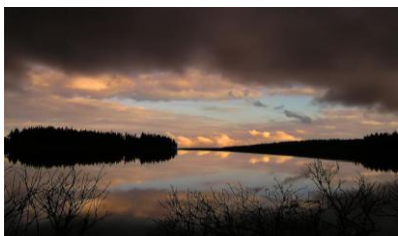
La carta que els Germans van enviar el 1714 a St. Joan de la Salle suposa una de les fites essencials en la vida del Fundador. Els seus biògrafs l'imaginem –en rebre-la- sorprès i indecís. Però aviat va fer l'opció coherent amb el que ell havia ensenyat sempre: per un sentit autèntic i profund d'obediència, calia tornar a exercir el servei de l'animació i el govern d'una societat i d'una obra que ell mateix havia començat. I així ho va fer. Han passat tres segles i la realitat global del nostre món, però també la seva quotidianitat més immediata (la de cadascú de nosaltres) de vegades ens sorprèn, ens desorienta i ens fa sentir vulnerables. Com a La Salle, fa tres-cents anys. En què ens pot interpel·lar la seva resposta, avui, el 2014...? Em quedo amb la seva confiança en Déu, amb la seva coherència, amb la seva estimació als Germans i amb la seva aposta pels nens i els joves a qui, «junts i per associació», s'havia compromès a servir, per sobre de tot. En un temps com el nostre, on tot és efímer i fugisser, el seu exemple em sembla com un far de llum potent i clar que pot il·luminar els nostres moments de penombra.

G. Josep Espuny i Crespo

La nit fosca a Parmènia

Un home fort en les seves conviccions, un home de fe en Aquell que li havia marcat la ruta vital per corriols de flors, de pedres i creus... Joan Baptista de La Salle, tot un homenot d'una sola peça. És el nostre Pare i

Fundador, un mirall per a tots els educadors de tots els temps. A Parmènia la purificació va ser lenta i a cops d'actes de fe en la seva impotència, abandonat en el Déu sense estrelles, revestit en Sor Lluïsa, i així des del 1712 a l'1 d'abril de 1714. ¡Quina durada amarga i resignada!

La carta que rep de part de tots els Germans de la Societat, el va turmentar i esperonar..."La llum apuntava en la fosca". La revolució interna començava: interrogants de tota mena lluitaven contra la seva voluntat... i el seu futur. A la fi es va llançar al buit a la recerca dels seus Germans, de la seva obra, l'obra de Déu. El vot d'obediència s'amarrava a la Creu.

La lliçó per a nosaltres resta ben palesa. La nostra situació congregacional actual també té certs trets de "nit fosca". Llancem-nos com Joan Baptista, sortim de Parmènia, i Ell, Déu, farà la resta: revivifiquem els «junts i per associació».

G. Jesús Núñez Caballero

Una celebració comunitària

A la comunitat de Figueres al matí llegirem a laudes un fragment del fet en la versió crítica del G. Saturnino Gallego. Els Germans de París, Saint Denis i Versailles, en trobada de zona, acordaren formular una crida, sense gaire fonament jurídic a De la Salle. El fundador escoltà la veu del Cor dels seus Germans, el Cos de la Societat.

A Vespres compartírem l'arrel de la resposta dels Germans basada en la lectura pausada de la fórmula de professió Perpètua emesa per De La Salle amb el Cos de la societat, els 12 principals Germans una vintena d'anys abans.

La lliçó que en vaig treure és la força de la comunitat en discerniment, fidel en cercar respostes apel·lant a la responsabilitat dels compromisos que tots tenim en el mateix vaixell al servei del Regne i de l'Evangeli.

G. Jaume Palom Izquierdo

Ocasió de ratificar els nostres compromisos

Trobo que és una bona ocasió per "ratificar" els nostres compromisos al servei de l'Institut i de tots els serveis que hem de fer a través del nostre "carisma lasal·lià" i amb l'Església, com a poble de Déu. I ens hauríem d'implicar tant el Germans com els laics que treballen en les nostres escoles. El Fundador va pregar molt, es va retirar al silenci, va consultar a persones "santes i profètiques" i després es va lliurar a les mans de Déu i la seva voluntat i va seguir el camí que abans de la crisi havia començat.

G. Santiago Peribáñez Perea

Significat i compromís de la Carta de 1714

És necessari subratllar el rol de la Comunitat (la de Grenoble, però també la de París, amb aquesta carta dels "principals Germans") en la recuperació de l'equilibri viscut per Joan Baptista de La Salle. La dimensió ministerial dels seus compromisos amb els joves de Grenoble, amb els Germans mitjançant un treball d'escriptura enfocada vers ells (la revisió dels *Deures d'un Cristià*), és també essencial.

Els Germans, de generacions i experiències diferents, en part obligats per les circumstàncies, han après a treballar junts, a imaginar el seu futur, certament amb errors en els seus assaigs. És sorprenent constatar quantes vegades, en la biografia de Blain, se'ns diu que els Germans de París s'han reunit per decidir, avaluar, comunicar, escriure... D'una certa manera han ratificat com a propis, els compromisos de 1691 i de 1694.

La figura del Germà Bartomeu sorgeix més ferma, i més lúcida sobre el que està en joc en les decisions, que ha de prendre amb la finalitat de dotar de totes les dimensions a l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes. També ell, sens dubte, ha integrat en la seva experiència de Déu tota la novetat d'"unir-me i romandre en Societat, amb... com... i per a ..."

El "cos de la Societat" ha entès que "unir-se i romandre en Societat" era la clau del seu futur. L'Institut està preparat per a posar en pràctica la decisió del 7 de juny de 1694: elegir-se un Superior entre els seus membres, algú que "s'hagi associat i que ha fet vot com ells". Està llest també per assumir tota la singular espiritualitat que anima a Joan B. de La Salle i aquest els ha transmès i segueix transmetent-los, al llarg de la seva vida. Aquesta experiència de Déu, s'ha convertit en la seva, s'ha convertit en la nostra.

Germà Jean-Louis SCHNEIDER, Estudis Lasal·lians. ROMA-PARMENIA.

Grenoble. Escala que conduïa al refugi de La Salle

BENAUANCES DE LA PAU

altres profetes de la pau, han descobert la no - violència i la viuen cada dia .

- Feliços els qui s'esforcen en cada moment per superar desacords, per solucionar confrontacions .
- Feliços els qui eliminen del seu cor les llavors de l'odi, de l'ofensa, de la por.
- Feliços els qui saben que el camí de la pau deixa de banda la indiferència, la tebior, i se submergeixen en el compromís per la justícia, a costa moltes vegades de persecucions i sofriments .

- Feliços els qui valoren, reflexionen i opten en comú per accions, a fi d'aconseguir una pau basada en la igualtat i la solidaritat
- Feliços els qui en la seva lluita per la pau, no abandonen la tendresa, la proximitat, la intimitat, l'atenció personalitzada.

Espigolant l'Exhortació Apostòlica « EVANGELII GAUDIUM »

G. Jaume Pujol i Bardolet

"Com voldria trobar les paraules per encoratjar una etapa evangelitzadora més fervorosa, alegre, generosa, audaç, plena d'amor fins a la fi i de vida contagiosa! Però sé que cap motivació no serà suficient si no crema en els cors el foc de l'Esperit. En definitiva, una evangelització amb esperit és una evangelització amb Esperit Sant, ja que Ell és l'ànima de l'Església evangelitzadora. Abans de proposar-vos algunes motivacions i suggeriments espirituals, invoco un cop més l'Esperit Sant; li prego que vingui a renovar, a espolsar, a impulsar a l'Església en una audaç sortida fora de si, per evangelitzar a tots els pobles" (261).

"La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús... Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia" (1). "Una de les temptacions més serioses que ofeguen el fervor i l'audàcia és la consciència de derrota que ens converteix en pessimistes queixosos i desencantats amb cara de vinagre" (85). "Hi ha cristians l'opció dels quals sembla la d'una Quaresma sense Pasqua" (6).

"Invito cada cristià, en qualsevol lloc i situació en què es trobi, a renovar ara mateix el seu trobament personal amb Jesucrist o, almenys, a prendre la decisió de deixar-se trobar per Ell, d'intentar-ho cada dia sense parar. No hi ha raó perquè algú pensi que aquesta invitació no és per a ell, perquè «ningú no queda exclòs de l'alegria reportada pel Senyor»" (3).

"L'Evangeli, on enlluerna gloriosa la Creu de Crist, invita insistentment a l'alegria. Basten alguns exemples: «Alegra't» és la salutació de l'àngel a Maria (Lc 1,28). La visita de Maria a Elisabet fa que Joan salti d'alegria al si de la seva mare (cf. Lc 1,41). En el seu cant Maria proclama: «El meu esperit celebra Déu, que em salva» (Lc 1,47)" (5).

"No em cansaré de repetir aquelles paraules de Benet XVI que ens porten al centre de l'Evangeli: «No s'esdevé cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva»" (7).

"Un evangelitzador no hauria de tenir permanentment cara de funeral. Recobrem i augmentem el fervor, «la dolça i confortadora alegria d'evangelitzar, fins i tot quan cal sembrar entre llàgrimes [...] I tant de bo que el món actual —que busca de vegades amb angoixa, de vegades amb esperança— pugui així rebre la Bona Nova, no a través d'evangelitzadors tristos i descoratjats, impacients o ansiosos, sinó a través de ministres de l'Evangeli, la vida dels quals irradia el fervor dels qui han rebut, primer que res en si mateixos, l'alegria de Crist»" (10).

"L'alegria de l'Evangeli que omple la vida de la comunitat dels deixebles és una alegria missionera. L'experimenten els setanta-dos deixebles, que tornen de la missió plens de goig (cf. Lc 10,17). La viu Jesús, que s'estremeix de goig en l'Esperit Sant i lloa el Pare perquè la seva revelació arriba als pobres i petits (cf. Lc 10,21). La senten plens d'admiració els primers que es converteixen en escoltar predicar els Apòstols «cadascú en la seva pròpia llengua» (Ac 2,6) en la Pentecosta" (21).

"Ja no ens serveix una «simple administració». Hem de constituir en totes les regions de la terra un «estat permanent de missió»" (25). "En molts llocs hi ha un predomini de la dimensió administrativa sobre la pastoral, així com una sacramentalització sense altres formes d'evangelització" (63).

"Atès que sóc cridat a viure el que demano als altres, també he de pensar en una conversió del papat. Em correspon, com a Bisbe de Roma, estar obert als suggeriments que s'orientin a un exercici del meu ministeri

que el torni més fidel al sentit que Jesucrist va voler donar-li i a les necessitats actuals de l'evangelització. El Papa Joan Pau II va demanar que se l'ajudés a trobar «una forma de l'exercici del primat que, sense renunciar de cap manera a allò essencial de la seva missió, s'obri a una situació nova». Hem avançat poc en aquest sentit. També el papat i les estructures centrals de l'Església universal necessiten escoltar la crida a una conversió pastoral” (32).

“Exhorto tothom a aplicar amb generositat i valentia les orientacions d'aquest document, sense prohibicions ni pors. L'important és no caminar sols, comptar sempre amb els germans i especialment amb la guia dels bisbes, en un savi i realista discerniment pastoral” (33).

“Avui i sempre, «els pobres són els destinataris privilegiats de l'Evangelí», i l'evangelització dirigida gratuïtament a ells és signe del Regne que Jesús va venir a portar. Cal dir sense embuts que hi ha un vincle inseparable entre la nostra fe i els pobres. Mai no els hem de deixar sols” (48).

“No vull una Església preocupada per ser el centre i que acabi clausurada en una embolic d'obsessions i procediments. Si quelcom ha d'inquietar-nos santament i preocupar la nostra consciència, és que tants germans nostres visquin sense la força, la llum i el consol de l'amistat amb Jesucrist, sense una comunitat de fe que els contingui, sense un horitzó de sentit i de vida” (49).

“Tota cultura i tot grup social necessiten purificació i maduració. En el cas de les cultures populars de pobles catòlics, podem reconèixer algunes debilitats que encara han de ser curades per l'Evangelí: el masclisme, l'alcoholisme, la violència domèstica, una escassa participació en l'Eucaristia, creences fatalistes o supersticioses que fan recórrer a la bruixeria, etc. Però és precisament la pietat popular el millor punt de partida per curar-les i alliberar-les” (69).

“Avui es pot advertir en molts agents pastorals, fins i tot en persones consagrades, una preocupació exacerbada pels espais personals d'autonomia i de distensió, que porta a viure les tasques com un mer apèndix de la vida, com si no fossin part de la pròpia identitat. Al mateix temps, la vida espiritual es confon amb alguns moments religiosos que brinden cert alleugeriment però que no alimenten el trobament amb els altres, el compromís en el món, la passió evangelitzadora. Així, poden advertir-se en molts agents evangelitzadors, encara que preguin, una accentuació de l'*individualisme*, una *crisi d'identitat* i una *caiguda del fervor*. Són tres mals que s'alimenten entre si” (78).

“Alguns es resisteixen a provar fins al fons el gust de la missió i queden sumits en una accídia paralitzant. El problema no és sempre l'excés d'activitats, sinó sobretot les activitats mal viscudes, sense les motivacions adequades, sense una espiritualitat que impregni l'acció i la faci desitjable. D'aquí que les tasques cansin més del que és raonable, i de vegades emmalalteixin. No es tracta d'un cansament feliç, sinó tens, pesat, insatisfet i, en definitiva, no acceptat. Aquesta accídia pastoral pot tenir diversos orígens” (81, 82).

“Que Déu ens alliberi d'una Església mundana sota vestidures espirituals o pastorals! Aquesta mundanitat asfixiant es cura prenent gust a l'aire pur de l'Esperit Sant, que ens allibera d'estar centrats en nosaltres mateixos, amagats en una aparença religiosa buida de Déu. No ens deixem robar l'Evangelí! (97).

“Però si veuen el testimoniatge de comunitats autènticament fraterne i reconciliades, això és sempre una llum que atreu. Per això em dol tant de comprovar com en algunes comunitats cristianes, i fins i tot entre persones consagrades, consentim diverses formes d'odi, divisions, calúmnies, difamacions, venjances, gelosia, desitjos d'imposar les pròpies idees a costa de qualsevol cosa, i fins a persecucions que semblen una implacable caça de bruixes. Qui evangelitzarem amb aquests comportaments?” (100).

“Demanem al Senyor que ens faci entendre la llei de l'amor. Que bo és tenir aquesta llei! Quant de bé ens fa estimar-nos els uns als altres en contra de tot! Sí, en contra de tot! A cadascun de nosaltres es dirigeix l'exhortació paulina: «No et deixis vèncer pel mal, sinó venç al mal amb el bé» (Rm 12,21). I també: «No ens cansem de fer el bé!» (Ga 6,9)” (101).

“Cal reconèixer que, en el context actual de crisi del compromís i dels vincles comunitaris, són molts els joves que se solidaritzen davant els mals del món i s'embarquen en diverses formes de militància i de voluntariat. Alguns participen en la vida de l'Església, integren grups de servei i diverses iniciatives

missioneres en les seves pròpies diòcesis o en altres llocs. Que bo que és que els joves siguin «rodamons de la fe», feliços de portar Jesucrist a cada cantonada, a cada plaça, a cada racó de la terra!” (106).

“En molts llocs escassegen les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. Freqüentment això és degut a l'absència en les comunitats d'un fervor apostòlic contagiós, la qual cosa no entusiasma ni suscita atractiu. On hi ha vida, fervor, ganes de portar Crist als altres, sorgeixen vocacions genuïnes” (107).

“En virtut del Baptisme rebut, cada membre del Poble de Déu ha esdevingut deixeble missioner (cf. Mt 28,19)... La nova evangelització ha d'implicar un nou protagonisme de cadascun dels batejats. Aquesta convicció es converteix en una crida dirigida a cada cristià, perquè ningú no postergui el seu compromís amb l'evangelització, perquè si un de debò ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita gaire temps de preparació per sortir a anunciar-lo, no pot esperar que li donin molts cursos o llargues instruccions. Tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús; ja no diem que som «deixebles» i «missioners», sinó que som sempre «deixebles missioners»” (120).

“L'Església, compromesa en l'evangelització, aprecia i encoratja el carisma dels teòlegs i el seu esforç per la investigació teològica, que promou el diàleg amb el món de les cultures i de les ciències. Convoco els teòlegs a complir aquest servei com a part de la missió salvífica de l'Església. Però és necessari que, per a aquest propòsit, portin en el cor la finalitat evangelitzadora de l'Església i també de la teologia, i no s'acontentin amb una teologia d'escriptori” (133).

“Aquest àmbit maternoeclesial en què es desenvolupa el diàleg del Senyor amb el seu poble ha d'afavorir-se i conrear-se mitjançant la proximitat cordial del predicador, la calidesa del seu to de veu, la mansuetud de l'estil de les seves frases, l'alegria dels seus gestos. Fins i tot les vegades que l'homilia resulti quelcom avorrida, si hi ha present aquest esperit maternoeclesial, sempre serà fecunda, així com els avorrits consells d'una mare donen fruit amb el temps en el cor dels fills” (140).

“Per tot això, abans de preparar concretament el que un dirà en la predicació, primer ha d'acceptar ser ferit per aquesta Paraula que ferirà als altres, perquè és una Paraula *viva i eficaç*, que com una espasa, «penetra fins a la divisió de l'ànima i l'esperit, articulacions i medul·les, i escruta els sentiments i pensaments del cor» (He 4,12). Això té un valor pastoral” (150). El predicador necessita també posar una oïda *en el poble*, per descobrir el que els fidels necessiten escoltar. Un predicador és un contemplatiu de la Paraula i també un contemplatiu del poble” (154). Una bona homilia, com em deia un vell mestre, ha de contenir «una idea, un sentiment, una imatge” (157).

“No s'ha de pensar que en la catequesi el *kerygma* és abandonat darrere d'una formació suposadament més «sòlida». No hi ha res més sòlid, més profund, més segur, més dens i més savi que aquest anunci. Tota formació cristiana és primer que res l'aprofundiment del *kerygma* que es va fent carn cada cop més i millor, que mai no deixa d'il·luminar la tasca catequètica, i que permet comprendre adequadament el sentit de qualsevol tema que es desenvolupi en la catequesi” (165).

“L'Església no evangelitza si no es deixa contínuament evangelitzar. És indispensable que la Paraula de Déu «sigui cada cop més el cor de tota activitat eclesial». La Paraula de Déu escoltada i celebrada, sobretot en l'Eucaristia, alimenta i reforça interiorment els cristians i els fa capaços d'un autèntic testimoniatge evangèlic en la vida quotidiana.” (174).

“Des del cor de l'Evangeli reconeixem l'íntima connexió que existeix entre evangelització i promoció humana, que necessàriament ha d'expressar-se i desenvolupar-se en tota acció evangelitzadora. L'acceptació del primer anunci, que invita a deixar-se estimar per Déu i a estimar-lo amb l'amor que Ell mateix ens comunica, provoca en la vida de la persona i en les seves accions una primera i fonamental reacció: desitjar, buscar i cuidar el bé dels altres” (178).

“L'Església «no pot ni ha de quedar-se al marge en la lluita per la justícia»” (183). “El nostre compromís no consisteix exclusivament en accions o en programes de promoció i assistència; el que l'Esperit mobilitza no és un desbordament activista, sinó primer que res una *atenció* posada en l'altre «considerant-lo com una

única cosa amb si mateix». Aquesta atenció amant és l'inici d'una veritable preocupació per la seva persona, a partir de la qual desitjo buscar efectivament el seu bé. Això implica valorar el pobre en la seva bondat pròpia, amb la seva forma de ser, amb la seva cultura, amb la seva manera de viure la fe. El veritable amor sempre és contemplatiu" (199).

"Ja que aquesta Exhortació es dirigeix als membres de l'Església catòlica vull expressar amb dolor que la pitjor discriminació que pateixen els pobres és la falta d'atenció espiritual. La immensa majoria dels pobres té una especial obertura a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels Sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe. L'opció preferencial pels pobres ha de traduir-se principalment en una atenció religiosa privilegiada i prioritària" (200).

"L'economia, com la mateixa paraula indica, hauria de ser l'art d'assolir una adequada administració de la casa comuna, que és el món sencer. Tot acte econòmic d'envergadura realitzat en una part del planeta repercuteix en el tot; per això cap govern no pot actuar al marge d'una responsabilitat comuna" (206).

"No ha d'esperar-se que l'Església canviï la seva postura sobre aquesta qüestió (avortament). Vull ser completament honest respecte d'això. Aquest no és un afer subjecte a suposades reformes o «modernitzacions». No és progressista pretendre resoldre els problemes eliminant una vida humana. Però també és veritat que hem fet poc per acompanyar adequadament les dones que es troben en situacions molt dures, on l'avortament se'ls presenta com una ràpida solució a les seves profundes angoixes, particularment quan la vida que creix en elles ha sorgit com a producte d'una violació o en un context d'extrema pobresa. Qui pot deixar de comprendre aquestes situacions de tant de dolor?" (214).

"En aquest diàleg (interreligiós), sempre amable i cordial, mai no s'ha de descuidar el vincle essencial entre diàleg i anunci, que porta l'Església a mantenir i a intensificar les relacions amb els no cristians... La veritable obertura implica mantenir-se ferm en les pròpies conviccions més fondes, amb una identitat clara i joiosa, però «oberta a comprendre les de l'altre» i sabent que el diàleg realment pot enriquir cadascú». No ens serveix una obertura diplomàtica, que diu que sí a tot per evitar problemes, perquè seria un mode d'enganyar l'altre i de negar-li el bé que un ha rebut com un do per compartir generosament. L'evangelització i el diàleg interreligiós, lluny d'oposar-se, se sostenen i s'alimenten reciprocament" (251).

"Els cristians hauríem d'acollir amb afecte i respecte els immigrants de l'Islam que arriben als nostres països, de la mateixa manera que esperem i preguem ser acollits i respectats en els països de tradició islàmica. Prego, imploro humilment a aquests països que donin llibertat als cristians per poder celebrar el seu culte i viure la seva fe, tenint en compte la llibertat que els creients de l'Islam gaudeixen en els països occidentals! Enfront d'episodis de fonamentalisme violent que ens inquieten, l'afecte envers els veritables creients de l'Islam ha de portar-nos a evitar odioses generalitzacions, perquè el veritable Islam i una adequada interpretació de l'Alcorà s'oposen a tota violència" (253).

"De vegades perdem l'entusiasme per la missió en oblidar que l'Evangeli *respon a les necessitats més profundes* de les persones, perquè tots hem estat creats per a allò que l'Evangeli ens proposa: l'amistat amb Jesús i l'amor fratern" (265).

"Per ser evangelitzadors d'ànima també cal desenvolupar el gust espiritual d'estar prop de la vida de la gent, fins al punt de descobrir que això és font d'un goig superior. La missió és una passió per Jesús però, al mateix temps, una passió pel seu poble" (268).

"Com a conseqüència d'això, si volem créixer en la vida espiritual, no podem deixar de ser missioners. La tasca evangelitzadora enriqueix la ment i el cor, ens obre horitzons espirituals, ens fa més sensibles per reconèixer l'acció de l'Esperit, ens treu dels nostres esquemes espirituals limitats. Simultàniament, un missioner entregat experimenta el gust de ser un brollador, que desborda i refresca els altres. Només pot ser missioner algú que se senti a gust buscant el bé dels altres, desitjant la felicitat dels altres. Aquesta obertura del cor és font de felicitat, perquè «fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35" (272).

Text complet: [http://webs2002.uab.es/safor/Evangeli%20Gaudium%20\(catal%C3%A0\).pdf](http://webs2002.uab.es/safor/Evangeli%20Gaudium%20(catal%C3%A0).pdf)

«Alegraos...» Carta a los consagrados y consagradas hacia el año dedicado a la vida consagrada (fragmento)

Roma, 2 de febrero de 2014, Fiesta de la Presentación del Señor
João Braz Card. de Aviz Prefecto José Rodríguez Carballo, O.F.M. Arzobispo Secretario

Para la reflexión

Estamos invitados a cuidar una dinámica generativa, no simplemente administrativa, para asumir los acontecimientos espirituales presentes en nuestras comunidades y en el mundo, como movimiento y gracia, obra del Espíritu en cada persona, vista como persona. Estamos invitados a desestructurar modelos sin vida para narrar lo humano tocado por Cristo, nunca revelado del todo en los lenguajes y en los modos.

El Papa Francisco nos invita a una sabiduría que sea signo de una consistencia dúctil, capacidad de los consagrados de moverse según el Evangelio, de actuar y de optar según el Evangelio, sin perderse entre diversas esferas de vida, lenguajes, relaciones, manteniendo el sentido de la responsabilidad, los nexos que nos unen, nuestros límites, las infinitas expresiones de la vida. Un corazón misionero es un corazón que ha conocido la alegría de la salvación de Cristo y la comparte como consolación frente al límite humano: «Sabe que él mismo tiene que crecer en la comprensión del Evangelio y en el discernimiento de los senderos del Espíritu, y entonces no renuncia al bien posible, aunque corra el riesgo de mancharse con el barro del camino». Nos dejamos interpelar por las invitaciones del Papa para mirarnos a nosotros mismos y al mundo con los ojos de Cristo y permanecer inquietos.

Respuestas del Papa Francisco

— Quería deciros una palabra, y la palabra era alegría. Siempre, donde están los consagrados, los seminaristas, las religiosas y los religiosos, los jóvenes, hay alegría, siempre hay alegría. Es la alegría de la lozanía, es la alegría de seguir a Cristo; la alegría que nos da el Espíritu Santo, no la alegría del mundo. ¡Hay alegría! Pero, ¿dónde nace la alegría?

— Mira en lo profundo de tu corazón, mira en lo íntimo de ti mismo, y pregúntate: ¿tienes un corazón que desea algo grande o un corazón adormecido por las cosas? ¿Tu corazón ha conservado la inquietud de la búsqueda o lo has dejado sofocar por las cosas, que acaban por atrofiarlo? Dios te espera, te busca: ¿qué respondes? ¿Te has dado cuenta de esta situación de tu alma? ¿O duermes? ¿Crees que Dios te espera o para ti esta verdad son solamente "palabras"?

— Somos víctimas de esta cultura de lo provisional. Querría que pensarais en esto: ¿cómo puedo liberarme de esta cultura de lo provisional?

— Esta es una responsabilidad, ante todo, de los adultos, de los formadores. Es vuestra, formadores, que estáis aquí: dar un ejemplo de coherencia a los más jóvenes. ¿Queremos jóvenes coherentes? ¡Seamos nosotros coherentes! De lo contrario, el Señor nos dirá lo que decía de los fariseos al pueblo de Dios: "Haced lo que digan, pero no lo que hacen". Coherencia y autenticidad.

— Podemos preguntarnos: ¿estoy inquieto por Dios, por anunciarlo, para darlo a conocer? ¿O me dejo fascinar por esa mundanidad espiritual que empuja a hacer todo por amor a uno mismo? Nosotros, consagrados, pensamos en los intereses personales, en el funcionalismo de las obras, en el carrerismo. ¡Bah! Tantas cosas podemos pensar... Por así decirlo ¿me he "acomodado" en mi vida cristiana, en mi vida sacerdotal, en mi vida religiosa, también en mi vida de comunidad, o conservo la fuerza de la inquietud por Dios, por su Palabra, que me lleva a "salir fuera", hacia los demás?

— ¿Cómo estamos con la inquietud del amor? ¿Creemos en el amor a Dios y a los demás? ¿O somos nominalistas en esto? No de modo abstracto, no sólo las palabras, sino el hermano concreto que

encontramos, ¡el hermano que tenemos al lado! ¿Nos dejamos inquietar por sus necesidades o nos quedamos encerrados en nosotros mismos, en nuestras comunidades, que muchas veces es para nosotros "comunidad-comodidad"?

— Este es un hermoso, un hermoso camino a la santidad. No hablar mal de los otros. "Pero padre, hay problemas...". Díselos al superior, díselos a la superiora, díselos al obispo, que puede remediar. No se los digas a quien no puede ayudar. Esto es importante: ¡fraternidad! Pero dime, ¿hablarías mal de tu mamá, de tu papá, de tus hermanos? Jamás. ¿Y por qué lo haces en la vida consagrada, en el seminario, en la vida presbiteral? Solamente esto: pensad, pensad. ¡Fraternidad! Este amor fraterno.

— A los pies de la cruz, es mujer del dolor y, al mismo tiempo, de la espera vigilante de un misterio, más grande que el dolor, que está por realizarse. Todo parece verdaderamente acabado; toda esperanza podría decirse apagada. También ella, en ese momento, recordando las promesas de la anunciación habría podido decir: no se cumplieron, he sido engañada. Pero no lo dijo. Sin embargo ella, bienaventurada porque ha creído, por su fe ve nacer el futuro nuevo y espera con esperanza el mañana de Dios. A veces pienso: ¿sabemos esperar el mañana de Dios? ¿O queremos el hoy? El mañana de Dios para ella es el alba de la mañana de Pascua, de ese primer día de la semana. Nos hará bien pensar, en la contemplación, en el abrazo del hijo con la madre. La única lámpara encendida en el sepulcro de Jesús es la esperanza de la madre, que en ese momento es la esperanza de toda la humanidad. Me pregunto a mí y a vosotros: en los monasterios, ¿está aún encendida esta lámpara? En los monasterios, ¿se espera el mañana de Dios?

— La inquietud del amor empuja siempre a ir al encuentro del otro, sin esperar que sea el otro a manifestar su necesidad. La inquietud del amor nos regala el don de la fecundidad pastoral, y nosotros debemos preguntarnos, cada uno de nosotros: ¿cómo va mi fecundidad espiritual, mi fecundidad pastoral?

—Una fe auténtica implica siempre un profundo deseo de cambiar el mundo. He aquí la pregunta que debemos plantearnos: ¿también nosotros tenemos grandes visiones e impulsos? ¿También nosotros somos audaces? ¿Vuela alto nuestro sueño? ¿Nos devora el celo? (cf. Sal 69, 10) ¿O, en cambio, somos mediocres y nos conformamos con nuestras programaciones apostólicas de laboratorio?

Ave, Madre de la alegría. Alégrate, llena de gracia (Lc 1, 28), «El saludo del ángel a María es una invitación a la alegría, a una alegría profunda, que anuncia el final de la tristeza. Es un saludo que marca el inicio del Evangelio, de la Buena Nueva».

Junto a María la alegría se expande: el Hijo que lleva en su seno es el Dios de la alegría, del regocijo que contagia. María abre las puertas del corazón y corre hacia Isabel.

«Alegre de cumplir su deseo, delicada en su deber, diligente en su alegría, se apresuró hacia la montaña. ¿Adónde, sino hacia las cimas, debía tender con prisa la que ya estaba llena de Dios?».

Se mueve con prontitud (Lc 1, 39) para llevar al mundo la buena noticia, para transmitir a todos la alegría incontenible que lleva en su regazo: Jesús, el Señor. Con prontitud: no es sólo la velocidad con la que se mueve María, nos expresa su diligencia, la atención premurosa con la que afronta el viaje, su entusiasmo.

He aquí la esclava del Señor (Lc 1,38). La esclava del Señor, corre con prontitud, para hacerse esclava de los hombres, donde el amor de Dios se demuestra y se comprueba en el amor a cada hermano.

En María es la Iglesia entera que camina unida: en la caridad de quien sale al paso del más frágil; en la esperanza de quien se sabe acompañado en su caminar y en la fe de quien tiene un don especial para compartir. ¡En María cada uno de nosotros, empujado por el viento del Espíritu vive la propia vocación de caminar!

Estrella de la nueva evangelización, ayúdanos a resplandecer en el testimonio de la comunión, del servicio, de la fe ardiente y generosa, de la justicia y el amor a los pobres, para que la alegría del Evangelio llegue hasta los confines de la tierra y ninguna periferia se prive de su luz.

Madre del Evangelio viviente, manantial de alegría para los pequeños, ruega por nosotros. Amén. Aleluya.

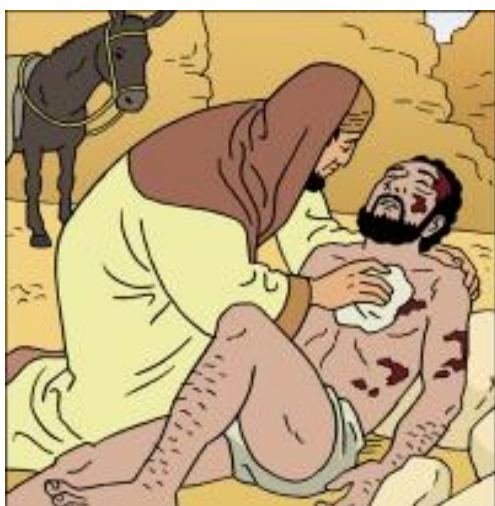
FELIÇOS ELS COMPASSIUS, DÉU SE'N COMPADIRÀ! (Mt 5,7)

G. David Pérez Esteban
Aportació al Full Parroquial de Manlleu

Jesús ens convida a la compassió. Compadir-se és ser sensible al dolor d'aquest món. Si observem el món amb aquests ulls descobrirem el dolor de la soledat de tantes persones que no se senten estimades. No podem restar indiferents davant les notícies que cada dia ens arriben: nens i dones maltractats, joves que no troben sentit a la vida, persones sense feina, sense llar i sense esperança. Avui a la portada del diari hi destaca una fotografia i un titular: *Batalla mortal a Kíev*.

Segur que ens falten dades per comprendre com una situació de govern no es pot resoldre amb diàleg i que aquest matí una capital europea s'hagi llevat amb morts per les voreres del carrer. Aquest és un conflicte que avui els mitjans ens retransmeten en directe. Un altre és la tragèdia del poble de Síria, aquella terra on les primeres comunitats cristianes van formar-se. I tantes altres situacions que mai seran noticiades o de les quals ben poc en sabem o ni en som conscients. Perquè aquest món global fa que el mineral de cobalt, que fa que els nostres telèfons mòbil, *iphones* i ordinadors funcionin, hagin estat extrets de mines del cor d'Àfrica, on infants treballen en condicions infrahumanes.

La compassió cal tenir-la quan mirem el món globalment. Hi ha tres quartes parts de la humanitat que lluiten per sobreviure i sortir de la pobresa. També cal viure-la amb els de la vora. Les nostres ciutats són plenes de situacions d'exclusió i pobresa.

Jesús va tenir una actitud de compassió amb la gent del seu temps. *Sento una gran compassió per aquesta gent, perquè ja fa tres dies que no es mouen d'aquí amb mi i no tenen res per a menjar (Mc 8,2)*. Es va acostar als malalts, a les vídues i va posar d'exemple els marginats samaritans, capaços de practicar la misericòrdia amb el proïsme. És així, amb els de prop, com podem mica en mica, granet a granet, construir el Regne de Déu.

Però Jesús ens diu *feliços* quan som compassius. Perquè la compassió neix de la humilitat i la empatia. Aquestes dues actituds fan que el cristià visqui amb pau interior, ja que no desitja res extraordinari per a un mateix, i perquè també gaudeix veient l'altre somrient i feliç. Els cristians hem d'apostar per la vida i per la dignitat de les persones. Perquè sempre que

dónes, sempre que estimes, sempre que lliures la vida pels altres el benefici de felicitat és de cent per u. *“La nostra vida brillarà com la llum de l'albada” (Is 58,8)* i dins nostre trobarem el Senyor que ens acollirà amb els braços oberts.

BREU PRESENTACIÓ DEL SALM 25

G. Ramon Grau i Estany

* **Tot el Salm 25 està en primera persona** (excepte l'últim verset que és un afegit, per mor de fer-lo *resable* en un assemblea), i és un dels nou Salms alfabètics del Saltiri.

(La primera paraula de cada verset comença per una lletra de l'alfabet hebreu i en ordre alfabètic. Aquesta servitud podria explicar que l'autor estigui més atent a la paraula de l'inici de cada verset, que a l'enllaç lògic amb el precedent.).

Realment es tracta d'una juxtaposició de jaculatòries sense un fil conductor massa perceptible, cosa que no minva el seu inestimable valor espiritual: **“Com la respiració que expira l'aire impur i inspira l'aire oxigenat, les pregàries d'aquest Salm (tota pregària), dipositen davant Déu les nostres misèries i temors i recullen llum i esperança”** Card. Garrone en “Les Psaumes, prière pour aujourd'hui”.

El P. Hilari Raguer encapçala aquest Salm 25 amb unes paraules molt escaients, que, a més de definir-lo, ofereixen una pauta de pregària ben pròpia d'un monjo experimentat en el camp de l'oració: **“No busquis l'argument d'aquest Salm: no en té. Deixa't bressolar pel ritme (i contingut) dels seus versets fins que en trobis un que et faci vibrar, i atura-t'hi...i després un altre vers, que et faci pessigolles al cor.. i un altre, fins que en tinguis prou per avui”**, en “Els Salms, presentats per Hilari Raguer”

* NOTES:

- ♦ És remarcable la imatge de **camí** que aflora una i altra vegada, per significar comunió amb Déu. (Bíblicament : **Camí** = Via o procés d'acceptació o refús de la voluntat de Déu.)
- amb una **fita** admirablement definida: **Sempre tinc els meus ulls posats en el Senyor (15) i vers ell elevo la meua ànima (1)**
- amb la **preocupació** per les dificultats inherents a l'avenç: **guieu-me, mostreu-me, encamineu-me, ensenyeu-me, allibereu els meus peus**, etc.
- amb una **confiança** ferma que no mancarà l'ajut: **no tindrè un desengany (2), Déu és el qui em salva, és bo i en tot moment espero en ell (5), sempre m'ha mostrat el seu amor (6), no us recordeu dels meus pecats, però recordeu-vos de mi! (7), és bondadós i recte (8)** etc..
- amb la **fruïció** anticipadament intuïda: **cada nit reposaré feliç (13), experimentaré la predilecció del Senyor (14)**...

Tot el conjunt nombrós de sentències fervents queda emmarcat en una inclusió notable:

No és pensable un desengany per part del Déu de qui m'he refiat. [versets 2 i 20]

♦ Alguns passatges del Nou Testament:

- És espaiós el **camí** que porta a la perdició, però és dur el camí que condueix a la vida. Mt. 7:14
- Mestre, sabem que dius la veritat i que ensenyes de debò el **camí** de Déu. Mt. 22:16
- Jo sóc el **camí**, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi. Jn. 14:6
- La noia seguia Pau i els altres cridant: Aquests homes són servidors del Déu Altíssim i anuncien el **camí** de la salvació. Ac. 16:17
- A Apol·lo l'havien instruït en el **camí** del Senyor, i parlava amb esperit fervent.. Ac. 18:25
- Pau al Corintis: I ara us vull mostrar un **camí** incomparablement més excel·lent. 1Cor.12:31
- Sapigueu que el qui fa tornar un pecador del **camí** esgarriat, el salva de la mort.. Jm. 5:20
- Molts no seran fidels. Per culpa d'ells el **camí** de la veritat serà objecte d'injúries. 2Pe. 2:2
- Alguns abandonant el camí recte han seguit el **camí** de Balaam.... 2Pe. 2:15
- Alguns d'ells es resistien a creure i malparlaven del **camí** del Senyor davant la gent.. Ac. 19:9

SALM 25

Recull de jaculatories: respiració de l'ànima (Garrone)

¹ **A Vós elevo la meva ànima, Senyor.**

² Déu meu en Vós confio, que no en tingui un desengany,

³ No s'enduran un desengany els qui esperen en Vós,
sinó els qui us abandonen per fiar-se del no res.

⁴ **Mostreu-me, Senyor, els vostres camins,
els vostres viaranyes ensenyeu-me.**

⁵ Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me,
perquè Vós sou el Déu que em salveu;
en tot moment espero en Vós, Senyor, perquè sé que sou bo.

⁶ Recordeu-vos de la vostra benvolença
i de l'amor que m'heu mostrat des de sempre.

⁷ No us recordeu dels pecats que he comès de jove,
ans recordeu-vos de mi, Vós que estimeu tant.

⁸ El Senyor, bondadós i recte,
ensenyà el bon camí als esgarriats.

⁹ Encamina els humils per sendes de bondat,
ensenyà als afligits el seu camí.

¹⁰ **Tot l'obrar del Senyor és fruit d'un amor fidel
per als qui guarden la seva aliança**

¹¹ Per l'amor del vostre nom, Senyor,
perdoneu la meva culpa, que és molt gran.

¹² Qui és el que venera de debò el Senyor?
Ell li ensenyarà el camí que ha de prendre.

¹³ Cada nit reposarà feliç i tindrà descendència abundosa.

¹⁴ **El Senyor es fa conèixer íntimament als seus fidels,**
els revela el do de la seva predilecció.

¹⁵ **Sempre tinc els ulls posats en el Senyor,**
que allibera els meus peus de tot parany.

¹⁶ Mireu i compadiu-vos de mi, que em trobo sol i desvalgut.

¹⁷ Eixampleu el meu cor oprimat, traieu-me de la meva dissort.

¹⁸ Mireu la meva aflicció i les meves penes,
i perdoneu-me tots els pecats

²⁰ Guardeu la meva vida i deslliureu-me

m'he emparat en Vós, que no en tingui un desengany!

²¹ La rectitud i l'honradesa em salvaguardin,
perquè en Vós tinc posada tota la meva confiança.

²² Déu meu, allunyeu tots els mals que ens afligeixen.

▪ Actitud essencial de tota pregària:

- posar-se a la presència de Déu.
- confiança filial.

▪ Petició :

- de discerniment
- d'orientació
- d'acompanyament
- de comprensió
- d'amor
- de perdó
- d'atenció personal

▪ Acció del Senyor:

- amb els esgarriats
- amb els humils
- amb els afligits
- guiada sempre només per l'amor i la lleialtat

▪ Resposta meva:

- acceptació de la culpa
- fe en el Senyor, que
 - m'il·luminarà i guiarà
 - m'atorgarà la pau
 - farà eficaç el meu esforç
 - em farà assaborir la seva predilecció

▪ El Senyor té cura:

- d'alliberar-me....
- de vetllar la meva solitud
- d'asserenar-me
- d'ajudar-me en la dissort
- d'oblidar els meus pecats.
- de no oblidar-se de mi.

▪ Reiteració:

- La meva vida és a les mans del Senyor
- Sinceritat de cor envers Déu.
- Confiança total en el Senyor.

deslliureu-me de qualsevol mal. Amén.

Textos bíblicos afins al Salm 25

1

Sl. 143:8

Feu-me escoltar el vostre amor a punta de dia, perquè confio en Vós.

2/3

Is. 42:17

Torneu enrere coberts de vergonya els qui us fiàveu dels ídols.

Jb. 6:20

Han avançat: engegats per l'esperança, arriben fins allí i es troben defraudats

Sl. 22:6

A Vós clamaven i eren deslliurats, en Vós confiaren i no foren confosos

4

Pr. 3: 16

La Saviesa condueix per camins delitosos, per viarany tranquil.

Dt. 9: 12

Déu digué a Moisès: Vés baixa de pressa perquè s'ha pervertit el teu poble. S'ha desviat del camí que jo li havia indicat.

5

Jr. 5: 4

Aquests són els més indigents; els qui desvariegen perquè no saben què vol el Senyor, què espera d'ells el Senyor.

6

Ex. 33:19

Jo faré passar davant teu tota la meva Bondat.

7

Ex. 34: 6

El Senyor, tot passant davant de Moisès, va proclamar: *El Senyor! el Senyor! Déu compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor.*

Jb. 13:26

Dictes contra mi càstigs amargs. Em retreu pecats de jove.

10

Os. 14:10

Els camins del Senyor són planers, els homes justos els segueixen, però hi ensopeguen els qui no li són fidels.

Ex. 20: 6

Per aquells que m'estimen i guarden els meus preceptes, mantinc el meu amor durant un miler de generacions

11

Is. 43:25

Doncs bé, sóc jo, sóc jo qui t'esborra les faltes. Ho vull així. No em recordaré dels teus pecats.

Jr. 14: 7

Si les nostres culpes ens acusen, Vós, Senyor, actueu com escau al vostre Nom!

12

Pr. 3:31

No estiguis gelós de l'impíu, no desitgis seguir els seus camins.

14

Jb. 29: 2

Si jo pogués reviure els temps passats...quan Yahweh era un amic íntim a casa meva.

15

Sl. 31: 5

Traieu-me del llaç que m'han parat. Sou Vós qui em defenseu.

17

Sl. 119:32

Correré pels camins dels manaments perquè m'heu eixamplat el cor.

Sl. 4: 2

Vós, Senyor, que en l'angoixa m'heu eixamplat el cor.

21

Pr. 2: 11

Et protegirà la prudència, et guardarà la intel·ligència.

Sl. 40:12

Vós, Senyor, no aparteu la vostra misericòrdia, que el vostre amor fidel em guardi sempre.

ELS NOVICIATS DEL DISTRICTE/SECTOR DE BARCELONA/CATALUNYA (6)

NOVICIAT SANT JOSEP

VINYOLS I ELS ARCS/CAMBRILS (Baix Camp)

1928-1929 - 1946-1947

G. Josep Maria Pons i Riba

El Districte de Barcelona ja té Noviciat propi! En el municipi de Vinyols i els Arcs se'ls presenta una finca de 8 hectàrees, plana, ben regada, amb oliveres i tarongers, que sembla oferir una oportunitat immillorable, és el "Mas Oliveró". La seva adquisició és el darrer gest del Gmà. Michel-Secondin i el primer del Gmà. Pedro Luis. L'any 1926 es va iniciar la seva construcció destinada al Noviciat, Escolasticat i infermeria del Districte (SAFA). La finca actual és doble de la que s'adquirí en el primer moment. La segona compra, realitzada en bona hora, fou deguda a la insistència del propietari, que s'entossudí en vendre-la a preu "regalat".

L'edifici constaria d'un cos central de 70 metres de llarg i 11 metres d'ample, i entre les dues ales, la capella de 36 metres per 11; alçada de 14 metres.

El 24 de setembre de 1928 el Noviciat s'instal·la a la casa "Sant Josep". Els havien precedit l'Escolasticat i la Comunitat de la Sagrada Família que emigraren de la Casa Sagrat Cor durant el mes de juny. Insignes benefactors de la casa i de l'Institut foren el canonge de Terol Dr. Pascual Abad i el metge Dr. Josep Roig, ambdós afiliats a la Congregació.

Si bé la primera tanda de Presa d'Hàbit es realitzà el 1929, ja hi ha novicis des de setembre de 1928: són els 11 novicis que prengueren l'Hàbit al Noviciat provisional de Benicarló el 14 d'agost. En total es troben a la Casa Sant Josep: 3 formadors del Noviciat i 11 novicis; dos formadors de l'Escolasticat i 23 Germans Escolàstics; 11 Germans de la Sagrada Família, entre malalts i empleats en serveis. Caldria afegir els postulants, que cal calcular entre 15 i 20. Total unes 70 persones.

Dos Directores de Noviciat
G. Eladio Vicente: 1918 a 1936
G. Arcadi Ramon: 1939-1947

Durant aquests 19 anys de Noviciat a la Casa Sant Josep han estat Directors del Noviciat dos Germans: Gmà. Eladio Vicente (Cesáreo España Ortiz) de 1928 a 1936 i el Gmà. Arcadio Ramón (Eudald Iborra Guasch) de 1939 a 1947 que continuà deu anys més a es Pont d'Inca, de 1947 a 1957.

La Casa Sant Josep, a banda del Noviciat, també ha donat aixopluc a l'Escolasticat entre 1928 i 1970 (42 anys). La Comunitat de la Sagrada Família també des de 1928 fins a l'actualitat; el 1997 es desdoblà en dos: Comunitat de la Sagrada Família i Comunitat de Sant Benilde. Cal fer esment també dels grups de novicis menors o

aspirants: Noviciat Menor de 1940 a 1956 (16 anys); Aspirantat Major de 1956 a 1985 (29 anys); Aspirantat Mitjà de 1969 a 1972 (3 anys); Aspirantat (unificat) de 1985 a 1991 (6 anys).

**Aquestes són les dades estadístiques referents
al Noviciat Sant Josep de Cambrils/Vinyols i els Arcs:**

1 de febrer de 1929 a 5 d'octubre de 1946

(11 novicis que havien pres l'Hàbit a Benicarló inauguren la Casa el 24 de setembre de 1928)

*Promocions: 25

*Novicis que hi varen prendre l'Hàbit: 405 novicis

*Novicis que feren la Primera Professió: 347 Germans

*Novicis que feren la Professió Perpètua: 149 Germans

*Difunts amb Professió Temporal: 35 Germans

*Difunts amb Professió Perpètua: 75 Germans

*Vius a 2014: 35 Germans

*Perseverança: 148 Germans. Percentatge: 36,54%

*Hi ha 14 Germans màrtirs Beats

Germans Màrtirs: Francisco Lahoz Moliner (Bertrán Francisco), Félix Alonso Martínez (Alonso Carlos), Álvaro Ibáñez Blasco (Florencio Martín), Agustín Pedro Calvo (Honorato Alfredo), Juan Pérez Rodrigo (Nicolás Adriano), Pedro Lorente Vicente (Ambrosio León), Albert Linares de la Pinta (Alberto Joaquín), Eudald Rodas Mas (Olegario Ángel), José Fernández Sáez (Clemente Faustino), Antoni Tost Llaberia (Francisco Magín), Francesc Xavier Salla Saltó (Magín Pedro), Ramon Altadill Cid (Raimundo Bernabé).

Els 35 Germans que viuen en data 30-04-2014 són: Romualdo Andrés Izquierdo (Santiago Mauricio), Victoriano Temprado Ordíaz (Andrés Efrén), Jaume Pou Esperalba (Enrique Jaime), Lorenzo Álvarez González (Carlos Antonio), Hermenegild Masferrer Horta (Ricardo Luis), Isidre Aloy Colillas (Dionisio Luis), Pedro José Lancis Martín (Pedro Constancio), José Panero Andrés (Antonio Gil), Valentí Vilana Canes (Valentín Aurelio), José Cebrián Esteban (Hilario Simón), Tomás Esteban García (Mateo Esteban), Federico García Pérez (Clemente Basilio), Ramon Grau Estany (Andrés Ricardo), Joaquim Horta Valentí (Bartolomé Jaime), Alnoth Alemán Ochoa (Julián Donato), Salvador Coma Molinos (Constantino Luis), Federico Gil Navarro (Carlos Constante), Pasqual Maymí Pons (Manuel Zacarías), Félix del Hoyo González (Feliciano Daniel), Gumersindo Maestro Matilla (Celestino Andrés), Agustín Rubio Viñado (León Paciano), Antoni Molinos Frauca (Amadeo Ramón), Joaquim Morató Comerma (Joaquín Venancio), Santiago Temprado Ordíaz (Ángel Faustino), Màrius Àlvarez Pérez (Benildo Pedro), Emili Camprubí Pons (Adolfo Francisco), Salvador Fargas Cots (Félix Ignacio), Antonio Martínez Sáez (Bernardo Adrián), Àngel Alberó Cros (Florencio Benildo), Lluís Aloy Colillas (Diego Esteban), Josep Chimenos Romeu (Estanislao Sergio), David Domènech Guitart (Enrique Dámaso), Miguel Fernández Fernández (Guillermo Cecilio), Santiago Peribáñez Perea (Blas Víctor), Jaume Pujol Bardolet (Ambrosio Gabriel), Antonio Temprado Ordíaz (Alfonso Bertrán).

Procedències dels novicis:

***Fora de l'estat espanyol:** Argentina: 2; França: 1; Mèxic: 1.

***Procedències per províncies:** Terol: 78; Burgos: 28; Lleó: 20; Conca: 9; Saragossa: 8, Palència: 8; Navarra: 8; La Rioja: 4; Guadalajara: 4; Valladolid: 4; Múrcia: 2; Àlaba: 2; Madrid: 2; Biscaia: 2; Osca: 2; Cantàbria: 1; Sòria: 1; Astúries: 1; Ciudad Real: 1; Zamora: 1.

***Per comarques de Catalunya i País Valencià:** Osona: 27; Barcelonès: 21; Pallars Sobirà: 14; Bages: 13; Gironès: 12; Pla d'Urgell: 9; Baix Camp: 9; Baix Ebre: 9; Tarragonès: 8; Baix Maestrat: 8; Alcalatén: 7; Garrotxa: 7; Berguedà: 6; Selva: 6; Segarra: 5; Segrià: 4; Urgell: 4; Ripollès: 4; Garrigues: 4; Pallars Jussà: 4; Alt Urgell: 4; Noguera: 3; Solsonès: 3; Alt Camp: 2; Pla de l'Estany: 2; Baix Llobregat: 2; Vallès Oriental: 2; Maresme: 1; Vall d'Albaida: 1; Foia de Bunyol: 1; Racó d'Ademús: 1; Alt Penedès: 1; Horta: 1; Alt Palància: 1; Baix Empordà: 1; Priorat: 1; Conca de Barberà: 1; Baixa Cerdanya: 1; Anoia: 1.

Es nomenaran GERMANS

Regles Comunes del Fundador I. I

Jaume Pujol i Bardolet, fsc

NOTA. A l' "Informe del Hno. Superior General, hacia el 45º Capítulo General" (pàg. 5) es dóna relleu a la Circular 466, que certament es farà servir en el proper Capítol General. Per aquest motiu m'ha semblat oportú oferir-ne una síntesi.

Si fem una ullada als aspectes nuclears de la Circular 466, per blocs trobem:

FRATERNITAT: Germà (249); Comunitat (82); fraternitat (28); visibilitat (21). **TOTAL 380**

CONSAGRACIÓ: Evangeli (119); espiritualitat, vida interior (107); consagració, 38; oració (33); Fundador (29); associació (28); testimoni (21); visibilitat (21). fe-zel, discerniment (20); identitat (9) . **TOTAL 425**

MISSIÓ: Missió (81); joves (68); laics, col·laboradors (69); pobres (64); pastoral vocacional (26); visibilitat (21). **TOTAL 329**

El Consell General ha treballat durant dos anys aquesta Circular 466 tenint en compte les diferents situacions i sensibilitats de l'Institut. És una continuació lògica de la Circular 461 "Associats per a la Missió Lasal·liana... un acte d'ESPERANÇA". Consta d'un PREFACI, una INTRODUCCIÓ, TRES CAPÍTOLS i una CONCLUSIÓ. Després de cada apartat o capítol hi ha unes qüestions o preguntes, molt oportunes, de reflexió o de diàleg que poden resultar profitoses personal i comunitàriament.

Es parteix de la identitat del Germà, que està inclosa en la denominació de GERMÀ. Aquesta Circular pretén ser un text «inspirador» més que no pas normatiu. El Germà i la Comunitat han de ser «testimoni» vivencial dels 5 vots, tenir «visibilitat» i particular interès per la «pastoral vocacional». Fou molt oportuna en l'Any de la Fe i ara del Sínode sobre la Nova Evangelització i amb motiu de recordar els 50 anys del Concili Vaticà II.

Insisteix en TRES PRIORITATS: **1.** La centralitat de les nostres vides en l'Evangeli i en la missió. **2.** L'espiritualitat lasal·liana que unifica el nostre fer i ser. **3.** La pastoral vocacional como a fruit d'una vida evangèlica plenament realitzada.

INTRODUCCIÓ: "SER GERMÀ EN UN MÓN EN CANVI"

Es considera que el món, l'Església la Vida Consagrada i, per tant, el nostre Institut es troben en una «cruïlla» a conseqüència de la crisi econòmica, educativa, moral i religiosa. En temps de crisi hem d'intensificar la referència a Jesucrist i a sant Joan B. de La Salle. Per tant, no podem descansar sobre èxits passats, sinó que hem d'encarar amb nova creativitat el curs del segle XXI. Tot això afecta a la vida dels Germans sobre els aspectes de consagració, comunitat, missió i sobre el reclam de pastoral vocacional. S'insta a aconseguir una «cultura de la vocació». Per exemple, des de la web.

El «planeta dels joves» està en moviment, en positiu i en negatiu. Per una part hi ha deficiències en l'afectivitat i en la maduració que, en alguns casos, és caòtica; però també hi ha exemplaritat per part d'un «voluntariat» viscut amb generositat.

Sorgeix una recerca d'espiritualitat en sentit ampli i també amb consciència de seguiment de Jesucrist i de sensibilitat per als pobres, que fa front a una «*cultura de disseminació*» (Jacques Derrida) i que fa viure en compartiments estancs, entre una vida privada i una vida pública a l'interior d'un «*eclipsi de fidelitat*».

Respecte de l'Església, la *Circular* assenyala tres fenòmens que ens afecten: **1.** S'origina un canvi numèric en la distribució de catòlics en el món (disminució en el primer món i augment en el tercer món). **2.** Tensió entre el model d'Església Jeràrquica i de Poble de Déu. **3.** Presa de consciència d'una nova evangelització. En el món lasal·lià hi ha hagut disminució numèrica de Germans, de 16.824 el 1966 a 4.288 el 2013; però han augmentat les obres i el nombre de col·laboradors seglars assistit per una formació d'identitat cristiana lasal·liana. Gràcies als Estudis Lasal·lians hi ha millor comprensió del carisma lasal·lià. Aquesta situació ens constitueix un repte i una oportunitat. Augmenta la consciència del «*vot d'associació*» i del «*junt i per associació*».

1. SER GERMÀ: UNA VIDA CENTRADA EN L'EVANGELI

L'Evangelí ens constitueix un referent fonamental. Es pregunta si el desencís d'alguns no prové, d'alguna manera, de la desintegració de la unió fonamental que hi hauria d'haver entre la *consagració*, la *fraternitat viscuda en comunitat* i la *missió apostòlica en l'educació i evangelització sobretot dels pobres*. Cal mantenir la unitat entre missió, vida i experiència de Déu a l'interior de la fraternitat comunitària. Si la vida del Germà està fragmentada en blocs erràtics pot generar problema de perseverança vocacional. Com La Salle i els primers Germans hem de guiar-nos per l'Evangelí, «*primera i principal Regla*» perquè cada Germà pugui ser «*deixeble i apòstol*»; van fundar l'Institut vivint un estil de vida evangèlica, un projecte de radicalitat evangèlica; una fraternitat des de l'Evangelí que els conduïa a la missió educativa dels fills dels artesans i dels pobres. I al llarg de més de tres segles hem anat passant d'una «*vida en comú*» (junts des del matí fins a la nit) a una «*vida comunitària*» (esperit de fraternitat). La gratuïtat es concebia des de l'Evangelí, igual que la dedicació als pobres. Per tot això, com La Salle va fer, ens caldrà fer discerniment continu.

També ens convindrà la «*dimensió evangelitzadora de la consagració*»: anar al «*desert*» on hi ha només els pobres; a la «*perifèria*» on els pobres són perifèrics als rics; a la «*frontera*» on hi ha conflictes i tensions.

Anunciar l'Evangelí demana disponibilitat i capacitat de proximitat com a Germà (de fraternitat) com els demés tenint en compte els canvis culturals i religiosos, partint d'una comunitat educativa evangelitzadora amb la participació de la majoria possible. Ser evangèlicament significatiu personal i comunitàriament.

2. SER GERMÀ: UNA ESPIRITUALITAT INTEGRADA

Es recorda que el missatge del 44è Capítol General (2007) “invità encaridament a tots els Germans a ser homes interiors en la simplicitat de l'Evangelí... *amb una espiritualitat visible* (no espectacular, clar), *creïble, profètica, que estructurés la dimensió contemplativa del Germà*”. Amb aquesta intenció, se'ns demana revisar la nostra manera de viure “per a tornar a ser els Germans pobres que són buscats pels pobres”.

Per aquesta finalitat és necessària una relació personal amb Déu amb una «*espiritualitat unificada i unificadora*»... integradora dels elements constitutius del Germà, com persona humana i consagrada en comunitat per a una missió. L'itinerari a seguir és: «*Déu – els altres – nosaltres mateixos*».

El model d'espiritualitat unificada i unificadora és: “*No feu diferència entre els deures propis del vostre estat i el negoci de la vostra salvació i perfecció... fet tot amb la finalitat d'obeir a Déu*”. D'aquesta manera no hi haurà vida de referència fragmentada entre el «*ser*» i l'«*actuar*». Unitat en totes les edats, inclús quan l'ancianitat obliga a deixar l'activitat apostòlica.

La Circular parla d'unes «*claus d'espiritualitat lasal·liana*»

Una clau molt important la constitueix la nostra fórmula de vots: “Santíssima Trinitat... em consagro del tot a Vós per procurar la vostra glòria tant com em sigui possible i Vós m'ho demanareu”. El Pare ens crida pel seu amor als nens abandonats; el Fill és un referent de la presència amorosa entre els joves; l'Esperit Sant santifica i mou els cors. El «vot d'Associació» reforça el sentiment d'unitat.

El Germà esdevé el rostre humà de Déu per als nens i joves continuant la missió de Jesús.

És imprescindible l'«esperit de fe – zel». El Fundador insistia que és essencial i fonamental. “Els qui no el tenen o l'han perdut han de considerar-se...”

L'oració nodreix la vida interior. “El primer que s'ha de fer quan s'ingressa en una comunitat amb la finalitat de consagrar-se a Déu, és aprendre a pregar bé” (Medit. 72,1). Ja sabem com La Salle insistia en la participació de tots a l'oració comunitària.

La comunitat és el lloc teològic del Germà, «viscuda en unió d'esperit i de cors».

Maria ens il·lumina i ens ajudarà a conèixer la voluntat de Déu (Med. 164,1).

3. PROPOSAR A D'ALTRES UN CAMÍ DE VIDA

Per la vocació baptismal cal afirmar que la santedat i la participació en la missió de l'Església és cosa de tots. La nostra vocació de Germà té ple sentit a l'interior del poble cristià.

La forma de viure com a Germans i la mateixa vida comunitària no deixen indiferents als qui es pregunten sobre la vida religiosa dels Germans i sobre la fraternitat comunitària. Alguns joves poden preguntar-se: “*¿Trobarem en la vida dels Germans i de les comunitats lasal·lianes l'espiritualitat que busquem ?*”.

Si desitgem nous Germans haurem de posar particular atenció a les conseqüències de la resposta. ¿A què ens compromet el fet de tenir vocacions? ¿Quin preu estem disposats a pagar en el nostre estil de vida comunitària i en la vida d'oració per als joves?. Els joves volen deixar-se convèncer per l'autenticitat i la realitat de la nostra vida de seguidors de Jesucrist. Per això, des d'aquest postulat, hem de ser tots responsables en la pastoral vocacional pel *testimoni*, per la *visibilitat de vida* i per l'*oportuna possibilitat de proposta*.

Pistes de pastoral vocacional

- Que els Germans manifestin en la seva vida la presència de Déu entre els homes, la força alliberadora de l'Esperit i la tendresa del seu amor.
- Que les comunitats visquin de manera fraterna i apostòlica la paraula de l'Evangeli. "Veni i vegeu".
- Que a l'Institut es treballi de veritat en la renovació responnent a les necessitats més urgents del món dels joves que s'ha d'evangelitzar.

Una interessant enquesta s'ha realitzat amb cinc Germans i cinc Col·laboradors lasal·lians de cada Regió (cf. págs. 63-65):

• Aspectes positius

- ✓ Els Germans són percebuts com educadors de joves i de pobres, que estimen els joves i els pobres i mantenen amb ells una actitud de proximitat (como a germans), educadors de qualitat en les diferents obres que poden ser més necessàries, on el testimoni pot ser més visible i reconegut... Es reconeix la seva ajuda als joves i als pobres.
- ✓ Són reconeguts com educadors de la fe i catequistes, però sobretot com acompanyants de joves en el seu camí vocacional.
- ✓ La comunitat de Germans és un lloc que provoca, produeix atractiu, però temor per compartir la fraternitat. Es reconeix que hi ha comunitats de Germans obertes, acollidores en moments d'oració i de servei. És bo invitar a alguns joves a participar en la vida comunitària. Els dos atractius de la comunitat són la irradiació i l'alegria.

• Aspectes negatius

- ✓ Excés de treball en determinats Germans, en els quals no es pot apreciar fàcilment la unitat en la seva vida: el nombre excessivament reduït de Germans en els centres, fa que es dediquin més aviat a l'administració i poc a la pastoral del centre.
- ✓ Es percep una descurança en la catequesi i en la formació en la fe. Germans instal·lats en la rutina i mancats de zel per la pastoral.
- ✓ Referent a la vida comunitària i a la consagració: tensions, divisions, individualisme, autoritarisme, laxisme... Tot això enfosqueix el testimoni dels Germans: falta d'atenció per la litúrgia i tendència a una oració rutinària i pobre; excessiu confort material; en la societat, el celibat no és comprès i refusat per la soledat que comporta; s'interpreta com anormal i impossible de viure.
- ✓ La missió és important, però no apareix com essencial. La fe, la missió educativa i l'oració no semblen alimentar-se mútuament. No es percep els Germans units en la missió; hi ha Germans que són percebuts solament com a professors: no se'ls veu a la capella, ni participen en les oracions de l'escola. És necessari clarificar la nostra vocació en el context de la missió i del carisma compartit.

Són arrels de falta de sentit i d'adequada pertinença a la nostra vocació: la separació artificial entre «missió – comunitat – consagració».

Hi ha d'haver *visibilitat lasal·liana* dels centres i dels Germans. Ser visibles a partir del sentit real i concret del Germà vivint amb autenticitat en comunitat la vocació i el carisma de Germà.

Es percep manca de claredat i de visibilitat de la missió específica del Germà: Els Germans han de ser identificats pel que «són» i no pel que «no són» (que no són clergues). Ser GERMÀ té una identitat plena en la societat i en l'Església, per més que no sempre és reconeguda com hauria de ser.

UNA ICONA SIMPÀTICA: LA COMUNITAT COM UNA ORQUESTRA

Extret de CENCINI, Amedeo, *la vida fraterna, comuni3n de santos y pecadores, Sígueme, pàgs 83 i 84*

Un abat descriu d'aquesta manera la vida comunitària: "Una abadia (o una comunitat religiosa) és com una orquestra, perquè hi ha de tot: violins que toquen harmònicament, instruments de metall que sonen de tant en tant, el saxofon, i en un racó el nen que té un triangle, que ningú no sap perquè serveix. En una abadia n'hi ha de dormilegues, rondinaires, puntuals, mandrosos; ni ha que es passen de pietosos; gent que s'adapta a tot i persones complaents dels quals tots n'abusen; n'hi ha que ho arreglen tot, entusiastes ingenus, senzills, inclús simpàtics, deprimits; hi ha també monjos amb problemes que necessiten que hi hagi algú que s'ocupi d'ells i se serveixen dels més variats pretextos per anar a l'un i a l'altre per comunicar-se. Hi ha el rondinaire que és servicial al màxim; el qui mai protesta i el que sempre s'està queixant de que mai no se li demana ajuda; el que s'ha agenciat un treball que l'abat tolera per evitar el pitjor, però que no aporta res a la comunitat; el cantor novell, que té una veu excel·lent, però que deixa anar una potència poc controlada...; el lent incorregible, l'explosiu que s'enfada de cop i se'n penedeix ben aviat; el que busca baralla, l'incomprès; el que s'indigni per tot el que surt de la norma i ho manifesta sense embuts, posant-se així també ell fora de la norma; el que amb bones intencions segresta un utensili comú o un llibre comú per al seu ús personal; el desordenat que mai no torna res al seu lloc.

Una estampa potser d'altres temps, però crec que amb algun oportú afegit i lleugeres modificacions, cada u de nosaltres podem identificar el nostre personatge en aquest simpàtic carrusel de tipus comunitaris, al cap i a la fi, no tan diferents dels que podríem esbossar avui. Però el més important és que cadascú, a l'identificar-se, entengui que el vertader problema no està en el rondinaire, ni en el lent, ni en el busca-raons, sinó en com se situa ell en aquesta orquestra singular, en com aconsegueix posar-se en sin-tonia i sim-patia amb els demés instruments, sense prevaler sobre ningú ni silenciar el so de ningú, sense presumir de solista o de mestre d'orquestra, sense deixar a ningú sol i sense acompanyar-lo, sense enfadar-se massa amb el que desafina o entra a deshora, amb el que toca massa suau o massa fort.

Al contrari, el bonic d'aquesta orquestra singular és que tots aprenen a adaptar-se als altres, a les seves capacitats i errors; que uns instruments completen els altres, si és precís improvisant i sense ajustar-se estrictament a una difícil partitura només per a virtuosos on se suposa que ningú no s'equivoca- en una fraseologia musical que és un autèntic diàleg que resulta encantador gràcies a l'aportació insubstituïble de tots i cada u. Passa així quelcom estrany, una espècie de miracle. Perquè aquests instruments, cadascú per la seva banda, no aconseguirien una perfecta execució, però tots junts formen una bona orquestra i toquen una música agradable. No són ni grans mestres solistes concertistes, però junts creen harmonia i bellesa. Deixant a part la metàfora, una realitat que es compona de gent així, pot generar una nova humanitat. El problema ets tu, com estimes a la gent, com perdones i com és el teu grau d'estimació i d'admiració per el que passa allà dintre. Ets tu, és l'altura de la teva ànima, és l'altura i la profunditat. La magnanimitat i l'amplada de la teva ànima. Altura, profunditat, amplada i magnanimitat signifiquen consciència de pertànyer a Jesucrist i de tot el que està al teu voltant, amb tota aquesta comparsa de condicions humiliants, és de Crist i de que a través de tot això és com el misteri de Crist s'expandeix per al món.

**Hem dit que era una icona simpàtica.
I és que expressa la simpatia de la mateixa tensió vers la santedat.**

SÍNTOMAS QUE APARECEN CON LA EDAD Y FORMA DE TRATARLOS

Aportació del G. Antonio Domínguez Domínguez

A partir de una cierta edad, tenemos casi todos estos síntomas, provocados por la falta de algo que aquí mencionamos.

1. DIFICULTAD DE PERDER PESO

LO QUE ESTÁ FALTANDO: Ácidos grasos esenciales y vitamina A.

DÓNDE OBTENERLO: semillas de linaza, zanahoria y salmón - además de suplementos específicos.

2. RETENCIÓN DE LÍQUIDOS

LO QUE ESTÁ FALTANDO: en verdad es un desequilibrio entre potasio, fósforo y sodio.

DÓNDE OBTENERLO: agua de coco, aceituna, durazno, ciruela, higo, almendras, nueces, acelga, cilantro y los suplementos.

3. NECESIDAD DE DULCES

LO QUE ESTÁ FALTANDO: **crómo**.

DÓNDE OBTENERLO: cereales integrales, nueces, centeno, plátano, espinaca, zanahoria + suplementos.

4. CALAMBRE, DOLOR DE CABEZA

LO QUE ESTÁ FALTANDO: potasio y magnesio.

DÓNDE OBTENERLO: plátano, cebada, maíz, manga, durazno, acerola, naranja, tomate y agua.

5. MOLESTIA INTESTINAL, GASES, HINCHAZÓN ABDOMINAL

LO QUE ESTÁ FALTANDO: **bacilos vivos**.

DÓNDE OBTENERLO: cuajada, yogurt, yakult y similares.

6. MALA MEMORIA

LO QUE ESTÁ FALTANDO: **acetil colina**, inositol.

DÓNDE OBTENERLO: **lecitina de soya**, yema de huevo + suplementos.

7. HIPOTIROIDISMO (PROVOCA AUMENTO DE PESO SIN CAUSA APARENTE)

LO QUE ESTÁ FALTANDO: **yodo**.

DÓNDE OBTENERLO: algas marinas, zanahoria, aceite, pera, piña, peces de agua salada y sal marina.

8. CABELLOS QUEBRADIZOS Y UÑAS FRÁGILES

LO QUE ESTÁ FALTANDO: **colágeno**.

DÓNDE OBTENERLO: peces, huevos, carnes magras, gelatina + suplementos.

9. FLAQUEZA, INDISPOSICIÓN, MALESTAR

LO QUE ESTÁ FALTANDO: **vitaminas A, C, y E y hierro**.

DONDE OBTENER: **verduras, frutas, carnes magras + suplementos**.

10. DESÁNIMO, APATÍA, TRISTEZA, RABIA, INSATISFACCIÓN

LO QUE ESTÁ FALTANDO: **DINERO**...

DÓNDE OBTENERLO: Si llegas a saberlo, te pido que me lo digas, no seas egoísta.

EN RECORD DE LA VENERABLE BENEFACTORA SRA. DOROTEA DE CHOPITEA I DE VILLOTA (1)

G. Josep Maria Pons i Riba

Notes literals extretes dels llibres "Dorotea" de Ramon Alberdi i "Centenari La Salle Gràcia" de Joan Santaaulària.

"Dorotea de Chopitea i de Villota va néixer a Santiago de Xile, el 1816. Als tres anys, els avatars de la política i de les guerres la van portar a Barcelona on va créixer, es va educar i va assolir l'edat madura. Va

estimar sincerament la seva ciutat d'adopció i, sobretot, la va servir amb intel·ligència, generositat i eficàcia. D'ascendència basca, va entroncar amb una família catalana. Va contraure matrimoni amb un comerciant barceloní, Josep Maria Serra i Muñoz i tingueren sis filles: Maria Dolors, Isabel, Maria Jesús, Maria Anna, Maria Lluïsa i Carme. A la mort del seu espòs, heretà cabaloses fonts de riquesa que feren possible les seves grans fundacions. Dorotea es disposà a culminar, en els nou anys que li restaven de vida, tots els desigs que de fer bé al proïsme sent el seu cor i que encara no ha assolit. És l'any 1882, Barcelona sofreix una forta transformació perquè creix com l'escuma. La classe treballadora és com més va la més nombrosa, la que Dorotea veu més necessitada i a la qual vol acudir amb més urgència.

Dorotea vol dir, en llenguatge grec, "do de Déu". I això fou veritablement, per a les classes més necessitades d'aquella Barcelona de l'últim terç del segle XIX, aquella gran senyora que així s'anomenà. Obres seves són: *Sales d'Asil*, *Germanetes dels Pobres*, *Asil de sant Rafael*; *Hospital de la Mare de Déu del Sagrat Cor*; *Col·legis: de Sant Vicenç de Paül, Sant Ignasi i Sagrat Cor*, *Servei Domèstic*, etc... etc... **I quatre col·legis dels Germans de les Escoles Cristianes als barris de Les Corts, la Barceloneta, el Poble Sec (Santa Madrona) i finalment a Gràcia.**

ANTECEDENTS

El mes de febrer de 1879, després de les gestions dutes a terme per alguns membres de les Conferències de sant Vicenç de Paül, els Germans van obrir una escola al carrer del Pont de la Parra, 3. Va començar a funcionar molt bé, però aviat va donar senyals de perill per manca d'ajut per part del patronat que havia de sostenir-la. Per tal de recollir la base econòmica necessària, els Germans van fundar, el primer d'abril de 1880, un centre escolar de pagament. El van batejar amb el nom de Col·legi Comercial de Sant Josep, perquè impartia l'ensenyament primari i estudis de comerç. Va haver-hi, doncs, dos centres; l'escola, que era gratuïta i popular, i el col·legi, orientat a un nivell intel·lectual superior i destinat a una classe social benestant. Totes dues entitats radicaven al mateix carrer, Pont de la Parra; però és inútil buscar-lo en el plànol actual de Barcelona perquè, petit i estret com era, va quedar absorbit per la reforma de la Gran Via A (Laietana). L'èxit del Col·legi Comercial va requerir un altre lloc més adequat, i així el mes d'octubre, es va traslladar al número 19 del carrer de

Montcada, on va ocupar un edifici molt proper a l'església de Santa Maria del Mar. En aquest mateix any de 1880, la vigília de la festa de Sant Josep, 18 de març, quan estaven a punt d'obrir les portes del Col·legi Comercial, els Germans havien tingut la satisfacció de veure com els naixia una nova escola. L'havia fet

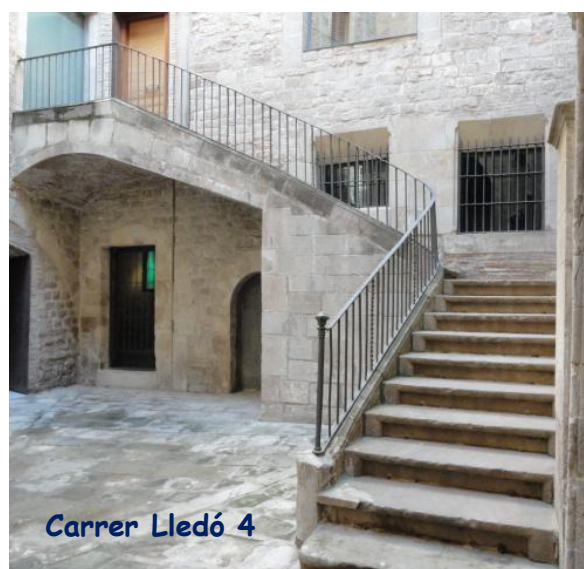
possible l'Associació de Catòlics, de Barcelona: estava situada més enllà de les Rambles, al carrer Ferlandina, i, sota la titularitat de Sant Josep, funcionava gratuïtament per als pobres. Com que era tan gran la manca de centres escolars, s'omplia de nens durant el dia i, cap al vespre, d'adults. Però aquí va passar el mateix que amb l'escola gratuïta del carrer del Pont de la Parra: no arribaven els ajuts previstos i promesos. Què s'hi podia fer? Els Germans i l'Associació de Catòlics van assajar una solució semblant a l'anterior: el

Carrer Ferlandina 45

1884 van fundar un col·legi de mig-pagament, el Col·legi de la Mare de Déu de la Mercè, al carrer Lledó 4, prop de la parròquia de Sant Just. L'escola gratuïta del carrer Ferlandina es convertia en una extensió del col·legi. Però els problemes podien provenir no tan sols de l'economia, sinó també de la col·laboració i l'entesa entre les parts. I així, al final del curs 1883-1884, la direcció de l'escola del carrer Pont de la Parra havia decidit de trencar amb el patronat, i clausurar-la... La inauguració "oficial" del Col·legi de la Mare de Déu de la Mercè va tenir lloc molt més tard, el 15 d'abril de 1886, aprofitant la presència de sant Joan Bosco a la capital catalana. Així ho havia disposat l'Associació de Catòlics. Va ser un moment solemne per al fundador dels Salesians i els seus acompanyants, entre els quals es trobava, per descomptat, la senyora Dorotea. Don Bosco va rebre la medalla de soci d'honor de l'esmentada Associació i, des de la seva comprensió dels problemes socials, va aprofitar aquella conjuntura per a subratllar la importància de l'ensenyament professional dels nois: "El jove que creix als vostres carrers us demanarà, primerament, una almoina; després, l'exigirà; i, finalment, us obligarà a donar-li amb la pistola a la mà".

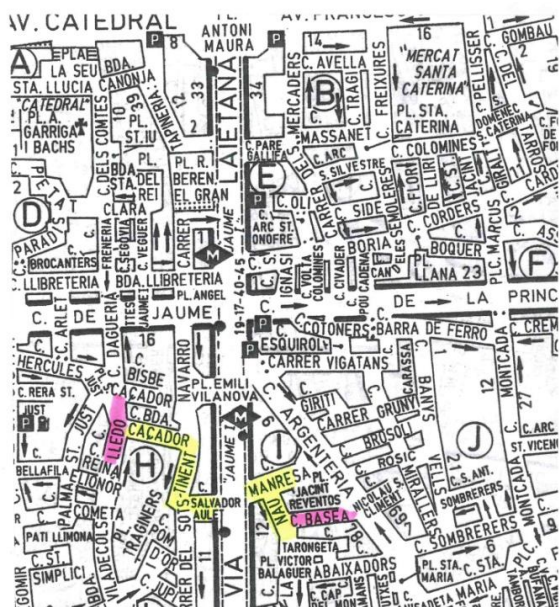
Però aquest clima d'exaltació i optimisme es va esvaïr de cop. Xoc frontal en les direccions del col·legi i de l'Associació. Tots van patir. Els Germans es retiraven

Carrer Lledó 4

del col·legi i de l'escola el gener de 1887. L'escola va passar a mans dels Fills de la Sagrada Família. Tan sols sobrevivia, pel seu caràcter comercial, el col·legi Sant Josep del carrer de Montcada.

Enmig d'aquesta desolació, els Germans de La Salle van comprovar com, als pocs mesos, els arribava l'adhesió i el suport de la Sra. Dorotea. Havia tingut ocasió de conèixer-los tant per mitjà de les Conferències de Sant Vicenç de Paül com per mitjà de l'Associació de Catòlics, a la qual estava unida fins i tot per vincles de parentiu. Els havia vist, com als salesians, formant una congregació religiosa dedicada a l'educació cristiana de nens i joves, preferentment de la classe obrera. Amb això en va tenir prou per delinear un "pla de conjunt" que ella i els Germans podrien dur a terme... El Gmà. Superior Provincial, Justinus-Marie, va haver de frenar-la una mica: durien a terme tots els punts del projecte però no de cop sinó progressivament, l'un darrere l'altre".

Situació dels carrers Lledó i Basea (en aquest carrer hi hagué un quarter de La Barceloneta)

Continuarà en el proper PAX

POSIBLES DESTINATARIOS DE LOS DEBERES I.

G. Mariano Fernández Magaz

LES DEVOIRS
D'UN CHRÉTIEN
ENVERS DIEU,
ET
LES MOYENS
DE POUVOIR
BIEN S'EN ACQUITER.
DIVISÉ EN DEUX PARTIES.

A PARIS,
Chez ANTOINE CHRÉTIEU,
Imprimeur Juré-Libraire de l'Université,
Pont Saint Michel.
M. DCCIII.
Avec Approbation & Privilège du Roy.

La vida y obra de La Salle son unitarias y coherentes; concurren y convergen en la consecución del fin del Instituto por él fundado: «dar cristiana educación a los niños que frecuentan a diario sus escuelas» (Reglas Comunes I, 3).

Este ministerio, de capital importancia en la sociedad y en la Iglesia, supone tres agentes: los maestros, los alumnos y los padres. Estos son, a mi juicio, bien por separado, ya conjuntamente, los destinatarios de los “Deberes I” (D.I.)

LOS HERMANOS DE LAS ESCUELAS CRISTIANAS

Eran los más cercanos al Fundador. El objeto constante de su solicitud. Los protagonistas de su ideario educativo. Directa y explícitamente -consta en los prólogos o en el contenido- escribió para ellos obras como las Meditaciones, la Guía de las Escuelas, la Explicación del Método de Oración, los Trataditos breves, Catecismos ...

LOS HERMANOS, ausentes en los D.I.

Si La Salle hubiera pensado ex profeso en los Hermanos, al escribir los D.I, en más de una ocasión tendría que haber resaltado temas relacionados con las personas consagradas y el ministerio de los docentes. En cambio, ¿cómo explicar la ausencia del nombre y obligaciones de los maestros en el cuarto Mandamiento? ¿Cómo, la casuística del sexto Mandamiento, impropia de los Hermanos de las Escuelas Cristianas y de sus alumnos? ¿Cómo, no mencionar, siquiera, los Consejos de la vida consagrada? ¿Cómo, la extensión y casuística del sacramento del Matrimonio? ¿Cómo, la omisión de preguntas pertinentes a los deberes de los “consagrados”, en el examen de conciencia para la confesión? ¿Cómo, en fin, que no aparezca ni una sola vez en todo el tratado el apelativo de Hermano o de maestro?

LOS HERMANOS, presentes en los D. I.

Blain se hace eco de esta presencia cuando escribe: «Después de reglar todas las prácticas y usos de la Comunidad, pensó en enriquecerla con obras utilísimas para los Hermanos y sus escuelas: Catecismos de toda clase, pequeños para los niños; para los Hermanos, más amplios, profundos y documentados, con aplicaciones morales y prácticas piadosas. Estos últimos

constituyen la fuente donde todos los Hermanos sacan las luces para explicar las grandes verdades de la Religión» (Blain, 1, 341). Con toda seguridad, los Hermanos se servirían de los D.I cuando la Regla les prescribía preparar la lección de catecismo. (R.C. XXIX, 13).

Fresco aún el recuerdo del Fundador, el Superior General, Hno. Timoteo, corrobora a Blain con esta afirmación: «Ce catéchisme rempli de si solides et saintes instructions, a été dressé par son pieux auteur, en faveur des personnes qui s'emploient à instruire ceux qui sont plongés, pour l'ordinaire, dans une profonde ignorance des mystères de notre sainte Religion» (Prólogo a la edición de 1727) [*Este catecismo contiene sólidas y santas instrucciones; ha sido realizado por su autor en favor de las personas que trabajan en instruir a los que, de ordinario, están sumidos en una honda ignorancia de los misterios de nuestra santa religión*].

Son muchas las aprobaciones eclesiásticas de los D.I que los recomiendan para los maestros, entre los que están los Hermanos. Sirve de testimonio por todas ellas la de Bordier, Vicario General de Ruán, en 1786: «Consideramos esta obra propia para la instrucción de los jóvenes, y útil a los maestros que los instruyen» (Ed. de Rouen, 1787).

Las comprobaciones precedentes coinciden con la presencia "implícita" de los Hermanos en la mente del Fundador, al escribir los D.I, como consecuencia necesaria del ministerio que proclama para sus hijos, los Hermanos: «Ser depositarios de la fe» (M. 61, 2), «ministros de la Iglesia» (M. 199, 2), «sucesores de los Apóstoles en el empleo de catequizar a los pobres» (M 200, 1), «embajadores y ministros de Jesucristo» (M. 195, 2), etc.

Para ejercer con responsabilidad y competencia éstos y otros títulos, los Hermanos «están obligados a conocer a fondo la doctrina de la Iglesia, para enseñarla a los niños que están a su cargo» (M. 120, 1). La fuente donde beberán esta doctrina segura de la Iglesia, la encontrarán en «el seguimiento de los catecismos aprobados por la Iglesia, a saber, los compuestos por los obispos que están en comunión con el Vicario Universal de Jesucristo» (M. 5, 1).

La Salle, hombre de soluciones oportunas y realistas, acudió con los D.I en ayuda de sus hijos, ofreciéndoles doctrina asequible y segura, para desempeñar su ministerio con competencia y para hacer frente a las herejías, entonces en boga: jansenismo, galicanismo, quietismo...

Así podrá exigirles: «estudiad "vuestro catecismo"...debéis instruiros a fondo de las verdades, mediante el estudio, pues vuestra ignorancia sería criminal, al ser causa de la ignorancia de los que os están confiados» (M. 153, 1). ¿Se puede hablar más claro y más duro?

CONCLUSIONES

La confrontación de los resultados de la crítica interna de los D.I. con los testimonios de biógrafos, censores eclesiásticos y el pensamiento de La Salle nos permite aventurar las siguientes conclusiones:

1. El contenido de los D.I. no se dirige directa y expresamente a los Hermanos, en su calidad de personas consagradas.
2. Los D.I. pudieron ser pensados y, de hecho, constituyeron un valioso auxiliar para los Hermanos, en vistas a su formación personal y al ejercicio de su función catequística.
3. El contacto diario de los Hermanos con el texto de los D.I., manual de lectura en sus aulas, durante siglo y medio largo, nos permite afirmar que si no fueron los primeros destinatarios, sí se beneficiaron ampliamente de su contenido. Las explicaciones que tenían que dar a sus alumnos, para la comprensión del vocabulario, les obligaban a familiarizarse con la rica y sólida doctrina de los D.I.

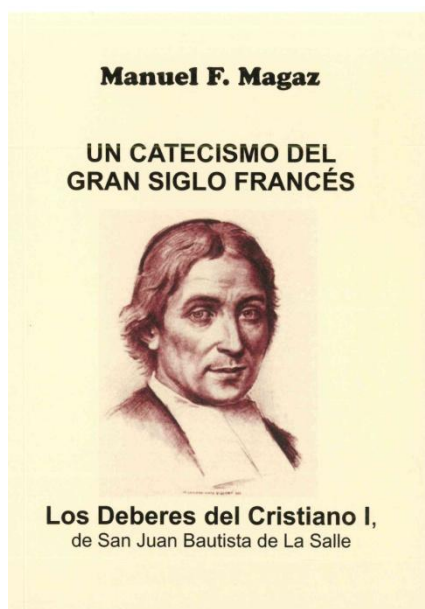

UNA EXISTENCIA ABIERTA A LOS PLANES DE DIOS

Evocación histórica del H. Manuel F. Magaz

G. Lluís Diumenge i Pujol

Llena de admiración inventariar una trayectoria existencial nonagenaria. Y más, al tratarse de un Hermano con quien he convivido una década (Cambrils Escolasticado, San Alberto Magno-Tejares, La Salle Gracia, Centro Regional-Madrid).

Me acoge cordialmente en su despacho de la planta baja del Cercle. Dos horas de conversación fluida con interrupciones varias que reflejan su dedicación tanto por teléfono como presenciales. Consultas sobre la organización de un campeonato de bridge, sobre la temática de las conferencias de los jueves, sobre su último libro de poesías, *Huellas en mi camino*. Acabó de imprimirse el día de Todos los Santos de 2013. Me sorprende positivamente la ilusión de un antiguo alumno de primera hora en Gracia que, a sus 85 años, anhela aprender francés.

(Entrevista realizada el miércoles 26 de febrero. A la semana siguiente, le pedía que revisara el texto. No pudo hacerlo. El Señor le llamó el jueves 6 de marzo).

¿Cómo se ha sentido en el transcurrir del tiempo?

He sabido amoldarme a los diversos cambios, de modo normal. Sin traumas de ningún género. He vivido la existencia de forma natural. *Natura non fecit saltus*.

Los acontecimientos han transcurrido sin sobresaltos: estudios, ministerio educativo, responsabilidades, periplo misionero, animación apostólica.

La Iglesia ha experimentado cambios con el Vaticano II y con el Papa Francisco. He sabido adaptarme. Lo propio a nivel de Instituto con el Capítulo de 1966 y la ampliación de estudios en Francia y Bélgica.

Los tiempos somos nosotros. Cuales somos nosotros, así son los tiempos.

¿Qué destacaría de su familia y de su infancia?

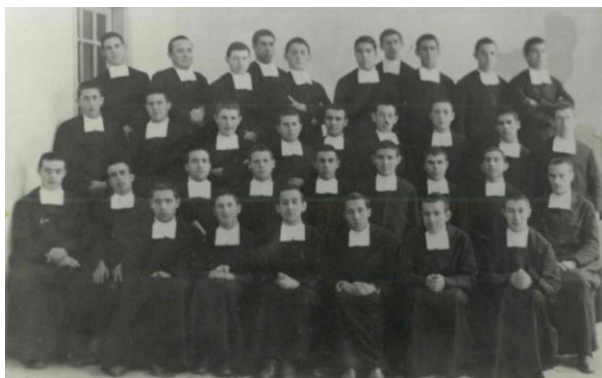
Nací en Castro de Cepeda (León), un pueblo milenario, en el seno de una familia humilde. Mi padre tenía una fragua, era el herrero del pueblo, y tierras de labranza. A mi madre he de calificarla de responsable y hacendosa. Se desveló para dar cultura a sus ocho hijos. Ella fue quien me enseñó a leer para evitar que D. Nicasio, el maestro, me pegara si no leía correctamente.

Debía responsabilizarme de mi hermano Maximino, diez años más joven. Un día, los rapaces del pueblo le invitaron a subir al campanario de la iglesia y le dejaron solo. No supo bajar y cayó de una altura de más de 6 metros, sin hacerse nada. Dijo que había visto un hombre con barba blanca. **San Antonio**, dijo mi madre, hacedor de milagros.

Otra anécdota: un día a la vuelta del rosario me escondí y el sacerdote le dijo a mi madre: *Manolo valdrá para cura porque es muy pillo*.

¿Cómo vivió su iniciación a la vida religiosa?

Ingresé en el Noviciado Menor de Fortianell. Me marcó el 36. Era postulante y estaba limpiando jarras. Vinieron 4 o 5 milicianos con escopetas, preguntando por el Superior. “Tienen que salir de aquí”, dijeron.

Tomé el Hábito en Fonseranes. Coincidí con novicios de Avignon y Béziers. Tuvimos un gran Director.

Llegué a Bujedo, totalmente nevado el día de Reyes de 1938, para seguir el Escolasticado, con un equipo de excelentes profesores.

Me olvidé de jurar bandera y me declararon prófugo en León. Tuve que presentarme en A Coruña con el H. Miguel Domínguez.

Aquel mismo año inicié el apostolado en Astorga con alumnos mayores que yo. Recuerdo los apellidos de algunos (Cordero, Lobo, Lobato). Tuve un mentor que me enseñó a dar clase.

Josepets (1939-1953): recuerdos de un pasado fructífero.

Éramos una veintena de Hermanos jóvenes, con los Hnos. Riera, Dellunder... Comíamos mal, pero reíamos mucho. Armonía entre alegría y densidad espiritual. Algunos domingos iba a Manlleu a comprar patatas o a Figueres en busca de harina.

(Albert MANENT, A.A., evocaba a su profesor como **promotor de fe y cultura**, en *La Vanguardia* del día 10). Volví al Casal de Josepets del 1995 al 2006. Otra época, otro quehacer en el Cercle.

¿Qué impresiones guarda de su inicio como Director del Escolasticado?

Dos años ejercí como Subdirector. En 1955 participé en el Segundo Noviciado de Roma con el Hno. Nicet Joseph.

Los Superiores han creído en mí más de lo que merezco. ¡Cuántas tonterías habré cometido delante de Dios! Me considero mimado por la Providencia cuando me confía la dirección del Escolasticado de Cambrils: 77 escolásticos fijos y más de cien en vacaciones. Compartí el ministerio de animación con un equipo de profesores de calidad.

En 1959, el H. Asistente reclama mi colaboración para Tejares-Salamanca. Dispuse de un año de formación.

Del *Lumen Vitae* a orillas del Tormes.

Inauguré el Instituto de Bélgica bajo la experta dirección del P. Delcuve. Entré en contacto con los mejores catequistas de Europa que impartían su magisterio por semanas.

Me designaron Visitador Auxiliar del Dto. Central y estrené como Director el Colegio Mayor San Alberto Magno que acogía los primeros alumnos que obtendrían la Licenciatura en Ciencias Religiosas en el San Pío X.

Con la comunidad de profesores me sentí un tanto acomplejado. Me defendí como pude ante quienes habían dispuesto de más de un quinquenio para formarse en Roma o en París. Viví aquella circunstancia del modo que creía mejor. Me sentí muy apoyado por el H. Argimiro Felipe, Vdor.

¿Qué le supuso su ida a Guinea?

El H. Guillermo Félix me ofreció una alternativa que se convertiría en viajar a Guinea con los HH. Javier Faustino y Epifanio Gazpio. Los Hermanos de allá pensaron en el refuerzo que supondría la llegada del H. Mariano.

Estuve en una habitación a la espera de órdenes. Cuando mis dos acompañantes iban a partir reunieron la comunidad y me nombraron Director de un complejo que tenía varias cabezas (Normal, Instituto Laboral, Artes y Oficios). Me acogieron con un silencio absoluto.

Allí, había quien ansiaba medrar y ahora viene uno de lejos. Me encontré en otro mundo. Creyeron que había sido destinado para poner orden.

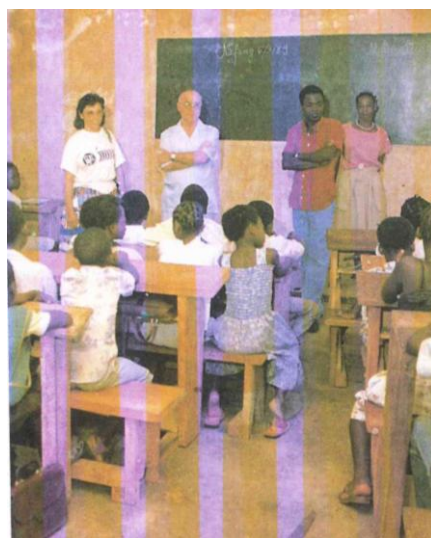
Puedo asegurar que me entendí bien con los Hermanos. En el poema *La senda guineana*, leemos:

**Sendas, que en mi corazón
entrasteis por la vereda
del amor, soñando siempre
sendas de Guinea, sendas.**

Tuve tiempo para redactar la tesis doctoral.

En 1966 viajo a España para entrevistarme con la Dra. Mª Ángeles Galino, mi directora de tesis (fallecía dos días después de nuestro Hermano).

El H. Fernando Izaguirre, sin más, me dice: “Vd. **no vuelve allá**”. Había dejado todas las cosas en Guinea. Contratiempo que asumí.

A partir de este momento le descubrimos en Tarragona. ¿Qué piensa, a distancia, de aquella obra tan compleja?

Más que pensar en las motivaciones del cambio, me entregué totalmente a una obra que algunos

consideraron una quijotada. El arquitecto Pallarès concibió la edificación central como un hotel con más de 200 habitaciones individuales.

¿Quién preveía entonces que los internados iban a desaparecer muy pronto?

(Con memoria lúcida habla de cómo se pagó la construcción, de las ayudas recibidas, de la venta del colegio de la Pza. Imperial Tàrraco).

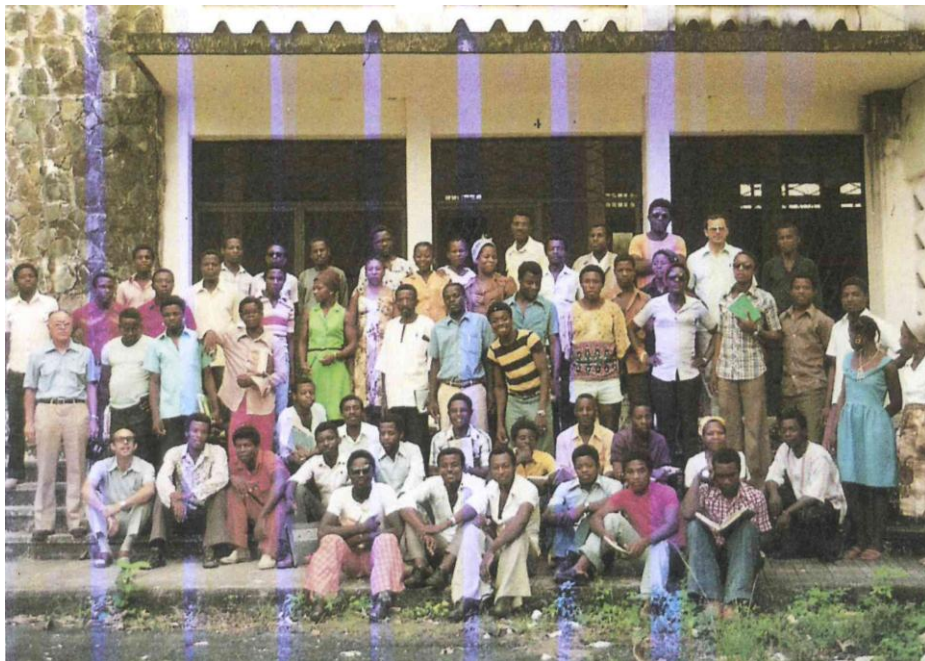
Lo que importa es que estuve contento con la Comunidad de Hermanos. Fui profesor en Bachillerato y COU. Creamos un gran ambiente de trabajo y estudio. Mimamos la educación cristiana integral.

Después del septenio tarraconense, ¿cómo enfoca el período 1973-79?

Fue una etapa muy diversificada: un año de paso en Gracia como Director, dos años en el escolasticado de la Torre Fournier y en el barrio de S. Roque con marginados. Culminé la tarea en Bonanova y ejercí al mismo tiempo como profesor en Blanquerna.

Nuevamente en Guinea: explique el quehacer de esta epopeya educativa.

Acudimos a una llamada de FERE. Para asistir a un país sin nada. El presidente Obiang quería favorecer la educación y llamó a más de un centenar de religiosos y religiosas, amén de un buen número de cooperantes seculares.

Trabajé mucho. Lo pasé muy bien y muy mal. Había sido declarado *persona non grata*. En general, guardo mejor recuerdo de los africanos y de sus autoridades que de los blancos.

Llegamos a editar 37 libros escolares de diversas materias y se dispensaron más de medio millón de libros gratuitos, gracias a *Manos Unidas, Misereor...*

Durante varios años recorrí las distintas comunidades religiosas un mínimo de dos veces por curso.

¿Quién le invitó a Madrid y cuál sería su labor apostólica?

El H. Agustín Cabria me dijo que necesitaba un Director para el Centro Regional y un profesor para el SPX.

Oportunidad para presentar la Tesis doctoral. El Presidente del tribunal dijo: “le damos **Summa cum laude** y no le damos vísperas porque no hay”.

ACOA nació en una excursión, al regresar de Tarragona. Aurelio Benito, recientemente fallecido, creyó que se podría hacer algo para dinamizar la Parroquia de San Patricio. Pensamos en ello y dimos forma a los Estatutos. El grupo empezaría su andadura en 1995.

Pasarán las lunas,
colgadas del cielo.
Pasarán los años,
testigos de tiempo.
Pero nunca, nunca
pasará el recuerdo
que en mi corazón
y en mi pensamiento
llevaré de ACOA
y todos sus miembros.

De regreso a Barcelona, ¿cómo manifiesta la creatividad?

Estuve once años en el Casal Josepets y, desde 2006, en La Salle Gracia.

*Cuando el Austro y sus iras aconsejan
al marino buscar puerto seguro,
una voz, con susurro de ventalle,
Cuida –dijo- de quienes se asemejan
por sus canas a ti. –Eso procuro.
Pues, vete y funda el Cercle de La Salle.*

En colaboración con antiguos alumnos, forjamos la idea de crear un grupo para formar personas en ambiente cristiano y lasaliano. Esta es la razón de ser del Cercle.

En la actualidad, 28 profesores animan cantidad de cursos y talleres, dirigidos a todas las personas interesadas con novedades cada trimestre.

Cuidamos solícitamente la vertiente cristiana: talleres de oración, celebraciones eucarísticas en los tiempos fuertes del año litúrgico y en la inauguración – clausura del curso, visitas a enfermos (con el espíritu de la *Guía de las Escuelas*).

* * * * *

Como ramillete espiritual de su existencia, el H. Manuel Fernández Magaz, reitera:

**He sido mimado por la Providencia
y mimado por los Superiores, mucho más de lo que merecía.**

Medalla Plata Ciudad Tarragona

ELS ALTRES...

G. Santi Herèdia i Plaza

Traducció de la Cançó "Los demás" - Alberto Cortez

Alberto Cortez:

*Un poeta
de la Vida*

"Mai no estem conformes del quefer dels altres
i vivim aïllats sense pensar en els altres,
com llops famolencs, assetjant als altres,
convençuts que són el nostre aliment, els altres.

Els errors són testos de terrissa que llencem als altres;
els encerts són nostres i mai són dels altres;
cada pas un intent de trepitjar als altres,
cada cop més violent és el cop que donem als altres.

Les veritats ofenen si les diuen els altres,
les mentides es venen, quan compren els altres;
som jutges mesquins de la vàlua dels altres
però no permetem que ens jutgin els altres.

Apaguem el llum, que per amor als altres,
encengué en una creu, Ell, que morí pels altres;
perquè són lligadures, comprendre als altres,
caminem sempre a les fosques sense comptar amb els altres.

Nostre temps és valuós, però no el dels altres;
nostre espai, és preciós, però no el dels altres,
ens creiem pilots del caminar dels altres;
"on estem nosaltres... que es fastiguegin els altres".

Condemnem l'enveja, quan envegen els altres,
més les coses nostres són desídia, que no entenen els altres.
ens creiem selectes entre tots els altres;
éssers "plusquamperfets", amb respecte als altres.

I oblidem que som, els altres dels altres;
que tenim el llom com el tenen tots els altres,
que portem les càrregues, uns menys i altres més,
la vanitat i la modèstia com tots els altres.

I oblidem que som els altres dels altres,
ens fem els sords, quan criden els altres,
perquè són "ximplexes" escoltar als altres,
i les considerem "manies" per amor als altres.

FORMACIÓ BÍBLICA (II)

Tema: **LA VOCACIÓ EN LA BÍBLIA (8 DE FEBRER 2014)**

Ponent: **José Manuel Vallejo, Caputxí de Pompeia**

Síntesi aportada pel G. Jaume Pujol i Bardolet

La raó de ser d'una vocació

Jesús cridà els apòstols perquè *“estiguessin amb Ell i com a conseqüència per enviar-los a predicar (la missió)”* (Mc 3,14). És fonamental i indispensable l'actitud d'estar amb Jesús per a poder viure la vocació i exercir veritablement la missió.

Déu no ens crida perquè ens necessita, sinó perquè ens estima i vol que siguem feliços. Es manifesta pel fet que crida alguns a l'«hora onzena» i aquests més que aportar un treball experimenten una realització personal en sentir-se *“estar amb Jesús”*. La crida de Jesús ens fa més “jo”, més persona.

Viure realment a fons la vocació impedeix existencialment altres possibilitats, per exemple de casar-se, o viure al marge de la identitat vocacional. “Qui ha trobat el seu fogar no pot anar-se'n”. S'experimenta que identificats amb la vocació, “res no ens separarà de Crist ni de la crida que ens ha fet”.

Hi ha crisi de vocacions? Hi ha o no hi ha vocacions?

Ens pot semblar que a Europa no hi ha vocacions, però sí que n'hi ha sobretot en fundacions noves, masculines i femenines. Es distingeixen per una vivència eucarística, oasis de pregària comunitària i personal, àdhuc compartida amb laics en alguns moments, espais de silenci, de pau, ser instruments de reconciliació, actitud d'acolliment, per un accent en la bellesa de les celebracions litúrgiques, per una sana devoció eucarística i mariana, etc. Viuen una fidelitat creativa, tot i donant importància a aspectes tradicionals però aplicant-los creativament en l'avui. S'hi aprecia una «visibilitat religiosa personal i institucional».

Són citades algunes d'aquests noves institucions des de 1970, que es poden consultar: *Comunitat de l'Anyell* (www.communauteedelagneau.org), *Comunitat de Sant Joan* (www.saintjean.com), *Fraternitats de Jerusalem* (<http://jerusalem.cef.fr>), *Comunitat de Bose* amb el fundador i abat Enzo Bianchi (www.monasteroduibose.it), *Comunitat der Taizé* (www.taize.fr), *Franciscans Conventuals de Narbona* (www.pazybien.org), *Clarisses de Lerma*, *Comunitat de Sant Egidí* (www.santegidio.org).

Estímul per a la vida religiosa avui

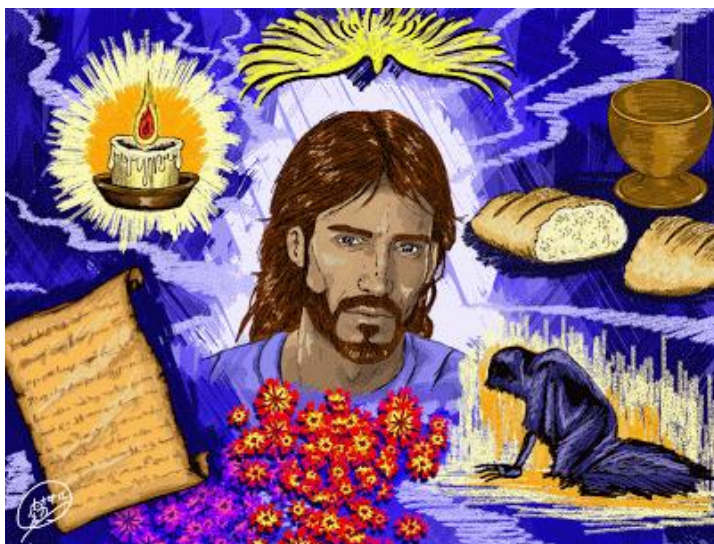
1. **Orientació institucional més religiosa.** Potser l'ambient secularitzat podria diluir el caràcter religiós dels religiosos i de les Congregacions religioses. Tant a nivell personal com institucional hi ha d'haver visibilitat en senyals de transcendència i de la identitat cristiana i del carisma institucional.

2. **Liminarietat.** Per definició i per la seva pròpia identitat, les Congregacions religioses han de ser contraculturals respecte a la mundanitat i no deixar-se absorbir ni diluir pels límits de la cultura dominant. Els religiosos han d'actuar més com a germans dels pobres que com a salvadors i mestres d'ells. S'ha de fer palès que els religiosos són i viuen d'una manera diferent o típica a causa de l'Evangel, i sense deixar-se emportar per la mundanització.
3. **Mobilització** que es contraposa a la desmobilització, a la passivitat i a la rutina. Disponibilitat per a l'evangelització amb el que calgui. Estar atents a una reivindicació de la dimensió transcendent i cristiana. La mobilització apunta i està en funció de l'Evangelització.

Temptacions o obstacles que cal evitar

1. **Enganyar-se i no viure autènticament la vocació.** Viscuda amb autenticitat és causa i motiu de vida feliç. En viure la vocació "haig de ser jo" i no ser un altre. El meu jo ha de ser segons el Crist que em sedueix, llegint el text de Jeremies 20,7. Déu crida perquè ens realitzem, per a la nostra pròpia plenitud, per a fer-nos feliços i fer feliços als altres.

Jesús va fer deixebles per fer-los feliços. Quan fem la missió també ens fem feliços nosaltres mateixos. Has de tenir consciència de tu mateix i de la finalitat de la teva vocació i viure-la amb conseqüència i coherència. Lluny tota actitud d'auto-odi, de desídia, de tristor, d'avorriment, de superficialitat... amb netedat d'esperit.

2. **Acontentar-se amb només aparentar ser religiosos.** La pastoral vocacional comença i consisteix sobretot per l'autenticitat religiosa de les persones i de les institucions. Quan es viu apassionat per la vocació s'és feliç i així s'esdevé un bon atractiu vocacional. Els joves no voldran

pertànyer a una Congregació o comunitat on no es viu la fraternitat i els ideals religiosos. La vocació es propaga sobretot per contagi.

3. **Actitud de paràlisi personal o institucional respecte dels objectius que una vida religiosa suposa, per ella mateixa.** Hi pot haver «ceguesa» estant atrinxerat en la rutina i no es veuen les demandes evangèliques dels temps actuals des de la vivència el carisma institucional. També hi pot haver «sordesa» no escoltant a la gent que ens parla. Fàcilment emprem respostes des del nostre sentit de comoditat i de no implicació. Podríem partir més dels nostres pressupòsits de rutina que d'un discerniment espiritual. Aquesta actitud ens impedeix créixer personalment i institucional. Cal sensibilitat humana i espiritual.
4. **Reproduir algunes actituds de l'endimoniament de Gerasa.** Reconeix que hi ha diversos aspectes que no funcionen bé... Aquest endimoniament diu "Som legió" i està dividit dintre seu: "Vol i no vol guarir". Podem tenir sentiments de desorientació i contradictoris plens de ressentiments en el nostre cap i en el nostre cor, que es poden expressar, fins i tot, en el nostre parlar interior; llavors cal aplicar la sentència de Jesús a l'endimoniament: "Calla i surt d'aquest home". Necessitem un sentit de repòs i d'equanimitat.
5. **Què busques? "On vius? "Veniu i ho veureu" (Jn 1,38-39).** En una vocació és important viure amb la persona de Jesús que crida; la presència és indispensable. Fer l'experiència de Jesús és un reclam de pastoral vocacional, de perseverança i d'efectivitat en la missió. És la millor manera de portar la gent a Jesús. És una aplicació per l'escola cristiana. Cal viure amb una senzillesa neta de prejudicis; els prejudicis com a Natanael impedeixen trobar a Jesús.

FORMACIÓ BÍBLICA (III)

Tema: **BÍBLIA I FRATERNITAT (5 D'ABRIL 2014)**

Ponent: **José Manuel Vallejo, Caputxí de Pompeia**

Síntesi aportada pel G. Josep Espuny i Crespo

El passat 5 d'abril ens vam aplegar al Casal St. Gervasi 21 Germans per compartir la darrera de les tres sessions del *Taller bíblic* que s'havia proposat per aquest curs. El va animar, com els dos anteriors, el P. Josep Manel Vallejo, caputxí, de la comunitat de la M. de Déu de Pompeia.

El tema era *"Bíblia i fraternitat"* i, certament, tant a l'Antic com al Nou Testament no hi manquen nombrosos textos que fan referència a les relacions humanes –entre elles, les relacions entre germans- i la seva complexitat. Des dels relats de Caín i Abel, Esaú i Jacob o els germans de Josep, fins a trobar al Nou Testament els dos fills de la paràbola del Pare bo, per posar només alguns exemples. La gelosia, el desig de protagonisme, l'enveja o una aspiració malaltissa a ser el centre d'atenció, són trets de la psicologia humana que dificulten l'acostament a l'"altre" com a germà/germana. En el fons, i en tots els casos, la persona s'imagina amb dret a ser l'única estimada, o la més valorada i el centre d'atenció: exclusivitat i apropiació.

A l'Evangeli, en canvi, Jesús fa de la fraternitat un antídoto contra les malalties afectives. Ja va començar

per escollir dotze deixebles/germans perquè visquessin amb Ell (Mc 3, 14). I els escollí ben diferents, i fins i tot enfrontats, per ideologies o opcions religioses: això feia palès que es podien discutir, però també reconciliar-se. Viure AMB Jesús serà l'escola de la fraternitat per als deixebles: sentir com recomana perdonar fins a 70 vegades 7, copsar la seva no-violència i l'amor als enemics com a nucli de la convivència (Mt 5, 48). Compartir taula amb els pecadors, veure com reintegra a la comunitat als malalts i als exclosos, i com els fa sentir-se fills i, per tant, radicalment iguals i germans... I saber-se feliços pel fet de ser pobres, humils, compassius, nets de cor... (Mt 5).

Viure amb Jesús i entre nosaltres és la gran teràpia contra l'exclusivisme i l'afectivitat malaltissa que, poc a poc, pot derivar en enveja i gelosia. I Jesús ens recorda sovint que només el cor ple de l'Esperit Sant, ple de la solidesa de la presència de Déu, el cor que ha sentit entranyablement "TU ets el meu fill estimat, en tu m'he complagut", pot prescindir de la necessitat d'ésser valorat, d'ésser lloat, d'ésser el centre. En el fons es tracta de passar d'un narcisisme, - que és signe d'immaduresa - a viure amb agraïment: *"Com podria retornar al Senyor tot el bé que m'ha fet?"* "Estar units, empeltats a Jesús (Jn 15) és la garantia de llibertat i de maduresa afectiva. L'espiritualitat lasal·liana, amb la seva insistència a centrar-se constantment en la presència de Déu, no fa altre que participar d'aquesta idea.

A vegades demanem als nostres germans allò que no ens poden donar, o hi xifrem expectatives que no poden complir, i això ens decep com a fruit d'una distorsió absurda. Jesús invita a caminar en la veritat, a no enganyar-nos i a aprendre a escoltar allò que la realitat ens diu. El gran manament evangèlic: *Estima els altres com a tu mateix* ja és prou ric com per fer-ne un llarg camí de vida, que podem recórrer amb l'ajut de Déu.

La sessió es va acabar amb l'agraïment a fra Josep Manel per la seva disponibilitat i les seves paraules properes i càlides. Al mateix temps, vam aprofitar per fer una breu avaluació i també suggerir propostes, tant de temes com de possibles conferenciants, per al taller del curs que ve. Cal recordar que amb això seguim una de les recomanacions del *I Capítol del Districte (2012)* que encoratjava vivament les comunitats a tenir cura de la formació bíblica. Vulgueu, en aquest sentit, fer-nos arribar les vostres idees i els vostres suggeriments.

El Papa Francesc ha recordat que el dia anterior havia rebut la visita del superior de Taizé, el germà Alois: "A Taizé hi ha monjos catòlics, calvinistes, luterans... tots viuen realment una vida de fraternitat. Són un pol apostòlic impressionant per als joves. La fraternitat té una força de convocatòria enorme. Les malalties de la fraternitat, per altra part, tenen una força que destrueix. La temptació contra la fraternitat és el que impedeix més un camí en la vida consagrada. La tendència individualista és, en el fons, una manera per a no sofrir la fraternitat. Sant Joan Berchmans deia que per a ell la penitència més gran era justament la vida comunitària. A vegades és difícil viure la fraternitat, però, si no la vivim, no som fecunds. El treball, també l'apostòlic, pot transformar-se en una fugida de la vida fraterna. Si una persona no aconsegueix viure la fraternitat, no pot viure la vida religiosa".

"La fraternitat religiosa -ha continuat el Papa-, més enllà de totes les diferències possibles, és una experiència d'amor que va més enllà dels conflictes. Els conflictes comunitaris són inevitables: en un cert sentit han d'existir, si la comunitat viu realment relacions sinceres i lleials. Aquesta és la vida. Pensar en una comunitat sense germans que viuen en dificultat no té sentit i no fa bé. Si en una comunitat no se sofreixen conflictes, vol dir que li falta quelcom. La realitat diu que en totes les famílies i en tots els grups humans hi ha conflictes. I el conflicte ha de ser assumit: no ha de ser ignorat. Si el tapem, es crea una pressió i després explota. Una vida sense conflictes no és vida".

El valor que hi ha en joc és alt. Sabem que un dels principis fonamentals del Papa Francesc és que "la unitat és superior al conflicte. Les seves paraules als religiosos són per llegir-les a la llum de l'*Evangelii gaudium* (nn. 226- 230), allí on es demana "acceptar, patir el conflicte, resoldre'l i transformar-lo en l'anella d'un nou procés" (n. 227). En aquest sentit, el conflicte pot transformar-se en un procés de maduració: més encara, ha de transformar-s'hi.

Però en tot cas, el conflicte va acompanyar: "mai no hem de comportar-nos com el sacerdot o el levita de la paràbola del bon Samarità que simplement passaren de llarg. Però, com fer-ho? Em ve a la ment - diu el Papa - la història d'un jove de 22 anys que estava en plena crisi depressiva. No parlo de cap religiós, sinó d'un jove que vivia amb la seva mare que era vídua i rentava la roba de famílies adinerades. Aquest jove ja no anava a treballar i vivia ofuscat per l'alcohol. La mare no hi podia fer res: simplement cada matí, abans de sortir, el mirava amb molta tendresa. Aquest jove, avui, és una persona important. Ha superat aquella crisi, perquè aquella mirada de tendresa de la seva mare, al final el sacsejà. Penseu en la tendresa que visqué sant Francesc, per exemple. La tendresa ajuda a superar els conflictes. Si després això no basta, pot ser que calgui canviar de comunitat"

Diàleg del Papa Francesc amb la Unió de Superiors Generals

SESSIÓ DE GERMANS JUBILATS

amb el P. Joan Botam, ofm cap, un testimoni molt valuós

LA IDENTITAT I LA MISSIÓ DEL GERMÀ JUBILAT: EN CERCA DE SENTIT

G. Jaume Palom Izquierdo

La sessió per a Germans jubilats es tingué el passat 15 de febrer al Casal Sant Gervasi. Tots els Germans de Figueres participàrem a la reunió per a Germans que fruïm de la jubilació laboral a l'acollidora casa del

Casal La Salle Sant Gervasi, on escoltàrem i compartírem el pou de saviesa senzilla i profunda de Fra Joan Botam, caputxí gens jubilat de la missió i vocació franciscanes.

Ja quasi nonagenari, ens posà en contacte amb la seva rica experiència vital i religiosa lligada al Patronat de la Universitat de la Ramon Llull, a l'ecumenisme i a la secretaria de la conferència d'abats i provincials de la URC, com a frare caputxí. Les seves memòries que es poden aconseguir a Claret (Puig i Marín, Jordi, *Mirada de pau, Joan Botam. Memòries, Mediterrània 2102*), poden ajudar-nos a entendre la riquesa espiritual i cristiana que ens poden ajudar a omplir els darrers anys del do de la vida.

La presentació la feu el Germà Jaume Pujol en termes senzills i entenedors. Fra Joan cercà en dos formadors caputxins el seu contacte inicial amb La Salle. Un era antic alumne de Gràcia i l'altre de Bonanova. La bona lletra de cal·ligrafia anglesa, d'ells apresa, l'ha acompanyat fins el dia d'avui. A més recordà l'amistat amb el G. Ramon Grau, amb qui compartí les primeres passes de la conferència de Superiors majors a Catalunya.

Des de la consagració religiosa baptismal, passant per l'eclesiologia i la vocació, recorregué planes viscudes i aclaridores dels temps passats prou viscuts, per valorar més el present i per obrir-nos pistes cara l'endemà.

Fou per a mi particularment il·luminador el recorregut per l'única església de Jesús, que nosaltres hem captat a través de l'Església catòlica Romana, més preocupada en segles pel poder i la institució, que per viure i proclamar l'evangeli. Això ens fa germans autèntics dels seguidors de Jesús.

Ho feu amb serenor per entendre els nous accents de l'evangelització segons ens proposa el papa Francesc: Humilitat, joia, servei, alegria...

La reunió per grups fou enriquidora i la posada en comú gens feixuga responent fra Joan als nostres interrogants tot valorant molt positivament el repte assumit a casa nostra en la missió compartida.

Una bonica pregària ecumènica i cristiana de Fra Joan, inspirada en el càntic de les criatures, donà pas a la calçotada de la trobada de zona de Barcelona o al dinar de germanor a Les Orenetes o tornar a la comunitat.

Els 35 participants tornàrem a la pròpia comunitat amb un bagul il·luminador per un plantejament encoratjador i arrelat al cor de la resposta de cadascú a la crida de Jesús: També ara podem viure la germanor i proclamar l'evangeli del Regne en la vida quotidiana. Encara que no podem estar fent classe... no per això descurem el viure la vocació i la missió.

REFLEXIONS DELS TREBALLS DE GRUP

Els Germans, repartits en cinc grup, van compartir les següents qüestions.

QÜESTIONS PROPOSADES:

- De veritat creiem que som cridats fonamentalment a viure i comunicar l'evangeli? Facilitats i dificultats que hi trobem.
- Com, al respecte, ens afecten els canvis generacionals? En positiu i dificultats que ens poden representar.
- Com ens sentim com a Germans jubilats i qüestions que se'ns poden presentar o experimentar.

GRUP 1

QÜESTIÓ I Som cridats per vocació a comunicar l'Evangelí.

- La manera més eficaç de comunicar l'Evangelí és amb la nostra forma de viure, el testimoni.
- Alguns GG. centren el seu esforç a posar en aprofundir i tractar de posar en pràctica el fragment de l'Evangelí que diàriament es proposa a l'Eucaristia.
- Hem de pensar que la gent ens observa i ens judica per la nostra forma de ser i d'actuar.
- El nostre testimoni és fonamental.
- Cal saber alternar i fer-nos propers a la gent.
- Dificultat per part d'alguns membres del grup per acceptar les anomenades Sectes...

QÜESTIÓ II, sobre com ens afecten els canvis generacionals.

- A les noves generacions els pares poden atendre millor els fills en diversos aspectes.
- Es valora també positivament el fet de que entre les noves generacions existeixi una marcada inclinació a participar en actes de voluntariat.
- En l'aspecte negatiu dir que en general els mitjans de comunicació posen més de relleu els aspectes negatius del jovent que no pas la part positiva de les seves actuacions.

QÜESTIÓ III, sobre com ens sentim com a Germans jubilats.

- Algun Germà opina que el tema més costós entre nosaltres és el de les relacions comunitàries i això dóna origen a diferents formes de Comunitats de caire més o menys positiu.
- Altres diuen que de vegades no són valorats suficientment els Germans jubilats.

GRUP 2.

- Ens sembla l'Església (nosaltres) massa legislativa, molt Dret Canònic, molta moral. Hauria de comunicar més l'Evangelí de Jesús.
- L'Evangelii Gaudium no anomena per res el Dret Canònic i sí moltes vegades l'Evangelí.
- L'Església (nosaltres) sembla tenir molta por de fer canvis radicals.
- Si no creiem que hem d'anunciar l'Evangelí, no creiem en la nostra vocació, ni som coherents. Sant Joan Baptista de La Salle, en les seves meditacions, sempre cita l'Evangelí, «primera i principal regla».
- La nova Regla ens diu que “totes les realitats terrenes es jutjaran a la llum de l'Evangelí.
- La nostra vida espiritual i comunitària no pot quedar anquilosada, envoltats d'una realitat social que està canviant molt ràpidament.
- El Papa Francesc ens està parlant contínuament de Jesucrist, l'Evangelí i la misericòrdia del Pare.
- L'evangelí és vida i la millor manera de transmetre l'Evangelí és amb la nostra vida.
- L'Evangelí ens demana saber perdonar, tenir misericòrdia, estimar...
- Avui hem de comunicar l'Evangelí d'altra manera, a semblança del Papa Francesc.
- Ens ha agradat que el pare Botam hagi insistit molt en les Benaurances, que són regla i orientació per a la nostra vida, viscudes no com a normes, sinó amb una superació i estima total.
- Un camí per arribar als nois i noies d'avui és estar enmig d'ells, conèixer-los, estimar-los, entendre la realitat que estan vivint.
- No podem somiar temps passats, les realitats actuals han canviat i nosaltres hem de canviar.
- Sempre que ens apropem als altres estimant, se'ns comprendrà.
- Si diem i no fem no atraurem a ningú. Fer és la millor manera de dir.
- El jovent d'avui busca moments de silenci i reflexió, però a vegades la societat actual no els hi procura els mitjans per poder-los tenir.
- El jovent també és receptiu a les experiències de la gent gran i moltes vegades desitgen conèixer-les.
- El Pare Ignasi Ricard en el full parroquial de l'arquebisbat de Barcelona diu que els joves escolten les experiències de la gent gran però els hi falta el compromís de “per sempre”.
- La formació dels nostres professors i professores, cristianament parlant, és molt fluixa i se'ls hauria d'ajudar en aquest sentit.
- Els alumnes són tremendament receptius als 5 minuts de reflexió preparats a consciència. (Experiència del Germà Guillermo).
Recordar la presència de Déu, típic de la tradició lasal·liana, marcava molt al nostres alumnes.
- Hi ha coses fonamentals en la tradició lasal·liana que no s'haurien de deixar, potser fer-ho d'altre manera, però fer-ho: cinc minuts de reflexió, recordar la presència de Déu...
- Als professors que tenen molt bona disposició els hem d'ajudar per adquirir les tradicions lasal·lianes, acompanyar-los, ajudar-los, animar-los. Els Germans jubilats podríem fer molt en aquest aspecte. Ser animadors de l'esperit lasal·lià. Formar nuclis de professors compromesos.

NOTA: El Secretari d'aquest grup comunica que ha estat un grup de Germans molt engrescats i amb moltes ganes de participar. Afegeix que no se sent capaç d'expressar tot el que s'ha dit i potser algunes frases no diuen exactament el seu pensament per la feina que m'han donat no he tingut la oportunitat

d'obrir la boca. Crec que la segona part de la trobada d'avui és el que més ens ha enriquit i estimulat a tots.

GRUP 3

- Creiem que som cridats a viure i comunicar l'Evangeli amb l'exemple i creiem que ja ho fem, al menys d'alguna manera i ens cal, sobretot, tractar de viure les Benaurances. Políticament ni acadèmica no se'ns permet exercir el ministeri de la classe, però no per això estem impeditos de viure la vocació i la missió.
- Ens sentim cridats a viure l'Evangeli i tendim a comunicar-lo. Però també és cert que experimentem dificultats degut als ambients secularitzats i d'indiferència religiosa que ens envolten.
- Podem relacionar-nos amb les persones que visiten el col·legi i tenir-hi influència pel nostre testimoni, la conversa i la disponibilitat.
- És bona una actitud de disponibilitat per influir en bé als altres que ens envolten en la comunitat educativa: pares, professors, alumnes.
- Certament que vivim canvis generacionals molt ràpids que cal acceptar-los. Hi ha canvis físics i morals. Entre abans i ara hi ha canvis de criteris. El món és viu i progressa. Cal discernir els canvis; no perquè es pensi diferent ja és bo. L'esperit de fe ens pot orientar en aquest discerniment.
- Hi ha Congregacions noves que ens interpel·len, doncs sembla que actualment tenen força vocacions.
- Sobre la qüestió de com ens sentim els Germans jubilats: dintre d'un ambient escolar n'hi ha que no s'hi senten integrats; fora d'aquest ambient poden fer algunes activitats de missió.

GRUP 4

- A la nostra edat, els Germans grans, estant jurídicament jubilats, hi ha dificultats per implicar-nos en l'escola. Per això és important viure l'Evangeli de cada dia i això es realitza preferentment des de la fraternitat de la Comunitat religiosa, educativa i parroquial.
- La primera atenció evangèlica és per als Germans amb els qui convivim, resem i servim tot anunciant l'alegria de la Bona Notícia de l'Evangeli.
- Avui, «AD INTRA» experimentem, sobretot en alguns llocs, dificultats per inserir-nos en la comunitat educativa col·legial amb els alumnes, pares i professors.
 - És important identificar-nos amb «*Fra Exemple*», que val més que totes les paraules.
 - En alguns centres es palesa que hi ha Germans de referència que faciliten la inserció d'altres Germans nous quan es vinculen a aquests centres: a Figueres, Santa Coloma de Farners, Montcada i Reixac, Casa Sant Josep, Campus universitari, Gràcia...

- Cal incrementar la relació dels Germans amb els alumnes i professors per la seva presència en la sala de professors, en el pati, en ajudes puntuals a alumnes i no solament en els moments formals de missió compartida, consell escolar, claustres,...
- Avui «AD EXTRA» el Germà jubilat pot buscar el col·laborar en la catequesi parroquial, vida creixent, llars de jubilats, pastoral parroquial i diocesana, etc.

GRUP 5

- Evangelitzar també demana saber acollir les persones en els petits detalls, cosa que no sempre resulta fàcil.
- Hi ha Germans que els dol el no poder fer algunes activitats en les classes.
- La nostra actitud davant de les dificultats és ben diferent segons la manera de ser de cada persona.
- Es pot evangelitzar també per la presència i l'actitud joiosa, acollidora i de disponibilitat. Aquesta actitud ens fa ser creatius malgrat les pitjors i difícils situacions.
- Ens sentim jubilats de la classe, però no de la missió, ni de la vocació que ha d'estar sempre viva en nosaltres.
- Experimentem dificultats davant de famílies que viuen una fe molt diluïda, de vegades.
- Hi ha qui afirma que es troba molt bé i a gust amb els nens amb els qui tracta.
- Demanar als Germans encarregats d'animar els Germans Grans i de seguir-los i servir-los amb molta delicadesa.
- Cal no perdre mai la il·lusió i tenir el sentiment de ser útil a la comunitat.
- Es fa menció de que al Sector de Bilbao hi ha un Germà dedicat a l'atenció als Germans, i el Visitador Auxiliar es responsabilitza de tot plegat referent al Sector.

“Cada cop que intentem llegir en la realitat actual els signes dels temps, és convenient escoltar els joves i als ancians. Ambdós són l'esperança dels pobles. Els ancians aporten la memòria i la saviesa de l'experiència, que invita a no repetir estúpidament els mateixos errors del passat. Els joves ens criden a desvetllar i a acréixer l'esperança, perquè porten en ells les noves tendències de la humanitat i ens obren al futur, de manera que no ens quedem ancorats en la nostàlgia d'estructures i de costums que ja no són camins de vida en el món actual” (Evangeli Gaudium 108).

“Quisiera resaltar, entre otras muchas, dos cosas. La atención esmerada y fraterna que se presta con dedicación, amor y eficiencia a nuestros Hermanos mayores y su testimonio de vida; y, en segundo lugar, la vitalidad de nuestras obras educativas, gracias a la misión compartida con los seglares y la preocupación por su formación lasallista. Valoro mucho también las nuevas iniciativas que se han tenido para responder a situaciones actuales y concretas de niños y jóvenes pobres o en dificultad” (Carta Pastoral G. Superior General 2013, pág. 6).

“Necesitamos más programas de formación continua sobre espiritualidad lasaliana para Hermanos, con especial énfasis en la espiritualidad lasaliana para Hermanos mayores en el Instituto, la Región, el Distrito y el Sector” (Hacia el 45º Capítulo General, Informe del H. Superior General, pág. 7).

IMPORTANT. A la llibreria CLARET podreu trobar:

PAGOLA, José Antonio. *Vivir la jubilación*, Publicaciones IDATZ, San Sebastián, 56 pàgines.

PAGOLA, José Antonio. *Envejecer con dignidad*, Publicaciones IDATZ, San Sebastián, 34 pàgines

PAGOLA, José Antonio. *Dios en el atardecer de la vida*, Publicaciones IDATZ, San Sebastián, 52 pàgs

TROBADA RECÉS DE LA FAMÍLIA LASAL·LIANA

SANT MARTÍ SESGUEIOLES, 4, 5, i 6 D'ABRIL de 2014

G. Josep Guiteras i Llimona, V. A., en la cloenda de la Trobada

Aquestes paraules foren adreçades després de la Taula Rodona del diumenge al matí; el tema era un diàleg sobre la realitat intercultural i interreligiosa dels nostres Centres.

La moderà el G. Josep Canal i intervingueren Marc i Laura, Caps d'Agrupament de Vic, Fàtima, musulmana d'origen siri, Elisabet Vall-Ilosera, professora de Santa Coloma de Farners i el seu espòs Moustafà.

Foren nombroses les qüestions proposades i les respostes donades pels i per les ponents.

Pel que respecte a Fàtima cal dir que fou alumne i professora de La Salle Horta i que pensa que els seus fills siguin educats a La Salle Horta.

Benvolguts Germans, Associats, Associades, Lasal·lians TOTS i especialment Marc, Laura, Fàtima, Elisabet, Moustafà, que han animat la "Taula Rodona" del diumenge al matí.

- Moltes gràcies pels vostres testimonis i al Germà Josep Canal per tota l'organització d'aquesta interessant Trobada.
- Vull manifestar la meua gran satisfacció de poder ser aquí, com en moltes altres trobades d'aquest caire. Crec que en aquestes trobades hi ha el present i futur del Sector, del Districte i de l'Institut. Doctrina ben sòlida, actual i viva, aquesta de compartir la missió, fent camí **"junts i per associació"** que alguns ja han fet públic i que altres 4 faran públic el Dia de Sector. Punt de referència que incideix, oportunament, en la situació actual de l'Institut i que han confirmat la **II AIMEL (Roma-2013)**, l'**Assemblea Internacional del Germans Joves (Manila-2013)** i que, ben segur que ratificarà el mateix **45è Capítol General** que començarà el 21 d'aquest mes, a Roma. Pregueu perquè l'Esperit Sant ens ajudi!

públic el Dia de Sector. Punt de referència que incideix, oportunament, en la situació actual de l'Institut i que han confirmat la **II AIMEL (Roma-2013)**, l'**Assemblea Internacional del Germans Joves (Manila-2013)** i que, ben segur que ratificarà el mateix **45è Capítol General** que començarà el 21 d'aquest mes, a Roma. Pregueu perquè l'Esperit Sant ens ajudi!

- I això ho dic plenament convençut i conscient, perquè ho dic amb total confiança en Déu i en vosaltres. Penso que vivim un moment històric i molt important. Per moltes coses i per moltes raons.... La crisi econòmica i espiritual en ha posat en el nostre lloc i ens ha fet mirar més cap a nosaltres... el que som, el que tenim.... (salut, feina, família.... amics,

educadors....) i el que hi ha al nostre entorn (pobresa, patiment, desigualtats, aturats, una infància i una joventut amb moltes mancances humanes i espirituals a causa de tot això, manca de valors evangèlics...

- Per això el tema: **"T'agraden els teus veïns?"**... Tenim molta roba estesa al nostre voltant... molta diversitat, de molts colors, de moltes marques, de moltes procedències,... com molta i gran

és la diversitat que ens envolta.... i la gent que no té el que nosaltres tenim la sort de tenir. Penso que, per això, **SER AGRAÏTS, VEURE LES COSES BONES, DONAR-NE GRÀCES A DÉU I COMPARTIR I HARMONITZAR ELS NOSTRES COLORS I LES NOSTRES RIQUESSES AMB ELS QUI ESTAN EN EL NOSTRE ENTORN, PENSO JO, QUE ÉS EL QUE HEM VINGUT A FER AQUÍ.**

- Per tant, el que serà important és que siguem capaços de sortir d'aquí coneixent-nos millor nosaltres mateixos i coneixent millor els altres, especialment els més pròxims: espòs - esposa, germà - germana, fill – filla, avi - àvia, amic - amiga, veí - veïna, company - companya, alumne-alumna, Professor - Professora....

- I això ho hem d'aconseguir per mitjà de **la pregària a Déu i la confiança en les persones**. Ben segur que amb tanta roba estesa com hi ha en el nostre entorn, trobarem alguna peça que ens hi ajudarà i que haurem de fer aguantar amb les dues agulles d'estendre, de la **pregària i la confiança**.

- **Que d'aquests dies de recés i de trobada amb Déu i amb els germans ens facin sortir d'aquí plens de sentit, havent intentat millorar-nos i millorar el nostre entorn amb el qual ens relacionem. Cada u el seu, començant per la família-Comunitat i arribant als llocs més diversos i diferents.**

- **Que La Salle, els Sants i Beats Germans i Maria ens hi ajudin! Bona Setmana Santa! Bona Pasqua, quan arribi!**

Entrevista a Dios

Un día comprendí que el silencio vale más que mil palabras! Un periodista le hizo una entrevista a Dios y al entrar en la habitación le preguntó: ¿qué es lo que más le sorprende de la humanidad?, a lo que Dios respondió: que se aburren de ser niños y quieran crecer rápido, para después desear ser niños otra vez.

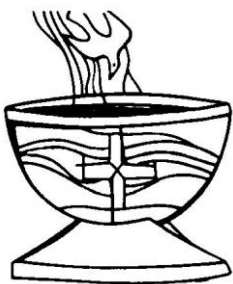

Que desperdicien la salud para hacer dinero y luego pierdan el dinero para recuperar la salud. Que ansíen el futuro y olviden el presente y así no viven ni el presente ni el futuro. Que vivan como si nunca fuesen a morir y mueran como si nunca hubieran vivido... Quedé en silencio un rato y le dije: Padre, cuáles son las lecciones de vida que quieres que tus hijos aprendamos? Y con una sonrisa respondió: ... que aprendan que no pueden hacer que nadie los ame sin dejarse amar, que lo más valioso en la vida no es lo que tenemos sino a quien tenemos, que una persona rica no es quien tiene más, sino quien

necesita menos y que el dinero puede comprar todo menos la felicidad, que el físico atrae pero la personalidad enamora. Que quien no valora lo que tiene, algún día se lamentará por haberlo perdido y que quien hace mal algún día recibirá su merecido. Si quieres ser feliz haz feliz a alguien, si quieres recibir, da un poco de ti, rodeate de buenas personas y sé una de ellas. Recuerda, a veces de quien menos esperas es quien te hará vivir buenas experiencias. Nunca arruines tu presente por un pasado que no tiene futuro. Una persona fuerte sabe cómo mantener en orden su vida. Aun con lágrimas en los ojos, se las arregla para decir con una sonrisa, "estoy bien".

G. Antonio Domínguez Domínguez

L'Esperit, l'aigua i la sang...

Són tres els qui donen testimoni: L'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden" (1 Jn 5,17). En aquest text tenim el projecte de vida de tot cristià. Per l'«aigua» hem rebut el Baptisme que es viu pel «testimoni» (la sang) i gràcies a l'acció permanent de l'«Esperit». Ens pertoca, com a cristians, viure de manera coordinada els tres elements, el baptisme, el testimoni i l'Esperit... Els religiosos tenim el mateix projecte de vida cristiana que tots els batejats, però a més hem fet «*professió pública*» de prendre'ns seriosament tot el que comporta el Baptisme rebut. L'Evangelí, primera i principal regla, serà el nostre full de ruta.

G. Jaume Pujol i Bardalet

El Papa parla de les vocacions

En molts llocs escassegen les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. Freqüentment això és degut a l'absència en les comunitats d'un fervor apostòlic contagiós, la qual cosa no entusiasma ni suscita atractiu. On hi ha vida, fervor, ganes de portar Crist als altres, sorgeixen vocacions genuïnes. Fins i tot en parròquies on els sacerdots són poc

entregats i alegres, és la vida fraterna i fervorosa de la comunitat la que desperta el desig de consagrar-se enterament a Déu i a l'evangelització, sobretot si aquesta comunitat viva prega insistentment per les vocacions i s'atreveix a proposar als seus joves un camí d'especial consagració.

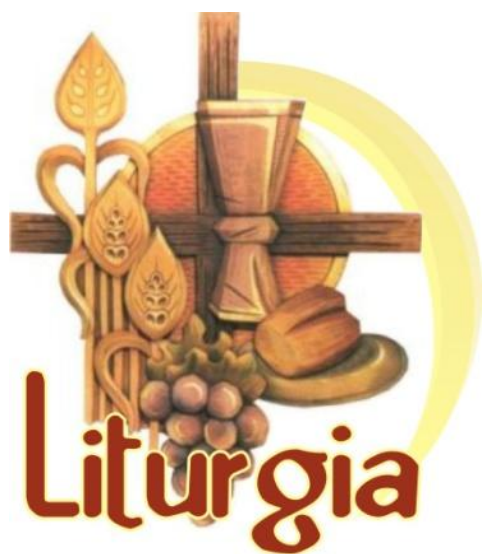
Evangelii Gaudium 107

La conversió

La conversió és una transformació interior que afecta a tota la persona, no solament en la seva dimensió espiritual, sinó també en la seva dimensió emocional, social i mental. És un procés enigmàtic, un canvi substantiu de l'ésser. Una vegada ha tingut lloc, res no és com abans. Es pot considerar com un nou naixement, perquè, de fet, la conversió marca una fita en la vida personal, divideix l'existència en dos segments, un abans i un després, fins l'extrem de que el convers difícilment es reconeix en la seva vida anterior, en la seva manera d'obrar i de creure. La conversió és una transformació de la ment, però sobretot del cor, un canvi substantiu en la persona, un canvi que ni ell mateix podia imaginar, i menys encara anticipar. El convers rep una crida, s'adhereix a ella i posa en crisi tot el que creia abans de la mateixa.

Francesc Torralba

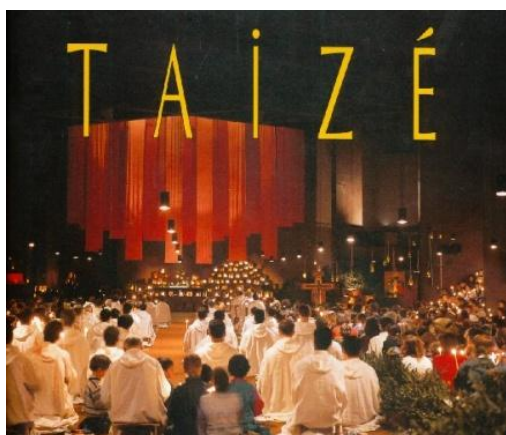
Liturgia y Espiritualidad

Tiene ciertamente importancia el prestar atención a la «liturgia». La «*espiritualidad litúrgica*» es más que los ritos y rúbricas, ya que por la conmemoración de los grandes misterios del cristianismo y de su historia a través de los siglos, viene a ser modeladora de la vida cristiana; nos hace vivir la historia de la salvación. Decía Congar: «*Debo a la liturgia la mitad de la teología que sé; si oras serás teólogo, si eres teólogo orarás*». En este contenido se encuentra la «*oración comunitaria*», que es, a la vez, encuentro con Dios y entre nosotros. Es bueno tener, algunas veces y quizá incluso de manera periódica ya convenida, la oración intercongregacional; favorece el mutuo acercamiento personal participando en la variedad de carismas. El activismo es ciertamente agotador, hace entrar en una actitud de acedia, de angustia y de inapetencia espiritual; podemos argumentar que las preocupaciones del trabajo, más de una vez, nos impiden la oración. Jesús, después de haber estado intensamente ocupado

todo el día “se retiraba a lugares solitarios y oraba” (Lc 5,16). “Para poder transmitir la fe, ésta tiene que ser profesada, celebrada, vivida y rezada” (Porta fidei 9).

Juan Javier Flores

Llenguatge donat a Taizé

El llenguatge donat aquí a Taizé, no és pas el llenguatge de la filosofia, ni tampoc el de la teologia, sinó el llenguatge de la litúrgia. I per mi la litúrgia no és simplement una pràctica, també és un pensament. Hi ha una teologia amagada, discreta, dins la litúrgia, que es resumeix en aquesta idea: que «la llei de la pregària és la llei de la fe».

Paul Ricoeur

Les comunitats religioses poden millorar les celebracions litúrgiques: la litúrgia educa per a la litúrgia

Un monjo de la comunitat de Bose, Goffredo Boelli, afirma que. *“El futur del cristianisme a occident dependrà en gran mesura de si la litúrgia es converteix en la font de la vida espiritual dels creients”*. Podem aplicar aquestes paraules a la vida consagrada, dient: *“El futur de les comunitats religioses depèn de si la litúrgia es converteix en la font de la vida espiritual dels seus membres”*. (p. 36).

Recuperar la verdadera identitat de la litúrgia és la primera obligació de la comunitat religiosa per a intentar millorar les celebracions, principalment l'Eucaristia i la Litúrgia de les Hores... La litúrgia és escola d'oració y, la vegada, la del mestre que ensenya a orar i alabar al Pare, participar en el misteri pasqual i a configurar-se en Crist... Cal viure la litúrgia que es celebra. (p. 37).

La litúrgia dóna vida a la comunitat i la comunitat es renova constantment celebrant-la. Si renovem la nostra mentalitat sobre la litúrgia, renovarem la comunitat i les seves celebracions seran un signe visible de la seva renovació. (p. 38)

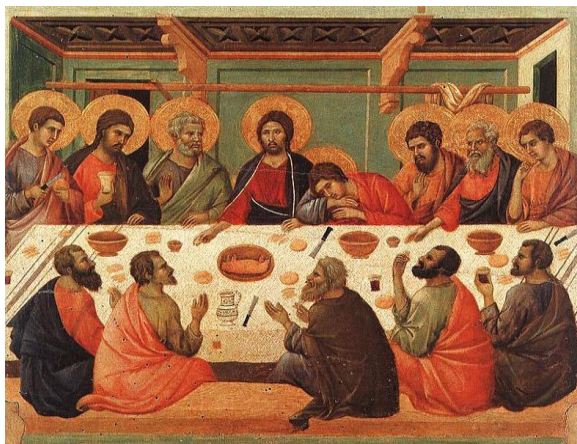
La formació no es redueix solament a que el formant abasti la maduresa de la seva personalitat des de la vessant humana i psicològica sinó principalment que adquireixi la fonamentació necessària per a viure intensament la consagració a Déu i la seva configuració amb Crist i sigui fidel a la seva missió (p. 42).

Joan Maria Canals, CMF

La litúrgia i la Missa com a mitjans de missió: l'Eucaristia com a mitjà de missió

La celebració de l'Eucaristia *diària* és per a la vida consagrada i per a cada un dels consagrats, l'espai i el temps per a configurar-nos i créixer com a “Cos de Crist” i per a inserir-nos en la missió de Déu i ser impulsats cap a ella... L'Eucaristia per a nosaltres no ha de ser una obligació!, sinó l'espai i el temps que ens està *constitucionalment* reservat per a participar en totes i cada una de les etapes d'un gran camí espiritual i revesteix la novetat dels diferents temps litúrgics.

L'Eucaristia és la font i el cim de la vida consagrada i de la nostra participació en la missió evangelitzadora de les nostres comunitats i de cada religiós. La celebració eucarística i la Litúrgia de les Hores constitueix el nostre ecosistema, del qual orbiten el nostre ministeri i carisma dintre de la missió de l'Església.

La litúrgia i la missió es pertanyen mútuament. La litúrgia és missió: és el drama de la missió de Déu a favor del món.

L'“*Itte missa est*” (*Aneu, sou enviats*)... No és el senyal d'un alliberament d'un acte religiós, sinó recordar-nos un compromís com a conseqüència de l'experiència eucarística. Al final de la Missa se'ns envia en missió... “Aneu per tots els pobles i anuncieu l'Evangelí fent deixebles meus” (cf Mt 28,19). L'“*Itte missa est*” té, doncs, sentit de compromís missioner. Hi ha relació entre la Missa celebrada i la missió cristiana en el món. La densitat del compromís missioner depèn de la densitat de la mateixa celebració.

L'Eucaristia ha estat escola de màrtirs, de testimonis. L'Eucaristia és el gran moment de la missió de l'Esperit Sant i de Jesús. Ens identifiquem cada dia amb aquell que va venir a ser servit... Ens sensibiliza per a la justícia.

José Cristo Rey García Paredes, CMF

Desitges quelcom de gran?...

Mira en el profund del teu cor, mira en l'íntim de tu mateix, i pregunta't: ¿tens un cor que desitja quelcom de gran o un cor adormit per les coses? ¿El teu cor ha conservat la inquietud de la recerca o l'has deixat sufocar per les coses, que acaben per atrofiar-lo? Déu t'espera, et busca: ¿que li respons? ¿T'has adonat de la situació de la teva ànima? ¿O estàs dormint? ¿Creus que Déu t'espera o per a tu aquesta veritat només són "paraules"? ¿Som víctimes de la cultura del provisional? ¿Com puc alliberar-me'n? .

Papa Francesc

Carisma – tradició – ritu

Són tres termes que no s'han de confondre, doncs tenen continguts diferents, El «*carisma*» esdevé de la Paraula de Déu, la «*tradició*», en principi i en l'inici, neix del carisma o de la Paraula de Déu, però, amb el temps tendeix a desgastar-se i a buidar més o menys el seu contingut quedant-se en un simple «*ritu*» a observar, que pot ser una manera còmode de substituir l'exigència del carisma o Paraula de Déu, tranquil·litzant la consciència.

Mc 7,7-8 ens descriu aquesta situació tractant-la d'hipocresia: *"Aquest poble m'honora amb els llavis, però el seu cor està lluny de mi. El culte que em doneu és buit... Vosaltres abandoneu els manaments de Déu i observeu la tradició dels homes"*. És certament un reclam per a una conversió al carisma del Fundador i per a la refundació de l'Institut.

G. Jaume Pujol i Bardalet

Buscar la solución con amor

"Que el monasterio (la comunidad) no sea un purgatorio, que sea una familia. Los problemas están, estarán, pero, como se hace en una familia, buscar la solución con amor; no destruir para resolver aquello; no competir. Cuidar la vida de comunidad, porque cuando la vida de comunidad es así, de familia, es precisamente el Espíritu Santo quien está en medio de la comunidad. Estas dos cosas quería deciros: la

contemplación siempre, siempre con Jesús –Jesús, Dios y Hombre; y la vida de comunidad, siempre con un corazón grande. Dejando pasar, no vanagloriarse, soportar todo, sonreír desde el corazón. El signo de ello es la alegría. La alegría se consolida en la experiencia de la fraternidad... *Ser servidores de la comunión y de la cultura del encuentro*".

João Braz, Prefecto y José Rodríguez Carballo, Secretario (CIVCSVA)

Testimonio contagioso de la alegría

"Frente al testimonio contagioso de la alegría, serenidad, fecundidad, ante el testimonio de la ternura y del amor, de la caridad humilde, sin prepotencia, muchos sienten el deseo de «*venir y ver*». El Papa Francisco ha indicado varias veces el *camino de la atracción, del contagio*, como vía para hacer crecer la Iglesia, vía de la nueva evangelización. La Iglesia debe ser atractiva. ¡Sean testimonio de un modo distinto de hacer, de actuar, de vivir!"

João Braz, Prefecto y José Rodríguez Carballo, Secretario (CIVCSVA)

CAP REFUGI NO ÉS UN CAMÍ

G. Joan Carles Vázquez i García

NOTA: Ofereixo unes reflexions sobre la família, tot tenint en compte que s'ha convocat el Sínode Extraordinari de Bisbes sobre el tema de la família.

Per Nadal cada ovella al seu corral, diu la dita de l'antigor. Potser avui no té la validesa general que va tenir en temps passats, perquè, amb la facilitat de comunicacions i dels atractius turístics, Déu-n'hi-do

l'escampadissa de les ovelles que hi sol haver per Nadal! Tanmateix, el tòpic de l'aplec familiar nadalenc té encara una gran força emotiva en les estampes nadalenques, perquè la identificació de Nadal amb caliu familiar forma part de l'educació sentimental tradicional en la cultura del nostre entorn.

El caliu familiar, però, no és una aspiració exclusiva del Nadal, sinó de tota la vida. La família acompanya, ajuda, coopera, sosté: en la comunitat familiar hi ha un munt de valors tan "pràctics" com aquests; però,

precisament perquè són de caràcter pràctic podrien ser assumits per altres fórmules d'organització social de caràcter provisor i assistencial.

El valor essencial de la família no és de caràcter "pràctic", sinó existencial: la família construeix la persona, afegeix al període de gestació biològica un prolongat període de gestació civilitzadora en el qual ens reconeixem com a persones entre persones, assumim la dimensió cívica mitjançant la transmissió cultural, i ens obrim a l'amor, el servei i la responsabilitat envers els altres pel fet que som, cadascú, en el si familiar, dipositaris de l'amor, el servei i la tutela responsable dels altres.

Per això la vivència familiar és nuclear en la nostra condició com a persones i en la nostra dimensió convivencial o social. I no obstant això, percebem en el nostre entorn allò que des de molts mitjans se'ns repeteix: la família és avui un valor fràgil... Alguns en diuen "en procés d'extinció" i d'altres parlen d'amenaques concretes i organitzen croades diverses per salvar les essències irrenunciables de la família proposant-ne models diversos, de vegades més preocupats per salvar uns conceptes del passat –sempre idealitzats, i probablement en molts casos desnaturalitzats– més que no pas per respondre al present i construir models de futur.

La realitat que vivim pel que fa a la família, fins i tot en l'entorn immediat de cadascú, ens ofereix molts trets discordants amb els models familiars que se'ns proposen. Això ens convida a una reflexió serena i honesta sobre el nostre temps i sobre el concepte i els models familiars, per tal de distingir-hi allò que és essencial, aquells valors que donen sentit a la família, d'allò altre que són trets conjunturals que no cal perpetuar o valors que no s'harmonitzen bé amb els valors que el desenvolupament civilitzador i social ens ha dut a descobrir.

La preponderància jeràrquica, la supremacia de l'home, la subordinació de la dona, l'autoritat i els seus adjunts –l'autoritarisme i l'obediència– són trets de certs models familiars que no s'adiuen amb els valors del diàleg, la proximitat empàtica, la igualtat de drets i d'oportunitats entre gèneres, el respecte, la democràcia, la participació, la llibertat i la responsabilitat personal, que considerem avui línies de força en l'articulació del present i en la construcció del futur.

Potser allò que alguns anomenen crisi de la família és bàsicament la fallida d'uns models familiars que han perdut la connexió amb una realitat tan dinàmica, tan reptadora que sovint ens depassa i supera la nostra capacitat de resposta. És fàcil, davant les dificultats, refugiar-se en la idealització del passat. Però cap refugi no és un camí, i avui, allò que la família ha de fer és obrir camí, tot acceptant els reptes, tan difícils i incòmodes, que ens planteja el present.

Potser no és tan difícil. Al capdavant, el repte fonamental consisteix a enfortir la biga mestra del model familiar: l'estimació, amb un amor radical, generós, irrenunciable. Perquè és l'estimació —és a dir, la valoració de l'altre, el respecte de l'altre, la comprensió de l'altre, la donació a l'altre...— allò que construeix la família i la satisfacció, la "felicitat" familiar.

Per molt complexa que sigui la realitat familiar, per molt que trontollin les seguretats, malgrat que la història personal arrossegui frustracions i fracassos, malgrat que les dinàmiques socials obstaculitzin la transmissió cultural o dels valors, la "biga mestra" de l'amor ha d'aguantar. I per això ens cal enfortir-la, i alhora hem de mirar amb serenor, amb tanta fermesa de conviccions com els nostres dubtes i les nostres inseguretats ens ho permetin, i sobretot amb molta honestetat, allò que som i podem, i la realitat que vivim.

Els infants, que sovint es veuen arrossegats a viure situacions familiars que els són difícils de comprendre i d'acceptar, necessiten sentir-se emparats per la solidesa de l'afecte dels pares, dels germans, dels avis i de les persones que formin el nucli familiar de convivència.

La convocatòria del Sínode Extraordinari de Bisbes sobre el tema de la família ha de ser una molt bona ocasió per actualitzar els valors d'un model familiar a la llum de l'Evangelí i per enfortir, en el nucli familiar, la "biga mestra" de l'estimació.

Aquestes sessions privilegiades de reflexió són una invitació a l'enfortiment dels vincles familiars des de la dimensió de la fe. La imatge de Jesús estimat pels seus pares, Josep i Maria, que l'acompanyen amorosos, en el seu camí de seguiment de la voluntat del Pare Déu, ordena l'amor familiar en la dimensió de l'amor de Déu.

L'amor construeix i vertebrava la família.

L'amor de Déu l'enriqueix amb la dimensió transcendent de l'esperança.

G. Santiago Temprado Ordáz

San Juan Bautista de La Salle es el autor y teórico de la *Presencia*, en su sentido más amplio y universal. La Salle nos habla de la *Presencia* en el tiempo y en el espacio. Presencia viene de presente, estar presente, vivir el presente. Hay una reciprocidad de la Presencia: Nosotros

estamos en la Presencia de Dios y Dios está Presente en nosotros y en nuestra vida. El educador está presente entre sus alumnos y los alumnos están presentes ante el educador. No es fácil expresar, en pocas palabras, lo que La Salle quería expresar con los *mantras* de adorar la Presencia de Dios. Para La Salle la Presencia de Dios se vive en medio del mundo y de la vida. Por eso La Salle quiere, recordar que estamos en la Presencia de Dios para construir una nueva relación con Dios y dar a nuestra vida cotidiana y rutinaria un sentido espiritual, elevando los acontecimientos de la cotidianidad, a menudo banales, repetitivos, a veces pesados y rutinarios,

punzantes o agotadores, a un mundo trascendente. Viviendo constantemente en la Presencia de Dios, La Salle quiere crear motivos significativos, como de un encuentro entre Dios y nosotros, que nos dé seguridad, apertura y esperanza.

En su libro *la Explicación del Método de oración*, dedica la primera parte de su Método de Oración, a la *Presencia de Dios*, que está en todas partes, en el interior de nosotros mismos y en la Eucaristía. A ello dedica 32 páginas de explicación y de ejercicios.

En su libro *Colección de Varios trataditos* dedica 2 páginas a explicar la *Presencia de Dios*, como primera parte del Método de Oración Mental.

San Juan Bautista de La Salle vivía permanentemente en la Presencia de Dios, que renovaba continuamente con tres *mantras* originales, que nos ha transmitido a sus seguidores. La palabra *mantra*, proviene del Sánscrito *man*, que significa mente y *tra*, que significa liberación. La meditación *mantra* es una combinación de sonidos trascendentales que *liberan la mente* de la dualidad material o de nuestra experiencia mundana de la felicidad y sufrimiento.

Los *mantras* de Juan Bautista de La Salle, contienen tres frases que reflejan la fe que tenía y le daban vida:

1.- El Adoro en todo la voluntad de Dios para conmigo,

era más bien, un *mantra* personal, que repetía san Juan Bautista de La Salle, en las situaciones difíciles que se le presentaban, en la obra que Dios le había encomendado y que estaba realizando: la formación de los Maestros, la creación de escuelas y la educación de los niños, y que incluso fueron sus últimas palabras antes de morir. En este mantra podemos adivinar que todo lo que hacía La Salle era para cumplir la *voluntad* de Dios, que aceptaba y realizaba con decisión, fidelidad y *adoración*. Es un acto de adoración a Dios, que es ante todo como un acto de fe, un acto de amor, y de una entrega total, de una rendición sincera y total de tu vida a Dios, y de vivir para su gloria, haciendo siempre su voluntad, como Jesucristo que dijo: *He venido, Padre, para hacer tu voluntad*.

2.- El Acordémonos de que estamos en la santa presencia de Dios. Adorémosle,

es el *mantra* que nos ha dejado a los Maestros y Educadores para que lo repitamos en las reuniones de la comunidad educativa y para que lo repitamos en clase con los alumnos, periódicamente cada hora. Uno dice: *Acordémonos de que estamos en la santa presencia de Dios*. Y todos responden: *Adorémosle*. Y se dejan unos breves momentos, para convertir la orden de *Adorémosle*, en un acto de adoración a Dios, que es ante todo como un acto de fe, un acto de amor, y de una entrega total, de una rendición sincera y total de tu vida a Dios, y de vivir para su gloria.

Este *mantra* supone que tanto los Maestros y Educadores como los alumnos, viven constantemente en la presencia de Dios, pero de vez en cuando, hacen una pausa en trabajo y actualizan esta vivencia, recordando que están en la presencia de Dios. Esta presencia es santa, es perfecta, como santas y perfectas han de ser las obras que hagamos con nuestro trabajo, pero sobre todo es una presencia amorosa por parte de Dios que nos lo ha dado todo y nos cuida siempre con su amorosa Providencia, a cada uno de nosotros. Hoy día no está de moda lo santo, ni ser santo, ni la perfección, que sólo está en Dios. En el fondo, para La Salle, la presencia de Dios es amorosa, fruto de su amor, que nos ama y cuida constantemente de cada uno de nosotros. Por eso puede adoptarse a un lenguaje más operativo con la fórmula que dice el que preside *Recordemos de que estamos en la presencia amorosa de Dios*. Y cada uno responde en su interior, o todos en voz alta. *Te adoro, Señor. Te doy gracias*.

3.- Viva Jesús en nuestros corazones. Por siempre.

**¡Viva Jesús en
nuestros corazones!**

Este mantra es el santo y seña con que se identifican y saludan los Hermanos al encontrarse, que expresa el deseo tan importante, como el que la presencia de Jesucristo nos da salud, alegría y felicidad. Es también el saludo que indica el principio de todas las actividades de la vida de comunidad, y el despido o final del encuentro que nos ha unido en un ejercicio o actividad. Es el mantra más profundo y eficaz para ponernos en la presencia de Dios que está presente y a la vez hace brotar la fe y el amor a Jesús, que nos hace decir con san Pablo: *Ya no vivo yo, es Cristo quien vive en mí* (Gál 2, 20). El que preside se recoge interiormente y activa la presencia de Jesús que reside en su corazón, y dice: *Viva Jesús en nuestros corazones*. Y todos responden: *Por siempre*.

G. Santiago Temprado Ordáz

La palabra Fiesta, es posiblemente el vocablo más utilizado y con mejor gusto en la gramática juvenil. Con solo pronunciarla ya está evocando, en este instante, nuevas sensaciones, imágenes atrayentes, sentimientos placenteros y movimientos vitales. *Hoy es Fiesta, me voy de Fiesta, estoy de Fiesta*, son expresiones evocadoras, que suscitan miles de imágenes diferentes, pero todas ellas generan satisfacción, bienestar, alegría, esperanza, ganas de vivir, Buena Nueva, Buena Noticia, como Evangelio. La vida es una fiesta, vivir el Evangelio es una Fiesta y hay que celebrarlo.

El vocablo latino *festum* es el plural de *festa*: de allí proviene la palabra Fiesta. Se trata de un rito social, compartido entre un grupo de personas, donde se marca un cierto acontecimiento a modo de celebración. Los cumpleaños, jubilaciones y las bodas son ejemplos de ocasiones que se festejan. El hecho de que una fiesta sea un rito implica que los participantes adopten un rol para la ocasión, por lo general descontracturado y desinhibido. La Fiesta puede incluir parlamentos, espectáculos, procesiones, música, baile, disfraces, bebida y comida. Cada fiesta tiene sus propios ritos: en los cumpleaños, por ejemplo, el agasajado suele soplar una o varias velas que se ubican en una tarta. Los asistentes a la fiesta, por su parte, acuden con regalos para el festejado. Cada Fiesta tiene su motivo, su razón de ser.

Existen muchos tipos de fiestas, además de las ya citadas, nos encontramos con las llamadas fiestas sorpresas, sin que el interesado lo sepa, para sorprenderle y emocionarle. También están las fiestas de homenajes, de despedidas, o fiestas de disfraces. La cantidad de personas involucradas en la fiesta varía de acuerdo al acontecimiento. Cabe destacar que el concepto de fiesta está asociado a la diversión y al regocijo más allá del evento en sí mismo. Por eso existen frases como. *Tengamos la fiesta en la paz* cuando se le solicita a alguien que no genere disturbios o problemas, que se utiliza aún cuando no se esté en medio de un festejo.

Hay Fiestas profanas y religiosas, públicas y privadas. Es Fiesta el día que la Iglesia celebra con mayor solemnidad que otros. Es la solemnidad con que se celebra la memoria de un santo. Es la diversión o regocijo, dispuesto para que el pueblo se recree. Es la reunión de gente para celebrar algún suceso. Es el agasajo, caricia u obsequio que se hace para ganar la voluntad de alguien, o como expresión de cariño. En sentido coloquial, fiesta es también chanza, broma.

La palabra Fiesta es sólo una expresión lingüística, pero la realidad de la Fiesta es muy otra. Porque las palabras sólo son continentes, divertidos y curiosos moldes, que crean realidades y las transmiten. También una botella de agua seguimos llamándola así aunque esté vacía. ¿Por qué han perdido fuerza y vigor algunas palabras, como Fiesta, Amor, Vocación, Alegría, que la transmitían en su entraña? Hay palabras evangélicas que se han quedado para muchos jóvenes en palabras vacías, recipientes sin contenido.

Los clásicos tenían un aforismo: *Verba volant, exempla trahunt*, Las palabras mueven, los ejemplos arrastran. La única manera de devolver el sentido y la fuerza a una palabra, es dándole vida, mostrándola en acto, encarnándola. Una palabra vivida es un grito de sentido, que provoca ecos en los corazones humanos. Juan Bautista de La Salle quiere que la educación en la Escuela Cristiana sea una Fiesta, para los Niños y los Jóvenes y también para los educadores, como Ministros educadores de esa celebración festiva. El alma de la Fiesta escolar, es la Fe. La Fe es vida, nos arrastra, nos pone en Fiesta. Cuando la Escuela huele a Fiesta, podemos afirmar que la palabra Fe, se está encarnando en la Comunidad educativa. La Fe es la

Fiesta de la vida. Y en la Escuela los niños y jóvenes aprenden a vivir bien (R C 1, 3), como seres, autónomos y libres, en una sociedad de bienestar con plenos derechos, como buenos ciudadanos y buenos cristianos (Med 160, 3).

Con la Fe, siempre estamos de Fiesta; disfrutamos, nos apasionamos, nos alegramos, nos motivamos, nos emocionamos; nos animamos y nos divertimos.

Para Juan Bautista de La Salle, la Fe procede del Espíritu Santo, que nos infunde el Espíritu de Fe, que es lo más importante, y a lo que debe atenderse con mayor cuidado en una Institución educativa, cuidando de que todos los que la componen tengan el espíritu que les es peculiar. Aplíquense, pues, los nuevos educadores a adquirirlo, y los que a ella están ligados, cuiden ante todo de conservarlo y aumentarlo en sí mismos. Porque este espíritu es el que debe animar todas sus obras y ser el móvil de toda su conducta, y los que no lo tienen o lo han perdido, deben ser considerados y considerarse así mismos, como miembros muertos. El espíritu del Instituto de La Salle, es, en primer lugar, el espíritu de Fe, que debe mover a los que lo componen a mirarlo todo con los ojos de la Fe, es decir, con los ojos de Dios, que no percibimos con los ojos corporales; a hacerlo todo, con la mira puesta en Dios, y a atribuirlo todo a Dios, que nos ha creado para que seamos felices y disfrutemos de todo lo que ha creado. La Fe nos mueve, La Fe vivida nos arrastra, y nos pone en Fiesta, con propuestas accesibles, motivadoras y sugerentes, que nos presenta Juan Bautista de La Salle, en sus 16 Meditaciones como Patrón universal de todos los educadores.

Juan Bautista de La Salle, tiene fe en el niño y en el joven, en la educación, en la escuela y en los educadores, y esta creencia le lleva a crear una Escuela festiva, donde los niños aprenden y disfrutan. La escuela es una Fiesta y la educación es también una Fiesta donde se aprende a vivir bien, a ser felices y a disfrutar del saber y de todo lo verdadero, todo lo bueno y bello que Dios ha creado. La Fiesta es la Fe en acción. Fe viene de Fiesta. En la evolución de las palabras, sabemos que las consonantes fuertes, p,t,c, se suavizan en las consonantes débiles b,d,g. La palabra Fe, viene del latín *fides*, en la que la consonante intervocálica débil *d*, ha caído y ha quedado *fi(d)es*, *fies*, a cuya raíz se ha añadido el sufijo *ta*, con significado de acción, movimiento, ceremonia, oficio, profesión, quedando Fiesta. La Fiesta va acompañada de la convocatoria, de una reunión, una asamblea, una concentración o celebración litúrgica, una comida, cantos, baile, danzas, desfile, marcha, peregrinación, viaje o procesión. La Fiesta es un acto espiritual, religioso, de culto, de agradecimiento, de acción de gracias, de admiración, reconocimiento, valoración, alabanza, elogio; es un acto alegre y gozoso que se inicia en el alma, pasa al cuerpo y continúa y acaba en la sociedad con manifestaciones comunitarias de convivencia festiva, ante un recién nacido, un anciano, un triunfador, un superior. El paso de la Fe a la Fiesta, es automático, pero no al revés. Para pasar de la Fiesta a la Fe, se precisan unas condiciones determinadas, como la información, la ejemplaridad, la vivencia, el testimonio, la oración, la meditación, la tradición, la conversión, la liturgia, el rito. Vivamos la Fe, para vivir la Fiesta permanente de la Vida, que siempre es sorpresa, gozo, alegría y felicidad. La Vida es una Fiesta.

VASOS COMUNICANTES: FORTIANELL – HOSTALETS

G. Laurentino Fernández Fernández

NOTA. Con este artículo, el H. Laurentino completa sus dos artículos anteriores sobre su experiencia en Fortianell. Ver PAX 231, págs. 15 a 17 y PAX 232, págs. 36 y 37.

La presencia de los Hermanos entre Hostalets y Fortianell, la podemos centrar, según datos fidedignos entre 1917 y 1936.

Testimonio martirial

H. Clemente Adolfo

De los 39 Hermanos beatificados en Tarragona el 13 de octubre de 1913, 19 los hallamos en la historia de los Noviciados, tanto de Hostalets como de Fortianell.

Los beatos Hermanos Clemente Adolfo y Fulbert Jaume constan juntos en Hostalets en 1917, probablemente de la misma tanda de noviciado.

En 1922 Fortianell acoge a los beatos Hermanos Andrés Sergio, Arístides Marcos, ambos en febrero, y el beato Hermano Jacint Jordi en agosto. Los otros 14 se distribuyen en distintas épocas hasta 1927.

H. Fulbert Jaume

Cambrils se abre en 1928 y Fortianell sigue adherido a Fonserannes-Béziers.

Formación

El Hermano Ivelin-Henri, con la colaboración de los Hermanos Jonás y Servule orientan la formación de los novicios en una línea típicamente francesa «*suaviter et fortiter*», pero en un ambiente de máxima humanidad y comprensión hacia la persona, en todas sus complejas situaciones. El grupo de novicios lo forman franceses y españoles.

Esta foto tiene un recuerdo entrañable de tiempos de formación. Los Hermanos Mariano y Laurentino posan debajo de una estatua de la Virgen ante la que habían orado muchas veces en su estancia en Fortianell, y que en el momento de la diáspora pudieron atravesar la frontera consigo. Es una estatua testigo de fervores juveniles.

Diáspora dolorosa

Los acontecimientos bélicos de 1936 obligan a una expatriación urgente. Entre el 18 de julio y el 5 de agosto, día de la salida, se suceden momentos de duda, zozobra, angustia y hasta un cierto miedo a lo peor. Podrían referirse situaciones muy concretas.

Los novicios son los primeros en desplazarse a Fonserannes. Entre ellos, Lluís Bosch, Joaquim Bach-Esteve, Cales Godoy, Joaquim Bassols, Marcelino González (fallecido en Benicarló), Aureliano Juan (fallecido en Griñón) y Manuel Fernández Magaz, de reciente memoria.

A los novicios Menores se habló de distribuirlos en familias; gracias a Dios no fue así. Finalmente, Limoux nos recibe a un grupo de novicios menores y a varios Hermanos.

Vemos nombres muy concretos: Andrés Alonso, superconocido como Andresín; Dr. Benigno Román (Leovigildo), Gerardo, fallecido en París, Urtarán, misionero en Bolivia, Eliseo, fallecido en Cambrils en 1943. Éramos postulantes: Severino Blanco, Josep Arnau Canal, Laurentino Fernández, únicos supervivientes. Además de Josep Maria Draper, Feliciano García, Doroteo Francisco, fallecido muy joven en Tortosa en 1941, Manuel Martínez, fallecido en Griñón, Antonio Panero (hermano de José Antonio hoy en Santa Coloma de Farners) y Teodoro Cantarino.

El final venturoso lo gestionaron los Hermanos Job-Casimir, director general, y Adolfo, por entonces residente en Figueres.

Hay que dar gracias a los Hermanos de Fortianell y Limoux por su comprensión, cariño y afecto. ¡Gracias!

Encuentros de gratitud

Discípulos agradecidos del H. Eugène

buena tierra.

Los vasos comunicantes Fortianell-Fonserannes demuestran un constante transvase de emoción y gratitud.

Un botón por muestra. Al Hermano Eugène, ya superjubilado en Fonserannes, lo visitamos un grupo de sus antiguos novicios menores: Lluís Bosch, Josep Maria Draper, Laurentino Fernández, Laurentino Rodríguez, Feliciano García, Josep Arnau, Manuel Fernández Magaz, Teodoro Cantarino, Antonio Panero y Manuel Martínez. Sólo para eso: escucharle de nuevo y con renovada emoción, decirle: ¡Gracias, Hermano Eugène, sembraste bondad, acierto y comprensión y tu granito de mostaza cayó en

Adiós, Fortianell

No fuimos los primeros de Hostalets, pero sí hoy somos los últimos de Fortianell, herederos de tanto esfuerzo, constancia, sacrificio y espíritu lasaliano.

Mermados físicamente, pero conscientes de nuestra responsabilidad: *Josep Arnau, Severino Blanco y Laurentino Fernández, te decimos:*

Gracias y “a reveure”...

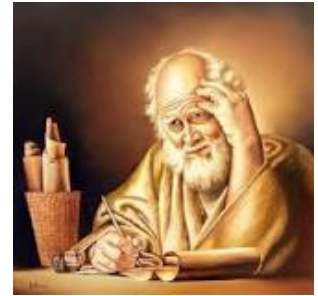
Dejarse formar por la vida

Amedeo Cencini, religioso canosiano
Extraído de "Vida Religiosa", noviembre 2013, pàg 18

Normalmente, pensamos en la formación como un tiempo privilegiado e intenso, consistente y articulado en fases, que se cumple en la etapa joven de la vida, en la que todo está calculado con rigurosa atención para formar al perfecto consagrado. Lástima que, después, la vida con sus fatigas y crisis, venga a decirnos que el fruto ¡era cualquier cosa menos perfecto!

Salimos de una cierta retórica sobre formación religiosa, como experiencia única e infalible (que no tiene igual en otras profesiones); también para evitar el tener que considerarla responsable de las varias crisis que continúan afligiendo la vida consagrada.

Y decimos de inmediato con mucha claridad: no es el noviciado o el post-noviciado lo que forma. Y no para devaluar la formación inicial, sino para subrayar con fuerza que...

Es la vida la que forma

Es un principio general, pero que se aplica de modo particular al consagrado. Porque su ideal (tener en sí los sentimientos del Hijo) es algo... vital, que se cumple, de hecho, en la vida y pasa a través de ella, se extiende a toda la existencia y a todo su mundo interior. Lo que ocurre es que se pasa de una idea aún demasiado intelectual y poético-estética de la formación, a una idea más vitalista y dramática de la misma, más centrada en la persona de Jesús y de quien es llamado por la gracia a revivir sus mismos sentimientos, deseos, afinidades, gustos, sensibilidad, amores...

Si acaso, la formación inicial debería configurar precisamente la libertad de dejarse formar por la vida, por toda la vida, derribando los miedos, resistencias, defensas, rigideces y todo lo que, de hecho, impida a la persona dejarse tocar, poner en crisis, provocar, iluminar por la vida, cual misteriosa pero real mediación de la acción

pedagógica de Dios Padre. *En concreto ¿cómo?*

"La vida me ha formado"

Mediante la constatación de que esto ya ha sucedido en la propia historia, incluso cuando la persona no se ha dado cuenta. Se trata, en realidad, de hacer una especie de memoria, para reconocer en la propia vivencia la acción formativa del Padre. Para aprender a leer y, aún mejor, a escribir la propia historia como camino de formación iniciado por Dios.

También en los acontecimientos negativos, o a través de las situaciones dolorosas, o incluso cuando se ha experimentado la propia fragilidad.

No hay ni un solo instante en nuestra vida en el que Dios no haya estado trabajando para formar en nosotros el corazón de su Hijo. Pero esto no basta creerlo en teoría, es preciso comprobarlo en el propio pasado.

Ahora caen resistencias y temores respecto a la vida y al futuro. Si Dios me ha formado desde el seno materno y después en el cada día de mi historia, así será hasta el último instante de la misma ¡Formación permanente!

PRINCIPAL CAUSA DE LA CONFUSIÓN MENTAL EN LA TERCERA EDAD

Por Arnaldo Lichtenstein, médico
Aportación del H. José Antonio Panero Andrés

Clínico-general del Hospital de las Clínicas y profesor colaborador del Departamento de Clínica Médica de la Facultad de Medicina de la Universidad de Sao Paulo

Siempre que doy clases de clínica médica a estudiantes del cuarto año de Medicina, les hago la siguiente pregunta:

- *Cuáles son las causas que más hacen que el abuelo o la abuela tengan confusión mental?*
 - ✓ Algunos arriesgan: "Tumor en la cabeza".
- *Yo digo: "No".*
 - ✓ Otros apuestan: "Síntomas iniciales de Alzheimer"
- *Respondo, nuevamente: "No".*

A cada negativa la concurrencia se espanta... Y queda aún más boquiabierta cuando enumero las tres causas responsables más comunes:

- diabetes descontrolada;
- infección urinaria;
- la familia pasó un día entero en el centro comercial, mientras a los ancianos los dejaron en casa.

Parece broma, pero no es. Constantemente el abuelo o la abuela, dejan de sentir sed y dejan de tomar líquidos.

Cuando no hay nadie en casa para recordarles tomar líquidos, se deshidratan con rapidez. La deshidratación es grave y afecta a todo el organismo. Puede causar confusión mental abrupta, caída de presión arterial, aumento de las palpitaciones cardíacas, angina (dolor en el pecho), coma y hasta muerte.

Insisto: no es broma. En el mejor de los casos este olvido de tomar líquidos comienza a los 60 años de edad, cuando tenemos poco más del 50% de agua que deberíamos tener en el cuerpo. Esto forma parte del proceso natural de envejecimiento. Por lo tanto, los ancianos tienen una menor reserva hídrica.

Pero hay más complicaciones: aún deshidratados, ellos no sienten ganas de tomar agua, pues sus mecanismos de equilibrio interno no funcionan muy bien.

Conclusión: Los ancianos se deshidratan fácilmente no sólo porque poseen una reserva hídrica más pequeña, sino también porque no sienten la falta de agua en su cuerpo. Aunque el anciano se vea saludable, queda perjudicado el desempeño de las reacciones químicas y funciones de todo su organismo.

Por eso, aquí van dos alertas:

1 - El primero es para los abuelos y abuelas: hagan voluntario el hábito de beber líquidos. Por líquido entiéndase el agua, jugos, té, agua de coco, leche, sopas, gelatina y frutas ricas en agua, como sandía, melón, melocotones, piña, la naranja y mandarina, también funcionan. Lo importante es, cada dos horas, tomar algún líquido. Acuérdense de eso.

2 - Mi segunda alerta es para los familiares: ofrezcan constantemente líquidos a los ancianos. A la vez, sean atentos con ellos. Al percibir que están rechazando líquidos y, de un día para el otro, están confusos, irritados, les faltara el aire, muestran falta de atención. Es casi seguro que sean síntomas recurrentes de deshidratación.

Generositat – Primavera – Futur

Generositat

Pildești és una petita població de la Regió de Neamț. És la més gran de les tres que formen el Municipi de Cordun que en el seu global té més de 7.000 habitants (Pildești en té uns 4.000). Eminentment rural, el seu nucli està format de cases petites d'una planta amb el pou exterior, tot i que actualment quasi tothom té aigua corrent, i una mica d'horta en la part posterior i els únics edificis singulars són les dues grans esglésies, la darrera inaugurada fa poc més d'un any. Es pot considerar que la població és totalment catòlica i la seva religiositat molt viva.

I és justament a Pildești que hi ha l'única escola lasal·liana de Romania. Tot un model d'escola i en més d'un sentit, disciplina, ensenyament seriós, relació cordial. En unes instal·lacions modernes, va ser inaugurada el 2003, acullen prop de 200 alumnes que són atesos per uns 18 professors. En un primer moment era una escola d'oficis i actualment és un institut tècnic. La directora del Centre és seglar i té el suport d'una Comunitat de 4 Germans, Jesús Sagredo i José Maria Barcos, procedents de l'ARLEP

i Vincențiu, delegat del Sector i Marcelin l'únic supervivent de la Dictadura de Nicolae Ceaușescu. Ells i tots els qui els han precedit han propiciat un ambient autènticament de Família Lasal·liana que dóna caràcter i autenticitat a l'escola.

Un dels fruits d'aquest treball ha estat la constitució, ara fa aproximadament un any, del primer grup SIGNUM FIDEI. I d'aquest grup va néixer la idea de fer xarxa amb l'altre centre lasal·lià del país, la Llar d'Infants i Joves d'Iași. Unes de les primeres iniciatives d'aquest grup van ser les jornades de convivència del passat mes de novembre de famílies de Pildești amb els nostres nois de la Llar a Iași. Els

llaços es començaven a teixir i les famílies de Pildești no en tenien prou i van organitzar una setmana de convivència acollint a casa seva els nois de la Llar. Díficilment us podeu imaginar l'impacte que aquella setmana va tenir en els nostres nois. Feu-vos una idea del que significava viure en l'escalf d'una família com cal a aquest nois i joves mancats majoritàriament

d'aquesta experiència. I estic segur que també va marcar positivament les famílies d'acollida. Són moments en que la generositat va més enllà de les paraules i també un punt i seguit en aquest camí de solidaritat que es va iniciar.

Primavera

Segons mana la tradició romanesa, la primavera comença el primer dia de març i així ho celebren obsequiant amb flors i plantes a les senyores. Això vol dir que, normalment, la festa la celebren amb els camps i els carrers ben plens de neu i cal posar-hi molta imaginació per percebre el mínim brot de primavera.

Però enguany la meteorologia s'ha maridat amb la tradició i un temps esplèndid feia més evident a tants i tants homes amb

flors a les mans, camí de casa. Tot plegat tenia un cert aire de Sant Jordi encara que faltessin els llibres.

Ara calia preparar la terra, esporgar els arbres fruiters, cremar les branques i dit i fet sota el comandament del Germà Iosif els nois es van posar a la feina. Com que la majoria d'ells provenen de medis rurals, la terra no els cau lluny i no fan falta gaires explicacions perquè es posin a treballar. Se'ls veu amb traça, hi posen alegria, i tot plegat et fa arribar a una altra conclusió: a la majoria els cansa més estudiar que no pas agafa el pic o l'aixada.

Futur

No desvetllo cap secret si dic que la Llar és deficitària. Els pocs ingressos arriben de la minsa aportació de l'Administració que arriba just al 20% del cost real de cada noi i alguns ingressos per allotjament d'hostes, mesos sencers sense cap ingrés en aquesta partida. La resta son donatius diversos i sobretot l'ajuda de l'ARLEP i la RELEM.

En un càlcul fet de setembre fins a febrer resulta que la despesa de cada beneficiari de la Llar, tot comprès, està per sobre del sou mitjà d'una família. Cal explicar-ho perquè no us penseu que els nois mengen caviar o entrecots de la Cerdanya. El manteniment de la casa, els impostos, aigua, gas i la calefacció s'enduen tres quartes parts del pressupost. La casa és massa gran i els qui hi vivim no ocupem ni la meitat de l'espai. Potser caldria començar a estudiar alternatives per fer més rendible la casa convertint-la per exemple en alberg per estudiants o lloc oficialment reconegut per acollir recessos o buscar una altra casa més modesta per ubicar la Llar.

Però no només preocupa l'aspecte econòmic. Em sembla més greu i urgent el relleu dels Germans i la formació de personal seglar que pugui continuar l'obra. En aquest darrer aspecte s'ha fet molt poca cosa tot i la presència d'una excel·lent educadora social perfectament identificada amb el ideari lasal·lià. Pel que fa als Germans és urgent una renovació. De moment una certa garantia de futur està en els dos Germans romanesos prou joves i capaços, però els tres germans estrangers estem entre els 74 i 76 anys i no es pot esperar més. Però preguntem-nos, ¿Hi ha relleu possible a l'ARLEP o a la RELEM? L'obra que desenvolupa la Llar s'ho val, justifica que algun Germà amb suficients anys per endavant, s'animés. Una altra alternativa seria un voluntariat seglar romanès o de fora. I també crec que Romania podria donar vocacions lasal·lianes si es treballés, però per ara cap dels qui estem sembla que ho puguem fer. Demanem a Déu que porti treballadors als seus sembrats.

DITES I RESPOSTES

G. Jaume Pou i Esperalba

Un cor sec - *Mancar de sensibilitat.*
La seca - *La ort.*
Res no pesa tant com un secret - *Puix no s'ha de trair.*
Fi com una seda - *No trobar obstacle.*
Fer passar pel sedàs - *Exigir.*
Segar les il·lusions - *Perdre l'esperança de progressar.*
Segons que siguis bo o dolent - *Així et tractaran.*
A cop segur - *Immancablement.*
Sembrar entre ells la discòrdia - *Si ella rau a l'interior de si.*
Lloc que és la sentina de tot vici - *És el cor sense amor de Déu.*
Sentir la mort d'un amic - *Lamentar-la.*

Morir amb sentits oberts - *Amb coneixement.*
Costar un sentit - *Costar molts diners.*
No tenir sentits - *No adonar-se de res.*
Ple a seny - *És completament ple.*
Separació de cossos - *Autoritzats a no viure plegats.*
Separació de béns - *Ambdós així ho han decidit.*
Sepulcres emblanquinats - *Hipòcrites amb aparences de virtut.*
Llengua serpentina - *Llengua maldient.*

L'ànima és simple - *Sense composició.*
Fonda de sisos - *Despectivament dit d'una fonda modesta.*
Donar un sobec - *Fer una becaïna.*
L'olla sobreix - *Es deixar sortir l'aigua, que si no, vessaria.*
Morir la partera de sobrepart - *Fer-ho en temps que segueix al part.*
Apilar dificultats - *Carregar-les sobre algú.*
Sobri en paraules - *Que sap mesurar les conseqüències del xerrar.*
De sobtada - *Que fa sense pensar-s'hi gaire.*
De sobte - *D'improvís.*

Haver portat socors - *Conduint-nos com el bon samarità.*
De sol a sol - *Des de que surt fins quan es pon.*
A sol eixit - *És després de veure'l eixir.*
A sol colgat - *És després immediat de pondre's.*
Tornar a solc - *Encarrilar-se novament.*
Solcar el mar una nau - *És dibuixar-hi ratlles.*
Sense solta ni volta - *Que hom no sap adaptar-se.*

Qui té fam somia truites - *Que es troba veient o sentint coses increïbles.*
 El darrer son - *La mort.*
 Sondar algú - *Tractar de penetrar les seves intencions.*
 Sord a la veu de la consciència - *Que no vol cap exhortació.*
 Un mal sorge - *És un mal subjecte.*
 Fer el sorn - *No ser diligent.*
 Fer soroll - *Atreure l'atenció per fer parlar de si mateix.*
 Anar sorrer - *Ser feixuc en el caminar.*
 Anar cap el cot - *És anar perdent vida.*
 De sotamà - *És d'amagat d'algú, en un afer en que intervé.*
 Tenir els criats subjectes - *Obligats a un servei assidu.*
 El món subllunar - *La Terra.*
 En substància - *És allò que hi ha de permanent en un ésser.*
 En suma - *És tot comptat.*
 Sumir-se en la desesperança - *És enfonsar-s'hi.*
 Ésser home, gent de suposició - *És home, gent important.*
 Malgrat els entrebancs, ell va surant - *Segueix fent progressos.*
 Ésser algú un suro - *Ésser molt toix (de poca intel·ligència, obtús).*
 Ara per naps, ara per cols - *Mai no treballa.*
 Donar o rebre una nata - *Una bufetada.*
 Tenir nas - *Per saber triar.*
 Pujar-li la mosca al nas - *Enfadar-se.*
 Ficar el nas pertot arreu - *Tafanejar-ho tot.*
 No veure-hi més enllà del nas - *Ser curt de gambals.*
 Tenir nas - *Ésser perspicaç.*
 Nedar i guardar la roba - *Prendre precaucions.*
 Nedar entre dues aigües - *Mantenir-se entre dues opinions.*
 Nedar en l'abundància - *És haver prosperat.*
 Fer niu de tota brossa - *Aprofitar-ho tot.*
 Tacar l'honor - *que és la reputació.*
 Fer-se un tacó de riure - *Fer-se un tip de riure.*
 (TACTE), art de parlar, d'obrar - *segons les conveniències.*
 Tal faràs, tal trobaràs - *Expressió per a passar de causa a efecte.*
 Més val talent que pa de forment - *Ànim disposat, sobretot, a fer el bé.*
 Venir a tall - *És venir a tomb.*
 És un home de molta talla - *És molt important.*
 Un brou que es pot tallar - *per molt espès.*
 Ésser tallat de mala lluna - *Ésser de mal natural.*
 Qui amb LLUNES compta - *Tretze mesos troba a l'any.*
 Veure la LLUNA en un cove - *És veure cosa increïble.*
 Pagès lluner - *mai omple el graner.*

CLAUS D'UN CERVELL JOVE

Tony Buzan, escriptor i consultor educatiu.
Autor de tècniques mentals.

CLAUS DE REJOVENIMENT

"Envellir és un mal vici que no es poden permetre les persones molt ocupades" (André Maurois)

Com no tothom té temps o ganes d'escriure novel·les o de tocar el violí donarem unes claus per mantenir el cervell jove a qualsevol edat.

Segons el divulgador William Speed, hi ha set coses que tothom hauria de fer per a no veure's disminuït el rendiment:

1. Exercici. Segons els especialistes en teràpies anti-edat, el millor tonificador del cervell són les sabatilles d'esport, doncs milloren el ritme cardíac i, per tant, la circulació de la sang. Un cervell ben irrigat manté en bon estat les connexions entre les neurones, que són essencials per al pensament. Per tant, l'exercici suau subministra més sang i oxigen al nostre teixit cerebral, evitant que es deteriori.

2. Bona alimentació. El consum d'aliments rics en anti-oxidants –fruits i verdures, llegums, fruits secs, té verd– no solament ajuda a prevenir el càncer, sinó que neutralitza el teixits radicals lliures que envelleixen el cervell. Una dieta massa grassa, a més, pot derivar en pressió arterial alta, diabetis, obesitat o colesterol, que dificulten el reg sanguini també en el cervell.

3. Aprendre sempre. Encara que la nostra matèria gris comença a envellir als 30 anys, un aprenentatge constant permet mantenir l'agilitat. Per això hem de procurar a la ment exercicis i nous reptes.

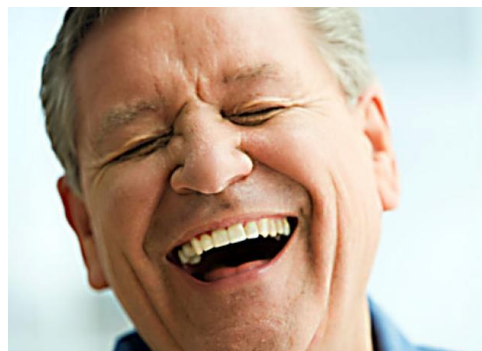
4. Mantenir la calma. Jeansok Kim, un investigador de la Universitat de Washington, assegura "que l'estrés pot perjudicar els processos cognitius com l'aprenentatge i la memòria". En especial, l'estrés crònic debilita la regió del cervell denominada, on es forma i consolida la memòria.

5. Dormir suficient. Un estudi fet a Harvard amb estudiants de matemàtiques va demostrar que un bon descans nocturn duplicava la capacitat dels participants per a resoldre els problemes plantejats el dia abans. Aixó és degut a que, mentre dormim, el cervell es manté actiu i té temps de sintetitzar el que s'ha après amb anterioritat. L'expressió "vaig a consultar-ho amb el coixí" té tot el sentit.

6. Riure. L'humor estimula la generació de dopamina, una hormona neurotransmisora que ens fa "trobar-nos bé". El riure ens ajuda a relativitzar les nostres preocupacions, amb què evitem l'ancorament de la nostra ment.

7. Aprofitar l'experiència. En fer-nos grans atresem un arxiu amb milions de situacions que ens proporcionen criteri.

Aquesta informació podem aprofitar-la per afrontar problemes –nostres o d'altres persones– per les que una persona jove no està preparada.

JOCS PER AL CERVELL

*“Els éssers humans no deixen de jugar perquè envelleixen;
sinó que envelleixen perquè deixen de jugar” (Oliver Wendell Holmes).*

A les farmàcies es venen sofisticats complements vitamínics per a nodrir el nostre múscul pensant, i les botigues de productes naturals recomanen «ginseng» per la vitalitat i «gnigko biloba» per reforçar la memòria. No obstant, la majoria d'especialistes coincideixen en que el joc és el protector número u de les facultats mentals.

La terapeuta Amber Hensley aconsella incorporar a la nostra rutina diària alguna d'aquestes activitats per a mantenir ben lubricada la nostra xarxa neuronal:

- Jocs de taula com els escacs, les dames, el dominó, les cartes, incloent els solitaris, o d'altres com la petanca...
- Trencaclosques, meccanos i altres jocs de construcció.
- Encreuats, sudokus o qualsevol passatemps.

També aprendre un idioma és una excel·lent manera d'engreixar tots els nostres circuits cerebrals, ja que implica exercitar la memòria, entendre noves estructures i sintetitzar regles gramaticals.

Per suposat, dues activitats com llegir i escriure també resulten una gimnàstica mental de primer ordre, com aprendre a tocar algun instrument musical.

Una actitud optimista serà el complement imprescindible perquè el nostre cervell sigui generador de creativitat en comptes d'un pou de lamentacions.

Com diu un proverbi irlandès,

*“Mai no lamentis que t'estàs fent vell,
perquè a molts se'ls ha negat aquest privilegi”.*

PER A MANTENIR LA MENT FRESCA:

1. Llibres

- 'Tu cerebro más joven', Tony Buzan (Urano).
- 'Fueras de serie', Malcolm Gladwell (Taurus).

2. Pel·lícules

- 'Ahora o nunca', Rob Reiner (Warner Home).
- 'Space cowboys', Clint Eastwood (Warner Home).

3. Discos

- 'At my age', Nick Lowe (Proper Records).
- 'Buena Vista Social Club', Ry Coder (World Circuit).

L'única forma per a mantenir-se mentalment és no deixar mai de jugar. Independentment de l'edat, hem de viure com si estiguéssim posant a prova el món, és a dir, seguir essent nens. Quan observem a grans artistes com Matisse, Picasso o Miró, entenem que, en essència, van continuar fent el mateix que en llur infància: jugar, divertir-se, imposar-se nous reptes.

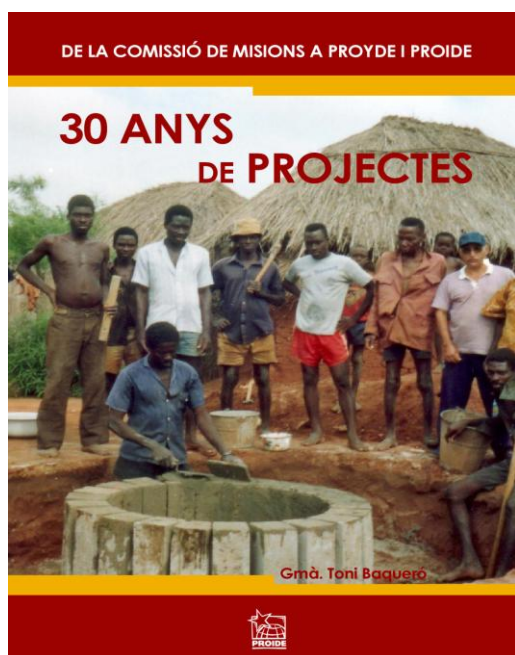
Mantenir la il·lusió cada dia i no renunciar als valors de la infància és l'elixir de la joventut. També per al cervell, doncs **quan comences a pensar com un vell ja has perdut la batalla**. Per això és bo que els avis estiguin prop dels seus néts i els vegin jugar i imaginar. *“Els nens són els nostres millors mestres” (Gerard Rosés, pintor).*

***“En aquesta vida res no és producte de la coincidència o de la casualitat.
El que fem en aquest món, mentre la matèria del cos tingui vida,
tindrà repercussions en l'eternitat del nostre esperit.”***

ELS 30 ANYS DE PROJECTES D'ESTIU DE PROIDE

G. Toni Baqueró i Coll

Aquesta foto és la portada del fulletó de 36 pàgines que explica, encara que d'una forma força simplificada, els 30 ANYS DE PROJECTES D'ESTIU DE PROIDE.

S'explica com va néixer PROIDE i la seva evolució a partir de la Comissió de Missions, la fundació de PROIDE amb la seva delegació a Catalunya amb el nom de PROIDE, i l'any de la creació de la ONG "Fundació Proide".

Els 20 anys en què es recorda el funcionament de PROIDE (Fundació Proide), no ens ha de fer oblidar els 10 anys abans, molt actius per cert. Amb noms una mica diferents, però amb el mateix esperit, es dugueren a terme projectes d'estiu molt interessants.

En els detalls dels diferents projectes d'estiu, més que la feina feta i el nombre de participants, hem volgut fer constar la importància que han tingut les zones on s'han dut a terme aquests projectes.

En un primer moment, Tami va ser pràcticament, el centre d'acollida i residència de cooperants. Des de Tami es van preparar projectes pels poblats propers. Tami va alimentar l'esperit missioner dels cooperants i les ganes de donar suport a la bonica obra que allí es realitzava. El tracte acollidor i

fraternal de la Comunitat de Tami va fer més fàcil i agradable la realització dels primers projectes.

Durant tots aquests 30 anys, Tami ha continuat rebent cooperants d'estiu, cooperants de llarga durada i altres voluntaris que han portat a terme diferents projectes.

Després de Tami, Guatemala ha estat un lloc important on s'han realitzat projectes d'estiu. També hi ha hagut cooperants de llarga estada. Aquests dos centres han rebut la part més important dels diners gestionats per PROIDE pel finançament dels projectes presentats per Tami o Guatemala.

En el fulletó hi ha un resum de tots els projectes d'estiu fins el 2012. Figura el nom del país, lloc i nom del projecte i nombre de cooperants en cada projecte.

Durant els 30 anys s'han realitzat 115 projectes en els que han participat 576 cooperants.

Sense comptar amb les aportacions fetes pels Germans de La Salle en obres i en personal, **les ajudes per finançar projectes ha estat de 3.545.021,13€**. Gràcies a l'actuació i bona gestió de PROIDE, els Organismes oficials i, molt especialment la Cooperació Catalana, han aportat casi les tres quartes parts d'aquest diners.

Un total de 80 d'aquests fulletons s'han fet arribar als encarregats de pastoral de tots els col·legis i a un petit grup de cooperants i persones especialment vinculades a PROIDE. Queden 20 exemplars en els arxius de PROIDE.

Cada persona es un ser especial ...

G. Antonio Domínguez Domínguez

Para cada uno de nosotros tiene que ser especial «*cada persona con la que nos relacionamos*».

Muchos hoy carecen de calor, de ese calor que agita los latidos de un corazón muchas veces cansado, que ha sufrido mucho, que con pocos o demasiados años siente que cada latido se apaga ante la falta de afecto, de amor, ante la desatención, el menosprecio, y ante la indiferencia.

Nuestra vida a veces muy agitada no nos permite brindar calor, y en ese apuro olvidamos esos pequeños gestos que son un mundo en la vida de quienes los necesitan.

¡Cuántas personas hoy necesitan que alguien los abrace!

¡Cuántas personas que están solas nos miran tratando de encontrar una sonrisa que los aliente a seguir!

¡Cuántas personas sufren o lloran en silencio y en soledad pues no hay quien deje de lado por un instante su propia vida y le dedique unos minutos!

¡Cuántas personas pasan por nuestra vida y no nos detenemos a pensar por qué!

Adelaide Anne Procter nos dice:

"Lo que te causa grandes dolores de cabeza no es lo que has hecho, sino lo que has dejado de hacer. La carta que no escribiste, las palabras cariñosas que dejaste de pronunciar, la flor que pudiste haber enviado, son los fantasmas que te visitan por la noche.

La piedra que pudiste haber quitado del camino de tu hermano; el consejo alentador que no diste, por estar demasiado ocupado; el apretón de manos cariñoso que omitiste; el tono amistoso con que debiste haber hablado, y en el cual no pensaste, es lo que te atormentará.

Estos pequeños actos de cariño que tan fácilmente pasan por ti desapercibidos, estas oportunidades que aun los mortales tienen para que se porten como ángeles, se nos presentan por la noche, en el silencio y en todas partes.

La vida, querido amigo es demasiado corta, y la aflicción demasiado larga.

No dejes que tu compasión sea ineficaz por haber acudido a ayudar a tu prójimo demasiado tarde.

No, no es lo que has hecho, sino lo que has dejado de hacer, lo que verdaderamente te causará terribles dolores de cabeza": una caricia, un abrazo, un beso, una sonrisa, un apretón de manos, una palabra, un gesto...

No lo dejes para mañana, la vida es hoy. CARPE DIEM

EL CEMENTERIO DE CAMBRILS

G. Mariano Fernández Magaz

De Cambrils en la finca,
aliado izquierdo,
se esconde un gran tesoro.
No tiene precio.

Lugar do la palabra
habla en silencio.
Tranquilo dormitorio:
el cementerio.

Do cuatro surtidores
de sombra y sueño
mensajes de esperanza
mandan al cielo.

Guardianes lo custodian
desde muy lejos:
uno a los amaneceres
otro en los vésperos.

Por la noche, la luna
con manto negro,
tachonado de estrellas,
cubre a los muertos.

De mañana a la tarde,
es el dios Febo
quien de aves y aromas
rige el concierto.

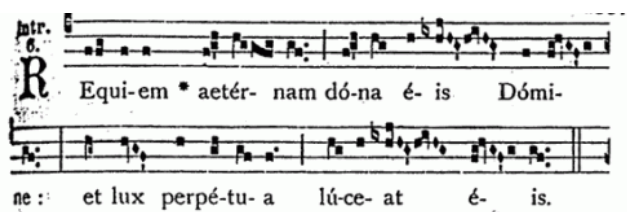
Son muchos los Hermanos
que, hace ya tiempo,
el sueño de los justos
duermen serenos.

De muchos fui amigo
y compañero
de penas, alegrías
y ministerio.

Con ellos compartir
la dicha quiero.
Donde duermen la espera,
dormir con ellos.

Aquí nuestras cenizas,
el día postrero,
resucitar han con Cristo,
nuestro modelo.

Aquí dulce sentencia
de Cristo oiremos:
*Benditos de mi Padre,
al gozo eterno.*

EL CERCLE LA SALLE

AL GERMÀ MARIANO FERNÁNDEZ MAGAZ

Joan Rovira, en nom de tots els membres del Cercle La Salle

ESTIMATS AMICS:

HAIG DE DIR AQUELLES PARAULES QUE MAI NO HAURIA VOLGUT DIR, SE'NS HA MORT EL GERMÀ MARIANO

Ell ha estat sempre el nostre guia, el nostre nord en la ruta del Cercle, tots sabeu com estimava el Cercle. Era la seva creació més preuada, era com el seu fill. En aquests últims anys es va convertir en la seva vida, la raó de la seva existència. Fa 18 anys que el Germà Mariano el va crear, hi

han estat 18 anys d'un no parar per fer del Cercle el que és ara, una entitat ben formada i sòlida al servei de tots nosaltres.

No m'atreveixo a parlar de les virtuts del nostre Germà Mariano, són tantes que pecaria d'omissió si intentés enumerar-les, però de totes elles cal destacar-ne l'amor a Jesús, la devoció a la Verge i l'entrega incondicional al proïsme, com ho ha demostrat amb el

reguitzell de records i obres que ha deixat en el seu pas per tots els llocs en que hi ha tingut estada, i llueixen amb llum pròpia per damunt de totes les demés. Que segueixi essent el nostre exemple.

Ell ha estat el far que ens ha il·luminat en la singladura d'aquesta nau que és el Cercle La Salle. No deixarem que aquesta llum s'apagui. Demanen Déu que segueixi il·luminant-nos i fem el ferm propòsit de seguir el seu camí per honorar i respectar sempre el seu millor i gran desig, la permanència del CERCLE.

**Germà Mariano,
descansa en pau.
No et defraudarem.**

Promotor de fe i cultura

MANUEL FERNÁNDEZ MAGAZ (1919-2014)

Professor i religiós

*Albert Manent, exalumne del G. Mariano a Josepets
A La Vanguardia (10.03.2014)*

Ha mort a Barcelona a 94 anys un dels pedagogs més destacats dels Germans de les Escoles Cristianes, el qual, dins de la Comunitat de La Salle, era conegut com a Germà Mariano.

Nascut a Castro de Cepeda (Lleó) el 1919, amb 17 anys va ingressar a l'Orde de Sant Joan Baptista de La Salle. La seva primera destinació va ser el col·legi del carrer Marquès de Santa Anna, tocant a la plaça Lesseps, l'any 1941. Jo el vaig tenir durant tres anys com a professor de llatí i de literatura. Entre la meua promoció i el Germà Mariano hi va haver ben aviat una mútua connivència. Admiràvem aquell jove religiós que tenia una formació clàssica i recitava el millors autors de la literatura espanyola. El nostre curs era

conegut com els de «sétimo» i cada any en un àpat de recordança ens reuníem els antics alumnes amb el Germà Mariano.

Fernández Magaz era no sols un pensador i un pedagog, sinó també un gestor, altrament no s'explica que el destinessin a tants llocs com, per exemple, del 1960 al 1964, als serveis centrals de Tejares (Salamanca). Així, a Tarragona, gràcies a la seva tenacitat i visió de futur va aconseguir la construcció d'un gran col·legi.

Quan els religiosos van poder tornar a Guinea Equatorial, ja que n'havien estat expulsats pel Dictador Macías, el Germà Mariano tornà a l'antiga colònia el 1979.

Fruit de les seves estades a Guinea va escriure el llibre *"Memorias de un cooperante de la FERE en Guinea Equatorial, 1980-1990"*. (Barcelona 2011).

Després de rodar per tants centres lasal·lians va tornar a Barcelona i finalment es va establir al col·legi La Salle Gràcia, a la Plaça del Nord, on va crear i va ser director del Centre d'Estudis La Salle.

El Germà Mariano en la seva maduresa va fer un esforç de catalanització i parlava català. Fou professor de diversos col·legis de Barcelona i fins a darrera hora hi va exercir la seva pedagogia, en la qual ens vam formar els seus deixebles i de la qual tenim un gran record.

El Germà Mariano també escrivia poesia i havia fet algunes edicions privades per als amics.

Recordando al H. JESÚS MUÑOZ

"... PORQUE DE ELLOS ES EL REINO DE LOS CIELOS" (Mt, 5,3)

H. Ceferino Catalán Murciano

Amigo y Hermano Jesús:

Aquí nos tienes en la última reunión comunitaria contigo, esta vez para darte nuestro último adiós en tu encuentro definitivo con el Padre, tras haber escuchado aquella invitación tan consoladora: *"Ven bendito, entra en el gozo de tu Señor"* (Mt 25, 21)

A los que estamos en el tiempo, permítenos rememorar momentos de nuestra vida comunitaria contigo. Ya sé que si estuviera en tus manos, te opondrías a que habláramos de tu persona, pero ahora que lo ves todo con ojos de eternidad, nos lo vas a conceder.

Hemos presenciado la entrega de tu vida en todos tus destinos educativos. Ya desde los inicios de tu vida comunitaria y profesional estuviste al servicio de los sencillos; pasaste varios años con los pequeños de Figueres y Bonanova.

Luego te vemos cursando Ingeniería Técnica para dedicarte con especial ahínco durante toda tu vida docente a aquellos que optaban por estudios técnicos en diferentes colegios, y estar al servicio de las escuelas profesionales, tratando con alumnos mayores —a veces socialmente menos considerados por este tipo de estudios. ¡Qué gran labor realizaste con ellos en Manlleu, Barceloneta, La Seu d'Urgell y Torreforta, entre otros! ¡Cómo siguen recordando aquellas clases tan magistralmente dadas, y preparadas con excesivo celo hasta el mínimo detalle, para que todos pudieran aprovechar al máximo. ¡Qué paciencia la tuya en explicar y repetir, incluso para los que en ese momento estaban por otras cosas y no te habían prestado atención! ¡Qué minucioso resultabas en los apuntes: limpios, ordenados, claros, en fin: rayando la perfección...! Tal como era tu manera de pensar: clara, directa, sin florituras, pero muy delicada.

Tu disponibilidad y dedicación se pusieron de manifiesto, una vez más, ante el reto de las nuevas tecnologías. Y lo conseguiste. ¡Cuántas horas de servicio encima del ordenador para satisfacer las demandas de Hermanos y Profesores que querían estar al día en las tecnologías actuales (en forma de programas de matemáticas, ppts, esquemas, hojas de cálculo, programaciones, horarios... Y tú, con aquella sonrisa entre pícaro y confiada, no escatimabas el tiempo, a pesar de tus múltiples ocupaciones.

Tal ha sido tu gratuidad y entrega que tu corazón ha saltado hecho añicos en servicio a los demás. Gracias Jesús, gracias.

La Casa de San José notará tu ausencia física no sólo por la confección del Histórico digitalizado, y de "Les Ullades" de cada mes con que informabas al Sector y al Distrito, sino por tu disponibilidad a favor de los Hnos. mayores, por tu cariño y finura para con ellos en los acompañamientos, en las velas del hospital, por las sesiones de entretenimiento en que les proyectabas lo mejor que encontrabas en tu navegar por Internet, por tu espíritu jovial y cercano con que alegrabas a esta comunidad creando ambiente de distensión y cordialidad... De todo esto pueden hablar tu Comunidad y los Hnos. del CELTE a quienes has impresionado haciendo que suspirasen por esa hora de 5 a 6, dos veces por semana, para seguir los cursos

de informática. Estas promociones de Hermanos, cual voz pregonera, han esparcido tu nombre por toda la geografía patria y te tienen presente en este momento de despedida.

Te echarán..., todos te echaremos de menos.

Pero, ¿de dónde procedía todo esto? Bien lo sabes, Jesús, y también los que hemos convivido contigo. Supiste cultivar la formación y sentimientos religiosos vividos y heredados en tu familia de San Martín del Río de la que con tanta frecuencia y admiración hablabas. Y, al desarrollar esta semilla, tu alma estaba anclada en esa oración matinal a la que nunca faltabas y en la que se notaba el trato íntimo con Dios. Tu confianza y disponibilidad en el Señor nos ha impresionado a los que de cerca hemos seguido tu *vía crucis* estos últimos años. En ningún momento han faltado la sonrisa en los labios, la serenidad de espíritu y la cordialidad en el trato.

No quiero distraerte más de la presencia de Dios. Pero antes voy a pedirte algún que otro favor, que no dudo nos los vas a conceder:

- Aquella “**antena especial**” – bien sabes a qué me refiero- que tenías para enterarte de las noticias del Sector y del Distrito, nos la has conectar ante el Altísimo para conocer mejor lo que debemos hacer en estos tiempos, -a veces de desencanto y confusión-, que estamos viviendo en la sociedad y también en la Institución.
- Además, **pide al Dueño de la viña que envíe reemplazantes de tu estilo a su obra.**
- Y finalmente, **ruega por los que aquí hemos quedado**, para que un día todos podamos gozar de aquella felicidad reservada *a los mansos y humildes de corazón*. (Mt 11, 29), pues “... de ellos es el Reino de los cielos” (Mt 19,14)

Descansa en paz. Adiós, amigo y Hermano

Del Missatge del Papa Francesc, 1 de gener 2014

“La fraternitat té necessitat de ser descoberta, estimada, experimentada, anunciada i testimoniada. Però només l'amor donat per Déu ens permet acollir i viure plenament la fraternitat”.

El Papa ens fa reflexionar sobre:

- 1. “On és el teu germà?” (Gn 4,9)**
- 2. “Tots vosaltres sou germans” (Mt 23,8)**
- 3. La fraternitat, fonament i camí per la pau**
- 4. La fraternitat premissa per vèncer la pobresa**
- 5. El redescobrimient de la fraternitat en l'economia**
- 6. La fraternitat extingeix la guerra**
- 7. La corrupció i el crim organitzat s'oposen a la fraternitat**
- 8. La fraternitat ajuda a protegir i a cultivar la naturalesa**

Recordant al Germà Marià Aceves Pascual

G. Jaume Palom i Izquierdo

Querido H. Mariano Aceves Pascual: Acompañado por tus hermanos y sobrinos y familiares que tanto te quieren nos hallamos en este camposanto donde vas a reposar; estamos también contigo los Hermanos del Sector de Catalunya, los Hermanos de tu querida comunidad de La Salle Figueres con representantes del profesorado y alumnos donde fuiste profesor competente, prefecto eficaz, Director entregado, pero sobre todo siempre Hermano próximo y leal. En nombre de todos te dedico estas líneas.

ROMANÇ DEDICAT AMB AFECTE AL G. MARIÀ ACEVES

Al dia natalis de sant Gregori Gran,
feres valent els setanta-quatre anys,
Iniciaries a Vallehelado nous viarany,
Germà Marià, un ferm camí cap endavant.

ALUMNE aplicat de La Salle a Monistrol
devot de la Mare de Déu de Montserrat,
a Cambrils fores ben escolaritzat,
a Mallorca t'esforçares molt i molt.

A SANT MARTÍ fores sant Novici,
a Sant Josep bon Escolàstic,
a Calaf mestre fantàstic,
a Can Puig, pels pobres, tot benefici.

A GRÀCIA Universitari diligent,
als Fossos, mestre, Prefecte i Director,
a Palamós gran renovador,
un treball meritori i excel·lent.

A GIRONA eficaç secretari i administrador.
a Cassà per pocs anys també resident,
als Fossos et diem de cor: Siguis valent!
un desig fervent: Sempre atent i millor.

EL TEU COR ample, bo i generós,
et fa germà senzill i curós.

Col·laboradors, Germans i professors,
diem: com en Maria no n'hi ha dos,
ni als Fossos ni a Palamós.

CELEBREM, MARIÀ, nova felicitat:
setanta-quatre anys del primer aniversari:
endavant sempre, el bon Déu t'empari,
servidor de joia, llum i bondat, el bé t'escau:
pregant diem: Marià reposa per sempre en pau.

En nombre de la familia del H. Mariano Aceves

Buenos días, soy Pili, sobrina del Hno. Mariano.

En nombre de toda la familia agradecemos vuestra compañía y vuestra cercanía en estos momentos tan tristes para todos.

Quienes tuvimos la suerte de compartir vida con él, sabemos que era una buena persona, trabajador incansable, generoso y alegre. Siempre con una palabra de ánimo y ayuda desinteresada con todos.

En nuestra familia fue todo un ejemplo con su testimonio de vida consagrada, y nos quedamos con los buenos momentos en las celebraciones y comidas familiares, los veranos en Vallelado, su pueblo natal.

Su gran don para escribir poesía igual que su padre, el abuelo Mariano, y narrar los acontecimientos de la vida, y lo que yo, en particular más agradezco, despertó en mí la vocación docente, gracias a su ilusión narrando historias sobre los colegios en los que estaba.

Actualmente varios de sus sobrinos somos profesores. Me siento orgullosa de ser lasaliana en el colegio La Salle de Valladolid, como maestra de Educación Infantil.

¡Querido tío Mariano queda en paz y que la gloria de Dios te sonría!

SAN JUAN BAUTISTA DE LA SALLE - Ruega por nosotros

"Las personas que amamos no mueren nunca.

Por eso, el ADIÓS es el comienzo de una nueva vida"

VIVA JESÚS EN NUESTROS CORAZONES - Por siempre

In memoriam, MANEL FORCANO LAFRAGÜETA SIGNUM FIDEI

Vicenç Fortunato Tallada

“El Senyor se’ns ha emportat d’una manera força ràpida, un veritable tresor humà com era el nostre estimat Manel. Ell l’ha cridat i, com sempre, atent a la Paraula de Déu, ha respost amb promptitud i generositat.

T’hem vist sempre molt vinculat a la família, a la teva esposa i fills amb gran exemplaritat i molt participatiu en les reunions de la Fraternitat Signum Fidei amb la que t’hi senties ben compromès.

Des de molt petit has estat a La Salle, alumne de La Salle Josepets, vinculat a grups d’espiritualitat, d’apostolat i esportiu de bàsquet, en una època que es visqué de manera molt exemplar i destacada al col·legi de Josepets, i posteriorment, al llarg de la teva vida, professor a La Salle Comtal i La Salle Gràcia, amb gran competència i dedicació apostòlica, deixant bona empremta en els alumnes.

Gràcies per l’exemple de fidelitat que ens has donat, Manel, fins a la fi. Però certament que et trobarem molt a faltar. Sempre recordarem aquell semblant ferm, atraient i cordial que ens feia sentir joiosos al teu costat. Mirarem d’imitar aquella serenitat i autoritat compartida tant davant dels alumnes, com en les trobades de professors de La Salle Gràcia i en les reunions de la Fraternitat Signum Fidei.

El teu tarannà comunicatiu i a voltes cercant el caire sorprenent, contrastava amb la teva senzillesa i discreció de bon amic...

I així seguiríem recordant tants bons detalls teus. I esperem que la teva presència entre nosaltres des del cel, ens animi i encoratgi a posar en pràctica tan estimulant estil de vida.

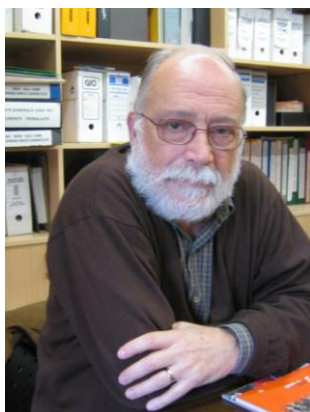
Amb tu cada dia, Manel”.

La Fraternitat Signum Fidei

Joan Morera: la vocació de la paraula

Arcadi Oliveras, a FOC NOU, novembre desembre 2013

Recordant la figura de Joan Morera vull fer palesa la meva satisfacció per la possibilitat que he tingut de ser partícip d'un grup d'amics que, gràcies a les propostes d'en Joan Morera, ens vèiem cada setmana obligats a reflexionar sobre el moment actual, sobre les qüestions socials, econòmiques i polítiques més punyents

El passat dia 24 de setembre ens va deixar mossèn Joan Morera i Peralta, antic rector de la parròquia de Torrelles de Llobregat i capellà de la comunitat de La Salle Sant Gervasi. Aquestes foren les seves darreres tasques diguem-ne professionals, però la seva figura fou present d'una manera especial en el món de la comunicació.

Cal dir que era doctor en periodisme per la Universitat de Iowa, però sobretot cal ressaltar la seva tasca com a missioner, pràcticament des de la seva ordenació l'any 1961, i durant els 36 anys a Veneçuela; a Caracas, va fundar una emissora via satèl·lit que durant les nits tingué una audiència d'uns 4 milions d'oients, gràcies a un programa, «No te sientas solo», dedicat fonamentalment a la població desvalguda i marginada, que era, sens dubte, la seva veritable parròquia i alhora la seva millor protecció en un país convuls. La seva frase: «si Jesús hagués tingut un micròfon» va esdevenir molt popular en una època en que, d'acord amb les tecnologies del moment, i sobretot en territoris de gran dimensió, la radio era pràcticament l'únic mitjà de comunicació accessible. Per altra banda, i amb raó, la seva emissora era coneguda com «la voz de los que no tienen voz».

De retorn a Barcelona, l'any 1996, fou el creador d'«Audio Video Mision - AVM Radio», la primera emissora virtual per Internet, en la qual seguí treballant, ja greument malalt, fins poques hores abans de la seva mort. Les seves programacions, en les quals tingué una important participació el psicòleg Josep-Joaquim Serrabona, s'han mogut en un amplíssim àmbit de llibertat on hi ha tingut cabuda des de la crítica severa, sempre fonamentada, fins a les propostes continuades de canvi, acompanyades de constatacions de moltes iniciatives que tenien lloc en el nostre territori i arreu del món. Les relacions humanes, la política, el cinema, la història, l'art i l'espiritualitat, cristiana o no, hi tenien expressions realistes i alhora optimistes. I, òbviament, també la participació preocupada i qüestionadora dels oients.

En aquest moment de recapitulació, vull fer palesa la meua satisfacció per la possibilitat que he tingut, durant un decenni, de ser partícip d'un grup d'amics que, gràcies a les propostes d'en Joan Morera, ens vèiem setmanalment obligats a reflexionar sobre el moment actual, sobre les qüestions socials, econòmiques i polítiques més punyents, i alhora plantejar-nos les nostres pròpies conviccions, sempre en un esperit de bona entesa que, lògicament, no obvia les que, de vegades, han estat discrepàncies profundes.

A «AVM Radio» no hi podien tenir lloc ni les manipulacions, ni les mitges veritats, ni l'entreteniment sense sentit. Es creia en la dignitat de la persona humana, en la seva fe religiosa, per a aquells que ho volguessin, i en el dret a una informació lliure, no sempre fàcil de trobar. En aquest sentit, ara que ja no el tenim entre nosaltres, podem dir que en Joan Morera fou un particular tresor de l'Església catalana i, donat el seu tarannà, també universal.

Recordant al P. Joan Llosas, Sch. P.

Consell de Direcció de PAX

Des de febrer de 2010 amb molta dedicació i generositat, reemplaçant al P. Josep Liñan, vam fruir del P. Joan Llosas per al servei de capellania a la nostra Casa Provincial i des de mitjans d'agost de 2013 a la Capella de La Salle Sant Gervasi, per aquesta comunitat conjuntament amb les comunitats de la Casa Provincial i del Campus universitari. Preparava amb interès la presidència de l'Eucaristia. Sempre puntual, de tracte senzill i agradable.

Era un home bo, pacífic, sensible als altres, servicial, es pot dir, fins el dia de la mort que fou el 16 de febrer passat. El P. Joan ens ha deixat als 86 anys d'edat, 70 de vida consagrada i 63 de sacerdoci, deixant-nos un molt bon record de proximitat i d'agradable relació. Tots li estem molt agraïts: estiu i hivern sempre el desplaçament diari per fer-nos el bon servei.

Li vam descobrir un aire esportiu, amic d'excursions de muntanya i ens parlava que li agradava freqüentar la Casa de Colònies dels Escolapis de la Vall de Pineta (Osca) amb nois i amb famílies. A més, eren evidents les seves aficions musicals i de cantar en una

coral. El seu temperament actiu feia que es prodigués amb generositat on se'l demanés també a l'Hospital del Sagrat Cor, on hi havia trobat algun dels nostres Germans. Tot això des del seu zel apostòlic, al que s'hi prodigava amb totes les seves capacitats.

L'afecte que suscitava el P. Joan es va ben palesar en el funeral tingut a l'església parroquial de Sant Josep de Calasanç, plena de gom a gom i amb la participació de la nombrosa coral de la que el P. Joan hi feia part. També, de part de tots els Germans, s'ha guanyat el nostre afecte i el nostre agraïment per tot el que suposa la seva fidel i constant dedicació en el marc de la seva avançada edat.

Però la relació de La Salle amb els Pares escolapis ja ve de

lluny. El 1702 quan Sant Joan B. de La Salle havent enviat dos Germans a Roma, en una carta els diu que s'assabentin sobre la dedicació dels Pares Escolapis a l'escola. I aquesta relació segueix.

Des de fa molts anys els Pares Escolapis ens han fet el servei de capellania a la casa Provincial i ara, a falta del P. Joan, rebem el servei, de dilluns a diumenge, de la Comunitat de Sant Antoni amb els PP. Carles Arrufat, Ramon Novell, Lluís Marañón i Jordi Valls. El nostre agraïment ben sincer.

Viqui Molins, monja que estima

“No faig coses per ser feliç, sóc feliç perquè faig coses”

VÍCTOR-M. AMELA – *La Vanguardia. La Contra*, 25 de desembre de 2013.

Tinc 77 anys. Vaig néixer a la part alta de Barcelona i visc en un pis del Raval. Sóc monja teresiana des dels 19 anys. Cèlibe, sense fills. Sóc més aviat d'esquerres, i ara independentista. Estic enamorada de Jesucrist! No hi ha res més bonic que estimar i ser estimat

Enamorada de Jesús?

Sí, des de joveneta.

I què va fer que se n'enamorés?

Que va ensenyar-nos a estimar, no a fundar religions.

Què és estimar?

Viure feliç. Estimar dóna felicitat.

Per això es va fer monja?

I per cert sentit de l'heroïtat. Però vaig dubtar, ho vaig passar fatal!

Què la va fer dubtar?

Renunciar a una parella, al sexe, a tenir fills... Em va pesar durant anys, va costar.

Tenia nòvio?

Sí, es deia Narcís, ens agàfem de la mà... Estàvem molt enamorats.

Però va guanyar Jesús.

Sí, i vaig muntar un comiat de soltera. Vaig convidar en Narcís. Però no va venir, és clar.

S'ha penedit d'aquella decisió?

No. He estat coherent i sóc molt feliç, *benaventurada*: Jesús va ensenyar les benaurances, però en el noviciat m'insistien en els manaments. Quin error!

Error?

Allunyen la gent. I m'amonestaven: “Victòria, ets seductora...”. I això em torturava, fins que vaig llegir Santa Teresa!

I què li va ensenyar, ella?

Que som humans, i no hi ha res de vergonyós en estimar i ser estimat! També ho va ensenyar sant Agustí, que va dir: “Estima... i fes el que vulguis!”

Si estimes no faràs res de dolent.

Exacte. Estimo prostitutes, assassins, violadors... Els visito a les presons. Han fet una cosa terrible, i no per això deixen de ser persones. No els jutjo: els estimo.

Estimaria l'assassí Miguel Ricart?

Sí. I està bé que el segueixin, eh? No pregunto mai “què has fet?” Escolto i acompanyo, ajudo a trobar la part bona que duem a dins.

I què en treu d'estimar?

Els creix l'autoestima i de vegades arriben a entendre què els va portar a abusar d'altres persones. Porten tanta desgràcia dins!

I aconseguir fer-los canviar?

Ni Déu no pot: ens va fer lliures! Només cadascú pot canviar-se a si mateix, si ho vol.

I què hi guanya amb aquesta vida?

No faig coses per ser feliç, sóc feliç perquè faig coses! La vida, que és un regal, l'omple. Intento que sigui també un regal per a als altres. La meua felicitat és l'entrega. Bé m'ho va dir una prostituta embarassada...

Què li va dir?

No es creia que hagués renunciat als homes, a tenir fills. I després del part em va veure al seu costat. "Per què ets aquí?", va preguntar. "Sóc amiga teua!", li vaig dir. Era molt dura, i va plorar: "Havia parit sempre sola... Ara t'entenc: tots som fill teus!"

Ben vist.

Em vaig emocionar jo, llavors. "He tingut molts homes, però ara sé que cap no m'ha estimat", va afegir ella.

I mai no renya ningú?

No. A una noia la vaig advertir que vigilés de no quedar-se embarassada d'un noi després d'haver parit un fill d'un altre que va tocar el dos. "No, no", em va assegurar. I pam!, embarassada. Mai no dic "ja t'ho deia", sinó "el vols tenir?" Va voler, i l'he ajudada.

I si s'hagués estimat més avortar, què?

Doncs també l'hauria ajudada i acompanyada en tot, per descomptat.

I no la renya el seu bisbe, la jerarquia?

Abans m'amonestaven més, però jo els deia: "que jo també sóc Església, eh".

Es nota l'arribada del papa Francesc?

Per mi és una gran esperança: diu el que molts dèiem fa anys... Coses normals!

Com es va ficar en el quart món?

Primer vaig estar al tercer món, a Nicaragua. Un cop aquí, vaig començar a treure'm l'hàbit per baixar a la Rambla i ajudar drogoaddictes malalts de sida. És la meua mística, la mística del carrer.

Li va costar?

Sí, al principi. Un dia per poc no em col·lapso: banyava i eixugava un malalt transvestit, i en vestir-lo, veient-li tots els atributs allà baix... Buf! Però vaig pensar: "Jesús estima aquesta persona. No l'estimaré jo, també?" I li vaig posar les calces vermelles de puntes.

Què ha après convivint amb aquests desfavorits?

De tot! Una prostituta em deia: "Passo de Déu, no m'ha donat bona vida. Però sí que prego a la Mare de Déu, eh?" I jo li vaig llegir el que va dir Jesús: "Les prostitutes aniran per davant al Regne del Cel". I llavors va convenir amb mi, a mitges: "Això està bé... però segur que l'hi va ensenyar la seva mare!"

Estimaria Bárcenas, també?

Sí, i qui sap si tornaria el doble del que ha robat, com va fer aquell públicà quan Jesús li va dir "segueix-me!"

Què n'espera ara de la vida?

Morir feliç.

Encara falta! La veig molt bé.

Perquè dormo molt bé i ric molt.

Què li dirà a Déu quan arribi al cel?

Per què no em vas deixar provar el sexe? I tenir fills? Però estic contenta, eh! M'ha regalat la felicitat. I com més gran em faig, més veig que estem fets per estimar i ser estimats: no hi ha res més bonic.

I si resultés que no hi ha cel?

Havent estimat aquí baix n'hi hauria prou.

El regal de la vida

Teresa de Jesús va dir: "*Dábanme contento las cosas de Dios, teníanme atada las del mundo*". Li passa el mateix a la monja Viqui Molins, santa del Raval, que fa classes de reforç a nens (la lectura és fonamental per ella), organitza pisos d'acollida per a immigrants pobres, assisteix a prostitutes desamparades, visita els presos més irredempts a les presons... I mai no jutja! Només acompanya i ajuda: la seva feina consisteix a estimar. Viu en un pis amb la Pilar, l'Ana i la Pepi, altres monges del carrer, sumant les pensions (600 euros la de Viqui), "i sempre en sobra per ajudar", somriu, contenta (viqui70@yahoo.es): explica tot el que fa al llibre *El regal de la vida* (Columna).

NOTAS SOBRE MIS LECTURAS

G. José Antonio Panero Andrés

JUZGADOS sobre el AMOR (M. Teresa de Calcuta)

Pablo VI regaló a Madre Teresa de Calcuta un descapotable, que había usado tan sólo con motivo del Congreso Eucarístico de Bombay (2-06-64), regalo de los católicos americanos. Jamás ni ella ni sus Hermanas lo usaron. Lo rifaron y con el importe construyeron la villa de la Paz, para cuidar a los leprosos.

En 1979 recogió el Premio Nobel de la Paz en Oslo. Recibió además, 5 millones de dólares del agradecido pueblo noruego. Todo fue destinado a favor de los leprosos, niños y ancianos, y para construir hogares para muchos otros. Nos impulsa el “a Mí me lo hicisteis”. También todos nosotros, como María, debemos sentir

prisa para dar a Jesús.

Recuerdo que vino a nuestra Casa un grupo de profesores de EE.UU. y al despedirse me pidieron les dijera algo *que les ayudase a ser mejores*. Les dije: *“Sonreíos mutuamente. Dedicad un poco de tiempo unos a otros en vuestra familia. ¡Sonreíd! Parece que ya no tenemos tiempo para mirarnos unos a otros, y menos todavía para sonreírnos unos a otros”*. La santidad es aceptar lo que Jesús nos da, y dar lo que Jesús nos pide con una gran sonrisa.

Un día estaban las Hermanas lavando a un leproso cubierto de heridas. Un musulmán que se encontraba allí cerca, confesó: *Todos estos años he creído que Jesús era un profeta. Hoy creo que Jesús es Dios, si ha sido capaz de dar alegría a esa Hermana para realizar ese trabajo con tanto amor*.

Tenemos recogido a uno que fue terriblemente apaleado por un amigo suyo. El encargado le preguntó, al ver su mal estado, ¿quién ha sido? Se puso a inventar toda clase de mentiras, pero era imposible arrancarle el nombre del culpable. Cuando el encargado se fue, le pregunté ¿Por qué no quisiste decir el nombre?. Me miró y dijo: *Su castigo no hubiera aliviado mis sufrimientos. Porque le castiguen a él no voy a curarme yo*. ¡Esto es amar como manda Jesús!.

Tenemos 53.000 leprosos, y sin embargo ninguno ha tenido que ser rechazado por falta de medios. Un viernes me dijo la Hna. encargada: Tenemos que decir a la gente que no tenemos nada para darles hoy. Quedé sin saber qué decirle. Pero hacia las 9 h. de la mañana, el gobierno, por una razón desconocida, cerró las escuelas, y todo el pan destinado a los niños nos fue enviado. Y los 7000 asistidos comieron pan los dos días, como jamás lo habían comido.

Los pobres son la esperanza de la humanidad, porque lo que hayamos sido para los pobres, hará nuestro juicio, tanto si somos cristianos como si no lo somos.

Para hacer de nuestro trabajo una oración, hay que hacerlo con Jesús y por Jesús. Dios no me pide que pueda mantener toda la atención. En cambio la intención sí que puede ser plena.

Los pobres son mis hermanos, y mientras ellos están ahí ¿por qué no estoy yo en su lugar? Ese podría ser un enorme interrogante. Podríamos estar en su sitio, de no haber recibido el amor y el cariño que nos han dado.

Nunca olvidaré a un alcoholico, que para olvidar que no era amado se entregó al alcohol. Deberíamos examinar nuestras conciencias antes de juzgar a los pobres, sean de espíritu o materiales.

En cierta ocasión recogimos a un hombre entre los escombros, medio raído por los gusanos; ya en casa nos dijo: *He vivido como un animal por las calles, pero voy a morir como un ángel, rodeado de amor y de cuidados*. Es maravilloso constatar cómo podía morir sin maldecir a nadie, sin echar pestes contra nadie, sin hacer ninguna comparación... ¡Como un ángel! Esta es la grandeza de nuestros pobres.

Otro día recibí 15 dólares de un hombre que llevaba inmovilizado 20 años. Sólo podía hacer uso de la mano derecha. La única compañía que toleraba era la del tabaco. Me dijo: *Me he contenido sin fumar durante una semana. Le envío el dinero ahorrado en tabaco.* ¡Qué hermoso gesto para compartir! Con ese dinero compré pan para los niños, con alegría de todos, la del paralítico en dar y la de los niños en recibir.

Nosotras cuidamos de los pobres. Ya hay bastantes para mirar por los ricos. Se dice que Gandhi comentó: *Si los cristianos vivieran su vida de acuerdo con las enseñanzas de Jesucristo, no quedaría ningún hindú en la India.* Y en otra ocasión añadió: *Quien sirve al pobre, sirve a Dios.*

Cuando le preguntaron qué pasaría cuando ella faltase, respondió: *Estoy segura que las Hermanas harán el trabajo con la misma energía si se mantienen fieles a la pobreza y a la Eucaristía.*

Cuando le preguntaron al Papa por qué canonizaba a Teresita de Lisieux, que no había hecho nada extraordinario, respondió: *Quiero canonizarla porque realizó las cosas ordinarias con un amor extraordinario.*

¿Cómo podemos creer en un Dios bueno cuando hay tanto sufrimiento? El sufrimiento en sí mismo es inútil, pero compartido con el de Jesús es un regalo maravilloso para la vida humana. Debemos aceptarlo con una sonrisa. Sí, con una sonrisa. Es el mayor don que Dios nos hace. Sonreír a Dios, tener coraje de aceptar lo que nos envía, y pedir y dar lo que Él nos quita con una generosa sonrisa.

LAS PUERTAS DE LA TARDE. ENVEJECER CON ESPLENDOR (Dolores Alexandre)

“Tomad sobre vosotros mi yugo” (Mt. 11,28)

Parece una incongruencia: ¿Cómo va a aliviarnos el ponernos debajo de un yugo? Pero, no es el yugo lo que alivia, sino el saberse caminando a dos con el Otro, tenerlo siempre al lado, compartiendo lo que venga. Esto hace perder los miedos. Y así viene a ser una *“pesada, carga ligera”*. Crees que eres tú quien lo lleva, pero es Él quien te lleva a ti.

Jesús no nos salvó por su fuerza y su poderío, sino por su vaciamiento (Flp. 2,6-10) y su pobreza. *“Siendo rico se hizo pobre”* y para transitar por esos caminos, tendremos que ir aprendiendo a *“gloriamos en nuestras debilidades”* (2Cor. 12,9). Dejarle a Él el volante, la brújula y el mapa de carreteras, confiando que las pérdidas pueden ser ocasión de ganancias, aunque no lleguemos a entender ni por qué, ni cómo.

Quedarse sólo como Jacob ante el ángel, es una imagen suficiente de lo que puede suponer la etapa de reducción de actividad, de quedarse sin equipaje, del otro lado, sin apoyarnos como antes en nuestro yo: eficacia, reconocimiento, saberes, costumbres, autonomía. *“Te basta mi gracia”* (2Cor.12,9)

“Tú eres mi amado”, no es fácil escuchar esa voz en un mundo lleno de voces que gritan: *Tú no vales para nada, no eres atractivo, eres un ser despreciable.* Es fácil darles crédito a esas cosas negativas.

Allí donde termina nuestras debilidades, empiezan las de Dios: Caná, cinco panes y dos peces, mujeres en la mañana de Pascua sin poder mover la piedra, María en la anunciación: *“Todo es posible para el que cree”* (Mc. 9,23).

Depende de cada cual, en buena parte, cómo sea su vejez. La experiencia no es lo que te ocurre, sino lo que haces con lo que te ocurre. (Aldous Huxley). El Abbé Pierre, fundador de los Traperos de Emaús, muerto en 2007, a los 95 años, respondía a una pregunta en la TV. Francesa: ¿Cuál es lo más importante de su vida? *“Los otros”* Escucha con atención a los otros. Bríndales tu tiempo y tu energía, deja que salgan con la suya, obra por otros motivos que los de satisfacer tus propias necesidades.

Nacemos con ojos, pero no con mirada. Para ver no basta dirigir los ojos hacia el objeto; para mirar hay que poner en marcha también el corazón. (J.M. Fernández-Martos).

Como los magos, que vieron la estrella en medio de la noche, nosotros también podemos encontrar nuestra estrella iluminadora de salvación. Y como ellos también podemos encontrar al *“Niño con su Madre”* (Mt. 2,11).

LECTURES ÚTILS

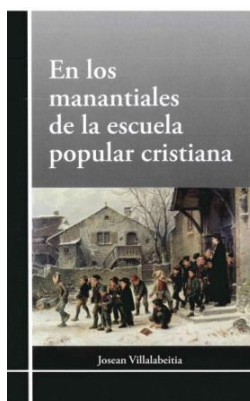
G. Jaume Pujol i Bardolet

CENCINI, Amedeo. ¿Creemos de verdad en la Formación Permanente? SAL TERRAE 2014

És ben reconeguda la competència i experiència de l'autor en temes de vida consagrada. En aquest llibre fa una presentació molt pràctica de la Formació Permanent. Insisteix en una «*Cultura de Formació Permanent*». Avui ens trobem davant d'un doble dilema: «*Formació permanent o deformació permanent*» i «*Formació permanent o frustració permanent*». Deixa ben clar que la formació permanent pretén el creixement i maduració de la persona en tots els seus elements constitutius, antropològics i espirituals; té, per als religiosos, la finalitat de la progressiva «*configuració en Crist*» al llarg de tota la vida fins a l'ancianitat.

Parla de dues actituds: la de «*docilitas*» i la de «*docibilitas*». Aclareix que la «*docilitas*» suposa una actitud passiva de submissió plena i de resignació; en canvi, postula per l'actitud de «*docibilitas*» que exigeix una actitud de disponibilitat creativa en cada moment de l'existència i de qualsevol circumstància, per difícil que pugui ser. La *docibilitas* demana una actitud «*intel·ligent*» (intus legens), és a dir, llegint la vida des de l'interior i també per a l'interior de la persona. La formació remet a l'interior de la persona. Àdhuc de les pitjors situacions de la vida se'n pot treure profit. L'autor cita alguns casos, entre ells Giuseppina Bakhita (+ 1947) que, en la infància fou segrestada i sotmesa a moltes tortures fins que fou alliberada. La integració d'aquesta situació li va fer descobrir Déu, batejar-se, ser religiosa i posteriorment canonitzada l'any 2000 per Joan Pau II. Hi ha Formació Permanent «*ordinària*» i «*extraordinària*»: La primera és quotidiana i es viu des de la «*docibilitas*», de la creativitat a partir del dia a dia, de cada moment i de cada circumstància; la Paraula de Déu, l'oració, la litúrgia, l'eucaristia, les relacions interpersonals, els diferents esdeveniments són mitjans de maduració personal del dia a dia. La extraordinària comprèn les sessions de reciclatge, congressos, seminaris... Aquests han de ser assumits per l'actitud de formació ordinària i permanent, doncs les actituds purament racionalistes són insuficients. La Formació Insisteix que «*la Formació Permanent és més que procurar un saber o una competència o unes habilitats, fins i tot ministerials, encara que formació de la persona i ministeri, es beneficien mútuament*».

VILLALABEITIA, Josean. En los manantiales de la escuela popular cristiana. Ediciones La Salle 2014

El contingut d'aquest llibre s'hi adiu molt bé amb el títol, doncs molt encertadament descriu el procés de fundació de l'Institut des dels «*manantials*» que li van donar el progressiu naixement i creixement. Podem conèixer noms i circumstàncies de la fundació de l'Institut, però potser no suficientment del context d'on sorgí. Descriu molt bé la situació de França en els segles XVII-XVIII des de punts de vista religiós-espiritual, eclesial i pedagògic. El Fundador estava impregnat de l'espiritualitat berul·liana i sulpician; també de Sant Francesc de Sales, de Sant Vicenç de Paül... i amb la proximitat de Nicolau Roland, Nicolau Barré que li influïren. Tots aquests corrents convergien en la seva vida i amb la intervenció d'Adrià Nyel, La Salle se sent cridat per Déu a consolidar un corrent que sorgeix, de manera vacil·lant, sobre

l'escola popular cristiana.

Però com consolidar el moviment escolar a favor dels pobres?. La Salle coneix molt bé els assaigs de Dèmia i d'altres. Coneix la situació llastimosa dels mestres de les «*escoles de caritat*» i coneix també les «*petites écoles*» i les «*escoles dels jesuïtes*» i veu la diferència que hi ha entre les unes i les altres. Té a les seves

mans “*L’École Paroissiale*” de Bathencourt. Tot plegat li servirà per trobar el seu model de fundació de les «escoles cristianes lasal·lianes», que quedaran identificades per l’experiència progressiva dels Germans en “*La Guia de les Escoles Cristianes*”.

Hi haurà una originalitat en les escoles cristianes del Fundador per l’espiritualitat viscuda des de l’esperit de fe que generarà un ardent zel apostòlic i per una pedagogia ben sedimentada des d’un esperit d’associació institucional viscut en comunitat. Serà una escola preferent per als pobres. Serà un entremig entre les escoles de caritat i les petites escoles.

La lectura d’aquest llibre és molt recomanable per als Germans i també per als seglars (educadors i antics alumnes) que han fet un CELAS, FICAT, CEL... amb més immersió lasal·liana. Inclús podria ser un llibre de regal.

GONZÁLEZ FAUS, José Ignacio. *Confío. Comentario al Credo cristiano*. S.T. 2013.

Amb la competència que li és reconeguda José Ignacio Faus situa el Credo com la narració de la història de l’amor de Déu al gènere humà, des de l’origen (creador), a través del nostre passat (envia el Fill) fins el nostre present (l’Esperit Sant). L’autor fa un recorregut històric del «Credo dels Apòstols». És un llibre recomanable per adaptar la nostra fe a l’evolució dels temps actuals.

Però, com a presentació del llibre ofereixo la que figura en la contraportada: “El Comentari al Credo complementa un llibre del mateix autor: *Herejías del catolicismo actual*. Els trets decisius de la identitat cristiana, que en aquell es presentaven com desfigurats, es formulen ara en positiu, desgranant els articles del Credo. Aquest no són una llista inconnexa de veritats abstractes, sinó una narració de la història en la que Déu ofereix el seu amor als éssers humans. De l’acceptació d’aquesta oferta brolla una actitud de confiança radical que capacita per estimar i orienta en aquesta direcció la vida humana.

El comentari va precedit per una col·lecció de testimonis que mostren la pregunta, l’esperança i les dificultats que ens constitueixen com a éssers humans i als que respon l’oferta creient, de manera que la fe no és un conjunt de respostes a preguntes inexistents. Tanca el llibre una sèrie de paràfrasis i d’apèndixs: les primeres busquen noves formes més intel·ligibles i actuals de formular el mateix que els credos volen dir; els segons ofereixen algunes reflexions sobre els pressupostos i els funcionaments de l’acte i de l’actitud creient”.

ENZO BIANCHI. *Cartes a un amic sobre la vida espiritual*. Claret 2011

Avui es veu necessari i oportú entrar en un procés d’«interiorització». Es practica des de l’ARLEP i des del nostre SECTOR. Doncs aquest llibre és un autèntic i molt apropiat llibre d’interiorització, expressat epistolarment. L’autor, Enzo Bianchi, de gran experiència espiritual, és fundador i prior de l’acreditada Comunitat de Bose.

Consta de 8 parts amb 5 ó 6 comentaris en cada una, no més extensos de 2 ó 3 pàgines cada un, màxim. Parla de l’aventura interior, assenyalant que la relació a l’exterior pot fer oblidar que la persona és també un «dins». Exposa la necessitat de l’harmonia en la vida vers la recerca de Déu des de la realitat humana (l’home avui no està només sense Déu sinó també sense l’home); cal aprendre a pregar per a l’encontre de Déu en la vida quotidiana. Cal deixar que la pregària canviï la teva vida: la pregària empeny a viure en la

companyia dels altres davant Déu per un compromís cooperatiu, ja que Déu és l’Altre entre el món i jo. Com tenir un cor capaç d’escoltar; cal demanar-ho a Déu com ho feu Salomó. Insisteix en la importància del silenci, que només s’entén quan se’n fa l’experiència: és previ a l’escolta i a la relació. Els temps de vacances poden ser motiu d’una oportunitat per l’esperit. El discerniment ens relaciona amb l’Esperit que és en nosaltres, perquè la vida de deixeble no és mai un «estat» sinó un «camí de creixement», igual que la vida humana també evoluciona. Necessitem educar-nos en el discerniment; però el discerniment demana un esforç. Per la fraternitat es viu també per als altres, no es pot ser cristià tot sol i les dificultats i les experiències difícils de relació són mestres nostres; no cal a foraviar-les, sinó superar-les i treure’n profit. L’espiritualitat cristiana és una espiritualitat de comunió. El misteri pasqual, de mort i resurrecció, il·lumina el sentit de peregrinació de tot cristià. En fi, es tracta d’un llibre d’autèntica lectura espiritual que facilita endinsar-se en la pròpia experiència i treure’n profit.

MARY'S LAND TIERRA DE MARIA

G. Lluís Diumenge i Pujol

CINE

Direcció: Juan Manuel Cotelo

Fotografia: Alexis Martínez

Intèrprets: Carmen Losa, Juan Manuel Cotelo,
Emilio Ruiz, Luis Roig, Lucía Ros, Elena Sánchez,
Cristina Ruiz, Rubén Fraile, Clara Cotelo

Estrena: Barcelona, desembre 2013.

Duració: 116 minuts.

Tierra de María és el món sencer. Amb una dedicatòria: **"a tots aquells que cerquen"**.

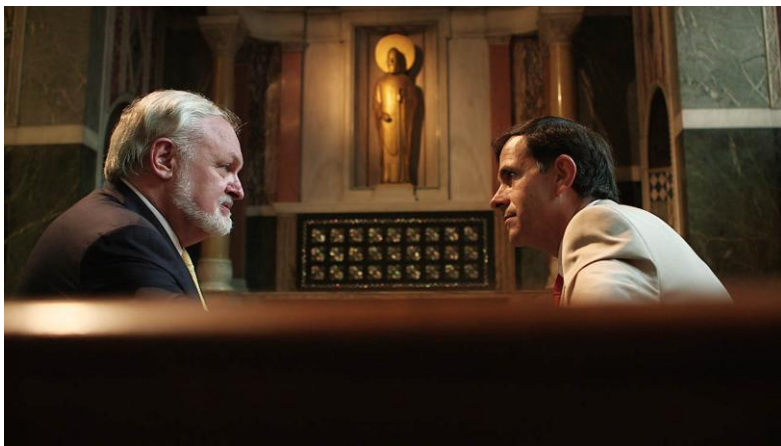
Comença amb una meravellosa evocació de l'obra creadora de Déu que culmina en Jesús, el fill de Maria que va passar fent el bé i sembrant amor. Des de fa dos mil anys, milions de persones creuen en aquesta història bíblica i

consideren a la Mare de Déu com mitjancera de totes les gràcies. I, a més, alguns aseguren haver-la vist.

¿Per què creuen? Juan Manuel COTELO, Director i protagonista, rep la missió d'investigar a tots els qui encara confien en *les receptes del cel* per millorar llur vida. D'aquesta inquietud neix la recerca plantejada en la pel·lícula, a mig camí entre la ficció i la realitat.

Camí iniciàtic que va de Londres a Las Vegas. Entrevista a diverses persones transformades gràcies a Maria: un ambaixador de Déu, una top model colombiana, un evangelitzador de prostitutes, un capellà panameny, un metge proabortista convertit, una cantant afroamericana. Qualsevol persona pot parlar amb la Mare de la humanitat i saludar-la amb el *Déu vos salve, Maria*, convençut de que Ella sempre escolta. Tots els testimonis es relacionen, d'una manera o altra, a *Medjugorje*, el santuari marià ubicat entre muntanyes.

A fi de comprovar personalment l'eficàcia de *les receptes de Déu*, el protagonista peregrina a aquest indret de Bòsnia Herzegovina. Allà troba testimonis fidedignes que posen el centre de la seva vida en Déu i en estimar. La vàlua de la experiència no està en descriure-la sinó en viure-la. No tracta de demostrar si la Mare de Déu s'apareix o no, com asseguren els sis vidents des del 24 de juny de 1981.

Descriu la història de Maria i com Ella manifesta el seu amor en la vida de les persones.

L'atzar ha fet que l'estrena fílmica hagi coincidit amb la visita d'un dels vidents als Estats Units. Fet que ha motivat la carta del Prefecte de la Congregació de la Doctrina de la Fe al Secretari de la Conferència Episcopal del país en que reafirma que a *Medjugorje* "no és possible establir que hi van haver-hi aparicions o revelacions sobrenaturals" (21.10.2013).

El 17 de gener de 2014, la Comissió Internacional d'investigació sobre les aparicions de *Medjugorje* va concloure els seus treballs. El resultat de l'estudi serà presentat a la Congregació de la Doctrina de la Fe. Abans d'oferir les conclusions al Papa. (8tv va presentar, dos dies després, un documental sobre *Gospa. La colina de los milagros*; cf. també Darío MENOR, *Medjugorje, fraude o mensaje de Dios?*, Vida Nueva 2883, 22-28 febrer 2014, 8-13).

COTELO, evangelitzador i bon comunicador, proclama la fe cristiana. Respecta l'espectador i la seva llibertat. Cadascú decidirà per ell mateix. Aporta aire fresc al panorama actual en el que tantes vegades el cinema es queda sense arguments i a l'Església li costa trobar imatges significatives. Cine amb pocs mitjans però amb una gran dignitat.

**« TIERRA DE MARÍA » ÉS EL MÓN SENCER
" A TOTS AQUELLS QUE CERQUEN "**

Anècdotes Lasal·lianes

G. Ricard Serra i Feu

Anècdota nº 15:

Durant el Postulantat i Noviciat a Pont d'Inca el 1954-55 i el 1955-56 l'andalús Matías Toledo (després de la Presa d'Hàbit: Germà Pedro Matías) ens va fer riure molt.

Exprofessor de Comtal (on els Germans l'anomenaven "el Maestrillo"), quan tenia més de 40 anys, el Germà Alfonso (Gregori Alberto) el va portar al Postulantat. Era **l'humorista més genial que jo mai no he conegut**. Ni punt de comparació amb els que hem vist en espectacles públics o a la televisió. Sabia copsar immediatament el punt d'humor que podia tenir cada situació. I el seu humor era finíssim, originalíssim i gens groller. Alguns exemples:

Un dia que, com de costum, estàvem rentant plats i olles a tota pastilla per tenir més estona d'esbarjo, de sobte va cridar (menjant-se les eses amb la seva típica parla andalusa):

¡"Esto es la guerra! ¡Y las soperas son los cascos!", mentre es posava una sopera al cap com un casc.

Amb cara de murri, més que de sant confessor, solia repetir:

"Soy un pecador, pero el Señor me mantiene en su Santa Casa".

Després que el Germà Director Arcadi, en les conferències diàries, ens havia explicat cada vot, demanava que li féssim preguntes sobre punts mal entesos o sobre casuística. Per exemple, un dia va dir:

- "Carísimos, ¿tienen alguna pregunta que hacerme sobre el voto de pobreza?"

Matías de seguida va aixecar la mà:

- "Sí, Hermano Director, tengo una duda. No sé si después del voto podré conservar un plumier que tengo".

Tots vam somriure, perquè tots, fora del Director, endevinàvem que es tractaria d'una ficció per fer-nos riure.

- "Depende, Carísimo, según como sea el plumier..."

- "Tiene ribetes de oro".

- "Pero, ¿son de oro macizo o sólo tienen un baño de oro?"

- "Me parece, Hermano Director, que son de oro macizo"

.....

Un dia que començava a fresquejar, el Director ens va dir que l'endemà, que tocava sortir de passeig, ens poséssim un jersei sota la sotana. L'endemà, el Germà Director, aprofitant una parada del passeig, passava revista per veure si havíem obeït l'ordre, fent-nos descordar la sotana. Matías no tenia fred i no s'havia posat el jersei. En arribar el seu torn, es va negar a descordar-se la sotana.

- No, Hermano Director, ¡Vd. a mí no me mira; la Santa Modestia"!

Hi havia en el nostre Noviciat una pràctica d'humiliació: un s'agenollava davant de la taula d'un altre novici i li deia:

- "Carísimo, rece por mí porque soy un pobre pecador"

La resposta estereotipada era:

- "Tranquilo, Carísimo, rezaré por Vd."

Però Matías, amb el seu humor, va capgirar el protocol. Un dia se li va agenollar davant un novici amb aquesta pràctica. Jo ho vaig presenciar i sentir tot, perquè la seva taula era prop de la meua. En comptes de la resposta estereotipada, Matías va exclamar, mirant-lo amb cara de gran compassió:

-“¿Pecador?, ¡si sólo fuera Vd. pecador! I a continuació li va engegar una lletania semblant a la següent:

-“Lo que Vd. es es un carcamal, un cretino, un imbécil, un desequilibrado, un degenerado, un indeseable.”

El novici que volia humiliació, però no tanta, va marxar cua entre cames, fent ben segur el propòsit de mai més acudir a ell per a aquesta pràctica.

Quan feia poc que era al postulantat, va demanar permís al Director per fumar-se l'última cigarreta. Ell mateix ens ho va explicar. Diu que es va enfilar a la gruta de Lourdes i que, entre els espirals del fum de la cigarreta, el món o paisatge de Pont d'Inca anava apareixent i desapareixent. Fins que, en llençar la burilla, diu que va exclamar:

-“¡Adiós, mundo, para siempre!”

Però el sùmmum del seu sentit de l'humor va ser quan formava part del nostre grup d'esbarjo. En comptes de comentar els llibres llegits al menjador, com estava manat, ens explicava que feia dies que se li apareixia la Mare de Déu amb el Nen Jesús. Amb el seu humor detallava les converses que havien tingut i n'hi havia per sucari-hi pa. Un dia ens va dir:

-“Ayer fue demasiado. Por primera vez la Virgen puso el Niño en mis brazos. Una ola indescriptible de felicidad recorrió todo mi cuerpo. Pero de pronto el Divino Bebé se me meó encima. ¡Oh Santo Pipí del Niño Jesús!”

Rebentats de riure, els Germans del grup vam anar a parar cadascú abraçat a un dels propers arbres del pati. El Germà Arcadi ho va veure. I, per posar-hi remei, va canviar el cap de grup. Hi va posar el Germà Lluís Diumenge, el qual, l'endemà, tot just començar l'esbarjo, va dir amb autoritat:

-“Hermano Pedro, deje el relato de sus apariciones para el día que vayamos de paseo. ¿Qué decía el primer libro leído en el comedor? ¿Qué decía el segundo libro?”

Mentre treballàvem a la finca, podíem alguna vegada recordar la presència de Déu als novicis més propers. Matías, per descansar i per cridar l'atenció, s'enfilava sovint a un arbre fruiter i amb la seva timbrada veu i típic accent andalús (menjant-se les essences finals de síl·laba i convertint el cia en sia) cridava, de manera que ressonava per tota la finca:

-“¡Acordémonos que estamos en la santa presencia de Dios!”

Un dia se'n va anar a la cuina i, inventant-se l'afer, va dir al cuiner:

-“Hermano Camilo, ¡estoy asustado! He pegado a un novicio y, según el Código de Derecho Canónico, pegar a un religioso supone excomunión “ipso facto”

-“Carísimo –va replicar Camilo– déjese de tonterías. ¡Es Vd. un inefable comediante!”

A un postulant de més de 40 anys, al qual el Germà Sotsdirector Leopoldo havia posat un 4 de cal·ligrafia, li va etzibar:

-“Pero, Sr. Abad, ¿no se da Vd, vergüenza? ¿Qué dirá su Sr. Padre cuando vea la papeleta con el suspenso de caligrafía a su edad?”

Continuaran les anècdotes lasal·lianes en el proper nº de “PAX”

CRONOLOGIA DE LES CIRCULARS DEL TEMPS DEL FUNDADOR (1684-1719)

Seminari SIEL, Roma 1988-1989
Dades tretes dels Arxius de la Casa Generalícia

Nº	DATA	ASSUMPTE(S) TRACTAT(S)
a.	Abril 1684, Reims	Convocatòria dels principals Germans per a la festa de l'Ascensió a Reims, cf. Blain
b.	Maig 1684, Reims	Resultats de l'Assemblea General, cf. Blain. Regla de Govern, edicions de 1845 i 1875, Capítols Generals.
c.	Maig 1684, Reims	Carta-circular anunciant la defunció del G. Jean-François, cf. Blain
d.	Maig 1685, Reims	Convocatòria dels Germans a Reims abans de la festa de la Santíssima Trinitat, cf. Blain
e.	Maig 1686, Reims	Carta-circular recomanant pregàries per l'ànima del P. Barré, mort el 13 de maig a París, cf. Blain
f.	Agost 1686, Reims	Convocatòria dels Germans a Reims, cf. Blain
g.	Setembre 1686, Reims	Resultats de l'Assemblea General. Elecció del G. Henri L'Heureux com a Superior General, cf. Blain i Maillefer. Regla de Govern.
h.	Setembre 1686, Reims	Carta-circular anunciant la mort del G. Nicolas Bourlette (Frère Modeste) a Laon. El dia 16 el G. Gabriel Drolin es indicat com testimoni en el Registre de la Parròquia de Saint Pierre, cf. Blain.
i.	Maig 1687, Reims	Carta-circular anunciant la mort del G. Maurice, el 1er de maig 1687, a l'edat de 22 anys, cf. Blain.
j.	Juny 1687, Reims	Carta-circular ordenant pregàries per l'ànima del Sr. Adrien Nyel, mort a Rouen el 31 de maig, cf. Blain
k.	Juliol 1687, Reims	Carta-circular anunciant la mort d'un Germà a casa seva, cf. Blain
l.	Juny? 1691, Reims	Carta-circular recomanant pregàries per l'ànima del G. Henri L'Heureux mort a París, a l'edat de 29 anys, cf. Blain
1	Agost 1691, París	Convocatòria dels Germans a Vaugirard per a un recés d'un mes, cf. Blain
1 a	Setembre 1691, París	"Mémoire" compost per La Salle sobre l'origen de l'Institut, cf. Blain i Vie du Vénérable de La Salle par Mr l'abbé Salvan 1852
1 b	8 octubre 1691, París	Obertura del Noviciat de Vaugirard, cf. Blain
1 c	21 novembre 1691, París	Acte de persévérance, Vot heroïc, cf. Blain
1 d	Agost 1692	Convocatòria a Vaugirard dels Germans de Reims, Laon, Guise i Rethel per a un Recés i els exercicis del Noviciat durant el mes de setembre, cf. Blain
1 e	Agost 1693, París	Carta-circular demanant pregàries per l'ànima de Mme Maillefer, morta a Rouen prop de la Parròquia de Saint Nicaise, cf. Blain i Salvan.

2	Gener 1694, París	Convocatòria pel Primer Capítol General a Vaugirard, cf. Blain
2 a	Maig 1694, París	Convocatòria pel Recés preparatori al Capítol General, cf. Blain
2 b	Juny 1694, París	Resultats del Capítol General. Declaració respecte del futur Superior General de l'Institut, cf. Blain
2 c	Novembre 1694, París	Carta-circular recomanant pregàries per l'ànima del G. Paris, dit Frère Joseph, mort a Laon, cf. Blain
2 d	Agost 1696, París	Convocatòria dels Germans de Vaugirard. Comunicació de la col·lecció de les Regles manuscrites, cf. Blain i Maillefer
2 e	? 1686, París	Impressió del llibre "Exercicis de pietat per a ús de les Escoles Cristianes; in -16, de 88 pàgines a la impremta Langlois, de París, cf. Blain i Bibliothèque Nationale de Paris mss, Registre 21.939.
2 f	Abril? 1698, París	Trasllat del Noviciat de Vaugirard a Notre Dame des Vertus a la Grand Maison, cf. Blain
2 g	? 1698, París	Impressió del llibre "Instruccions i pregàries per a la Santa Missa, in -16, de 152 pàgines imprès a Langlois, cf. Blain i Bibliothèque Nationale de Paris, mss Registre 21.939.
2 h	? 1698, París	Impressió d'un "Syllabaire françois", in -16, de 72 pàgines, a Langlois (sense permís), cf. Blain i Bibliothèque Nationale de Paris mss Registre 21.939.
3	1 juliol 1699, París	Carta-circular necrològica del G. Jean-Henry, cfr. Blain
3a	15 febrer 1700, París	Aprovació de la traducció de la Doctrina Cristiana de Sant Agustí, en in 8º, cf. Blain i Bibliothèque Nationale de Paris mss Registre 21.939.
3 b	? 1702, París	Carta-circular acompanyant l'enviament de la Regla manuscrita dels GG. Directors, cf. Blain
3 c	23 gener 1703, París	Aprovació per a la impressió o reimpressió de les "Instruccions i Exercicis de Pietat a l'ús de les Escoles Cristianes". Aquest recull conté: 1. Un "Syllabaire françois", imprès en 72 pàgines in -16, a Langlois; imprès sense permís. 2. Un altre d'"Exercicis de Pietat" imprès també a Langlois, en 88 pàgines in -16, amb permís del Cancellier. 3. "Instruccions i pregàries per a la Santa Missa", 152 pàgines in -16, també per Langlois. 4. Catecisme dels Germans de les Escoles Cristianes o "Devoirs d'un Chrétien envers Dieu par demandes et réponses". Dos grans manuscrits in -12. 5. Dos epítomes de catecisme: "grand et petit abrégé", dos manuscrits in -12. 6. "Devoirs d'un Chrétien envers Dieu et les moyens de s'en bien acquitter par discours suivis". Tres volums in -12. 7. "Instruction méthodique... apprendre à bien se confesser, in -12 8. La "Civilité chrétienne" in -8, imitant l'escriptura gòtica. 9. "Instructions et prières pour la Confession et Communion".

		Cf. Blain
3 d	20 agost 1703	Sortida de la “Grand Maison”, cf. Blain
3 e	Agost 1705	Aprovació del R. P. Inquisidor d’Avignon de totes les obres composades pel Sant Fundador per als Germans i les seves Escoles. Carta al G. Gabriel Drolin, el 4 de setembre de 1705.
3 f	Agost 1705	Trasllat del Noviciat de l’Institut, de París a Saint Yon, prop de Rouen, cf. Blain
3 g	28 agost 1705, París	Carta-circular per recomanar pregàries per els GG. Michel i Jacques, morts a Chartrese per una epidèmia, cf. Blain i Salvan
3 h	Setembre 1705	Convocatòria dels Germans a Saint Yon per al Recés, cf. Maillefer
3 i	Agost 1706	Comunicació de les còpies de les Regles manuscrites i de la Guia de les Escoles, cf. Blain
3 j	1707	Carta-circular per anunciar la mort del G. Dominique a Sant Yon, cf. Blain
3 k	Juny? 1707	Ordre de suprimir un passatge en la pregària diària, cf. Blain
3 l	15 juliol 1708, París	Nomenament del G. Joseph, Director a Reims, per a visitar les cases de Rethel, Guise, Laon i Reims. Recull de Cartes p. 76.
3 m	30 juliol 1709, París	Nomenament del G. Joseph com a Visitador de les cases de Guise, Laon, Reims, Rethel i Troyes. Recull de Cartes p. 109.
3 n	? 1710	Circular instructiva sobre la confiança amb Déu, cf. Salvan
3 o	? 1711 Avignon	Impressió del “Reccueil des Petits Traités à l’usage des Frères des Écoles Chrétiennes”, cf. Blain
3 p	16 novembre 1711, París	“Nomenament del G. Joseph com Visitador de les cases de Moulins, Dijon, Troyes, Reims, Rethel, Laon, Guise, Boulogne, Rouen, Saint Yon, Darnétal, Chartres, Versailles i Saint Denis, depenents de la dite Société des Frères des Écoles Chrétiennes”... amb el segell o monograma del Nom de Jesús i la llegenda: les Frères des Écoles Chrétiennes, cf. Col·lecció de cartes p. 32
3 q	10 desembre 1711, París	Permís per a la impressió de “Instructions et Exercices de Piété à l’usage des Frères des Écoles Chrétiennes”: 1. Un Syllabaire françois 2. Un petit Exercice de Piété 3. Des instructions et prières pour la Messe 4. Instruction méthodique pour apprendre à bien se confesser 5. Catéchisme des Frères des Écoles Chrétiennes par demandes et par réponses 6. La Grand et Petit Abrégé du dit Catéchisme 7. Les Devoirs d’un Chrétien par discours suivis 8. Instructions et prières pour la Confession et la Comunion 9. Les Règles de la Bienséance et la Civilisation chrétienne 10. La vie chrétienne ou les moyens de vivre chrétiennement 11. Les Cantiques spirituels

		12. L'Office de la Vierge avec le psautier de David Le tout à l'usage des Écoles Chrétiennes, Cf. Bibliothèque Nationale de Paris Mss 21.942
3 r	Abril 1712, París	Carta-circular del G. Barthélemy per consolar els Germans en l'absència del Fundador i dir-los que esperant el seu retorn, podien adreçar -se a ell segons les intencions del seu Pare comú i que faria el possible per aconseguir a tots, cf. Blain
3 s	Febrer 1713	Carta-circular anunciant la mort del G. Hilarion, mort en viatge, cf. Blain
3 t	Novembre 1713	Carta-circular acompanyant l'envio de la Butlla Unigenitus i ordenant-ne la lectura, cf. Salvan
3 u	Desembre 1713, París	Carta-circular del G. Barthélémy, Director a París als GG. Directors de les Cases a Província, cf. Salvan
3 v	Desembre 1713	Carta-circular sobre la mort d'un Germà mort a la Casa d'Alais, cf. Blain
3 w	1 abril 1714, París	Carta col·lectiva dels GG. De París, Saint Denis i Versailles al Sr. De La Salle en província per pregar-lo i ordenar-lo de prendre el govern general de la Societat, cf. Blain i Salvan
3 x	Setembre 1714, París	Carta-circular del G. Barthélemy als Germans de les cases de província per demanar la conformitat per escrit de la carta col·lectiva del 1er d'abril dels GG. Directors de París, Saint Denis i Versailles, cf. Blain
4	Desembre 1714	Circular necrològica del G. Placide mort a Rethel l'11 desembre, de 23 anys i mig d'edat (entrat el 1710), cf. Blain
4 a	5 setembre 1715	Mort de Lluís XIV. El Fundador fa pregar per a ell, com a Protector de l'Institut, cf. Blain
5	4 desembre 1716, Saint Yon	Carta-circular dels principals Germans de Saint Yon i signada pel Fundador per anunciar la visita del G. Barthélemy, cf. Blain
6	Abril 1717, Saint Yon	Convocatòria el 13 de maig d'un Capítol General a Saint Yon, cf. Blain
7	Maig 1717, Saint Yon	Resultats de l'Assemblea de Germans del 2n Capítol General. Elecció d'un Superior General, el G. Barthélemy, cf. Blain
7 a	Novembre ? 1711	Carta-circular del sant Fundador demanant pregàries per a un assumpte interessant de la Casa de Saint Yon, cf. Salvan
7 b	Març 1718, St. Yon	Carta-circular per la mort de dos GG. novicis, cf. Vida del G. Irénée
8	31 octubre 1718, Saint Yon	Carta-circular del G. Barthélemy acompanyant l'enviament d'una còpia de les Regles a les diferents cases de l'Institut. Veure l'exemplar enviat a la comunitat de Troyes.
9	28 gener 1719, Saint Yon	Carta-circular i pública del Fundador dels Germans contra el jansenisme, cf. Blain

NOTA. En el proper PAX es presentaran les Circulars i Comunicacions dels GG. Barthélemy, Timothée, Claude i Frumence (1719-1777)

ALTRES LECTURES POSSIBLES...

EVANGELII GAUDIUM, Exhortació Apostòlica del Papa Francisco

<http://www.aciprensa.com/Docum/evangeligaudium.pdf>

EVANGELII GAUDIUM, Exhortació apostòlica del Papa Francesc

[http://webs2002.uab.es/safor/Evangeli%20Gaudium%20\(catal%C3%A0\).pdf](http://webs2002.uab.es/safor/Evangeli%20Gaudium%20(catal%C3%A0).pdf)

INFORME DEL HNO. SUPERIOR GENERAL, Hacia el 45ª Capítulo General

http://www.lasalle.org/wp-content/uploads/2014/01/Informe-del-Superior-General_2013.pdf

SE LLAMARÁN HERMANOS, Circular 466

http://www.lasalle.org/wp-content/uploads/2011/07/Circular466_ESP_web.pdf

DESVETLLEU EL MÓN: DIÀLEG DEL PAPA FRANCESC AMB LA UNIÓ DE SUPERIORS GENERALS.

Profetisme i Carisma de la vida religiosa, Antonio Spadaro, SJ

<http://valldalbaida.blogspot.com.es/2014/01/desvetlleu-el-mon-dialeg-del-papa.html>

ALEGRAOS... CARTA A LOS CONSAGRADOS Y CONSAGRADAS HACIA EL AÑO DEDICADO A LA VIDA CONSAGRADA, João Braz, Cardenal Prefecto y José Rodríguez Carballo, Scretario, Congregación de religiosos

http://www.vidareligiosa.es/index.php?option=com_content&view=article&id=720:lalegraosr-carta-a-los-consagrados-y-consagradas-hacia-el-ano-dedicado-a-la-vida-consagrada-&catid=2:articulos&Itemid=3

LA VIDA FRATERNA EN COMUNIDAD, "Congregavit nos in unum Christim amor". Congregación para los Institutos de vida consagrada

<http://www.aciprensa.com/Docum/vida-comunidad.htm>

UNES CLAUS DE LECTURA SOBRE PARMÈNIA, G. Joan Casas i Montràs (power point)

<http://www.lasalle.cat/publicacions> (Al final de la pàgina, Presentacions: cliqueu Parmènia 2014)

CARTA AL PAPA FRANCISCO – IMPULSAR LA RENOVACIÓN EVANGÉLICA – José Antonio Pagola

<http://www.redescristianas.net/2013/10/01/carta-al-papa-franciscojose-antonio-pagola-sacerdote-y-teologo/>

VOLEM VIURE POBRES AMB ELS POBRES, Rosaura de Jesús, Germaneta de Jesús

<http://www.iqs.edu/documentacion//files/10.4%20Clippings/2013/octubre/dt422.pdf>

ANALFABETISMO SIMBÓLICO Y ESPIRITUAL, Francesc Torralba

<http://pastoraltzalsd.files.wordpress.com/2013/02/francesc-torralba-analfabetismo-simbc3b3lico-y-espiritual.pdf>

INSTRUCCIÓN PÚBLICA

INSTITUTOS

Al Director general de Instrucción pública digo hoy lo que sigue:

"Hmo. Sr.: Vista la instancia dirigida á este Ministerio por el Visitador general del Instituto de los Hermanos de las Escuelas Cristianas, Hermano Justino Maria, solicitando se conceda á dicha Congregación la autorización especial para la enseñanza que previene el Real decreto de 18 de Agosto último; S. M. el Rey (q. D. g.), teniendo en cuenta lo dispuesto en el art. 23 del Reglamento de 30 de Septiembre siguiente, dictado para la ejecución de dicho Decreto, se ha servido conceder á la expresada Corporación docente la autorización solicitada, como comprendida en el art. 21 del citado Reglamento.."

*De Real orden lo traslado á U. á los efectos consiguientes.
Dios guarde á U. muchos años.*

Madrid 10 de Octubre de 1885.

A. Pidal.

Al Hermano Justino Maria, Visitador general de las Escuelas Cristianas.

SOBRE LA LEGIMITAT DE L'INSTITUT A L'ESTAT ESPANYOL

Remià de Mar, a 13 de Juny de 1890

Reu. Hermano Pablo José
Director del Asociação Menor,
Cambrils

Carísimo Hermano Director y querido
Amigo: Contesto a vuelta de correo a la
pregunta de su grata de ayer. Erasmita Id.
al Sr. Alcalde lo siguiente:

El Instituto de los Hermanos de las Escuelas
Cristianas está reconocido por el Gobierno de S. M.
por Reales Ordenes de:

12 de Diciembre de 1877
10 y 24 de Abril de 1878
21 de Diciembre de 1880
10 de Octubre de 1885
20 de Octubre de 1896
13 de Diciembre de 1898

La primera de dichas R.R. OO. está dictada de
acuerdo con el dictamen de la Sección de Estado
y Gracia y Justicia del Consejo de Estado.

Siempre a las ordenes de Id. memorias a los amigos
y en especial al bueno del H^{no} Fabiano
Suyo afmo S. Cy. H^{no} Adolfo Alfredo.

APROVACIÓ DE DOS DISTRICTES A ESPANYA

Aportació del G. Jesús Borràs i Coca

Séance du 18 juillet 1892.

Présents: le G. L. P. Supérieur Général et les Frères Assistants Bernard, Ode
Amarus, Louis de Poissy, Lyrus, Aprouin, Marie, Belicard et Clémentine.

Le Frère Monore, Frère Supérieur Général représente au Conseil que le District
a pris en peu d'années une grande extension et qu'en vue de pourvoir à une bonne
de nos Communautés espagnoles, il devient nécessaire de diviser ce vaste District
de Madrid et celui de Barcelone.

Déjà, depuis 3 ans, le cher frère Lange, Directeur du Pensionnat de Nîmes
chargé, à titre provisoire, de visiter les Communautés de la Catalogne, et ainsi le
Barcelone existait en fait.

Il est proposé au Conseil de constituer dans la forme ordinaire ce district
et d'en nommer le cher frère Lange Visiteur.

Le Conseil émet un avis favorable.

Même Séance.

Une subvention de 5000^{fr} est accordée au noviciat de Rodez — et 2000^{fr} à celui de
En foi de quoi j'ai signé

Le Secrétaire du Conseil,

J. Ruisant

DEL PROYECTO DE REGLA

"San Juan Bautista de La Salle se dio cuenta de que la misión de educación humana y cristiana en la que se había comprometido asociándose con sus primeros Hermanos era la obra de Dios. Al convertir la gratuidad en una característica fundamental de su fundación, invitaba a los Hermanos de todos los tiempos a dar testimonio de la gratuidad del amor de Dios.

Sus discípulos al igual que él, han experimentado durante más de tres siglos que Dios no abandona "su obra" sino que "se complace en hacerla fructificar día tras día" (10.1).

"Los Hermanos, dando prueba de realismo y valor, reconocen, analizan y afrontan en la fe las dificultades y los retos particulares que atraviesa su Instituto en distintas regiones del mundo. Mientras contemplan la historia de la salvación que actúa en sus vidas y en la del Instituto, los Hermanos viven la gracia del misterio pascual. Al meditar el itinerario evangélico del Fundador hallan en él un modelo de constancia en la adversidad y de fuerza para volver a empezar" (10.4).

INSTITUTO DE HERMANOS
DE LAS
ESCUELAS CRISTIANAS

476, VIA AURELIA - TEL. 62.21.594

ROMA
C. P. 99 AURELIO

El Superior General

El que suscribe, José Pablo BASTERRECHEA, Superior General del Instituto de los Hermanos de las Escuelas Cristianas, CERTIFICA que, según consta en la documentación de los Archivos Centrales del Instituto en Roma, sección EG 430/2, página 405, fué oficialmente decretada por las Autoridades competentes del Instituto, en fecha 18 de julio de 1892, la erección de la Provincia Lasaliana que responde a la denominación de DISTRITO DE BARCELONA, como puede verificarse por la fotocopia adjunta del referido documento de los Archivos Centrales del Instituto.

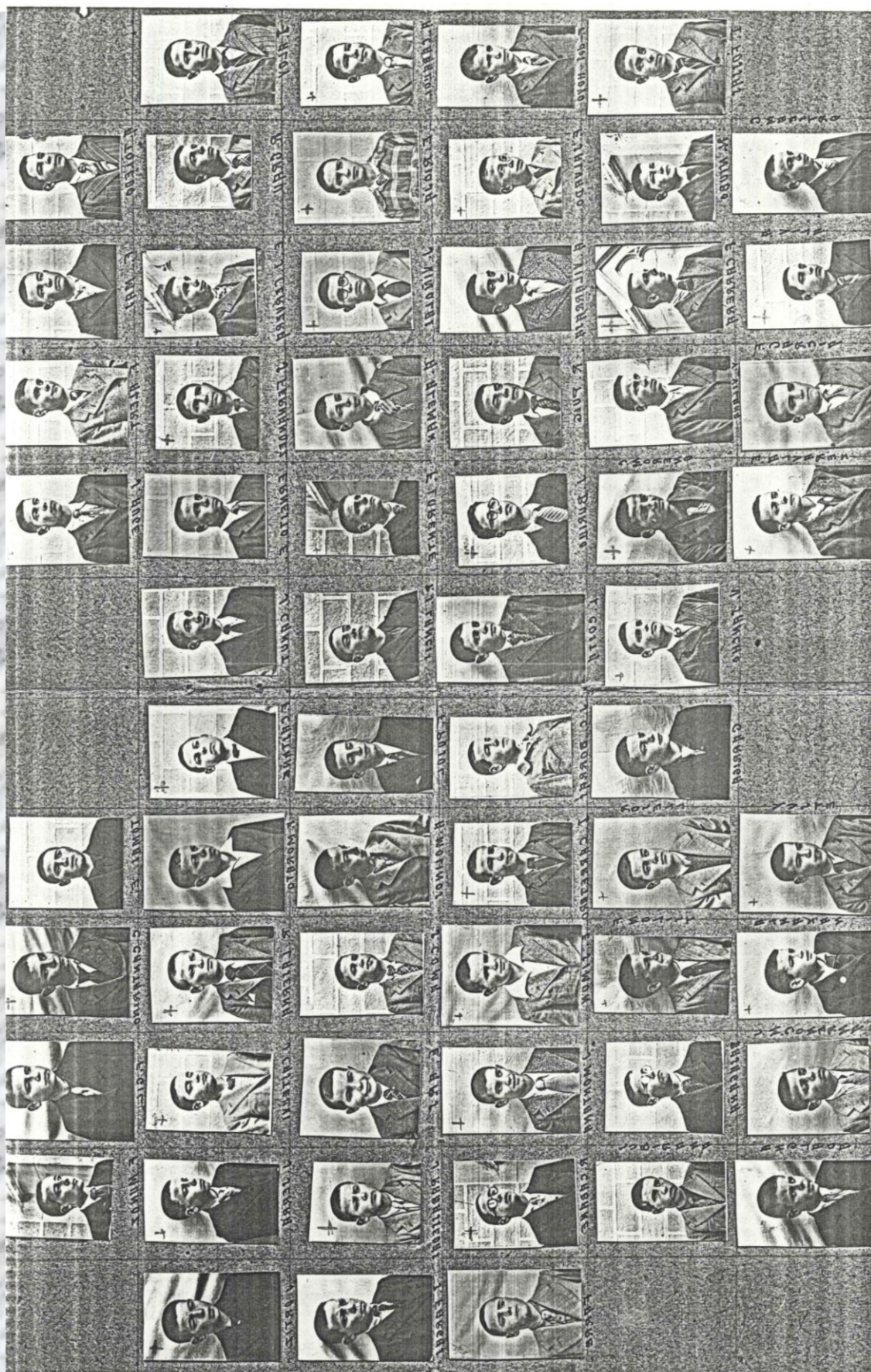
Y para que así conste, así como para cualesquiera efectos jurídicos o administrativos que el caso lo requiera, lo firmo de mi propio puño y letra, refrendándolo con el sello oficial del Instituto.

Dado en Roma, el 22 de marzo de 1980.

José Pablo Basterrechea

NOVICIS MENORS DE CAMBRILS L'ANY 1942 (aportació del G. Isidre Aloy)

AHIR...

AVUI...

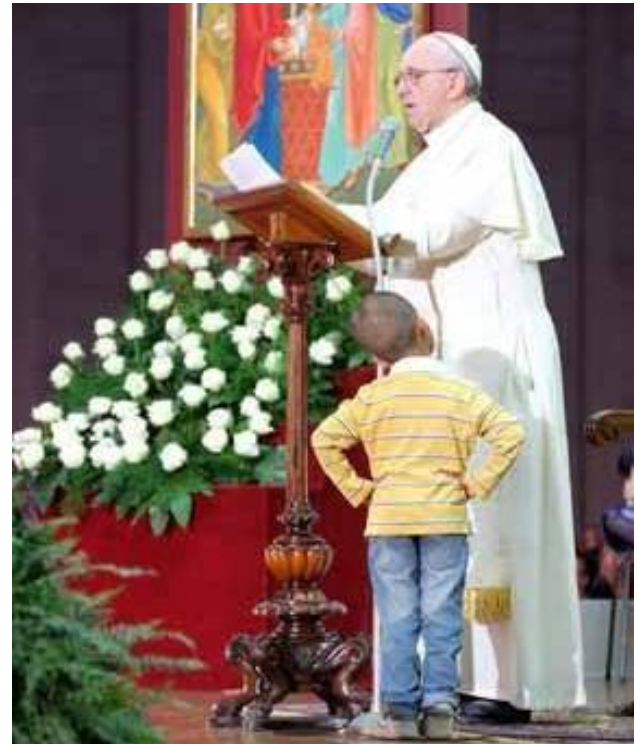
CEMÀ...

Aportació de Jaume Escayola i Clusella

**Deixeu estar els infants,
no els impediú que
vinguin a Mí (Mt 19,13-15)**

SUMARI

EDITORIAL	3
300 anys de la Carta de l'1 d'abril 1714 (G. Jaume Pujol)	4
Projecte Parmènia La Salle Comtal (G. Javi Núñez)	7
1714 - Parmènia - 2014 ? (G. Joan Casas)	12
Analogies Lasal·lianes entre 1714 i 2014 (Divers)	14
Benaurances de la pau	19
Espigolant l'Exhortació Apostòlica Evangelii Gaudium (G. Jaume Pujol)	20
«Alegraos...» Fragment Carta vers l'any de la vida consagrada (President i Secretari Religiosos)	24
Feliços els compassius (G. David Pérez)	26
Presentació del Salm 25 (G. Ramon Grau)	27
Els Noviciats del Districte de Barcelona (6): Cambrils 1926-1947 (G. Josep M. Pons)	30
Es nomenaran Germans, síntesi de la Circular 466 (G. Jaume Pujol)	32
Una icona simpàtica: la comunitat com una orquestra (Amedeo Cencini)	36
Síntomas que aparecen con la edad y forma de tratarlos (G. Antonio Domínguez)	37
En record de la Venerable benefactora Dorotea de Chopitea i Villota (1) (G. Josep M. Pons)	38
Posibles destinataris de Deberes I (G. Mariano Fernández)	40
Una existencia abierta a los planes de Dios – Evocación del H. Manuel F. Magaz (G. Lluís Diumenge)	42
Els altres... (G. Santiago Herèdia)	47
Formació bíblica (II), “La vocació en la Bíblia”, per José Manuel Vallejo, caputxí (G. Jaume Pujol)	48
Formació bíblica (III), “Bíblia i fraternitat”, per José Manuel Vallejo, caputxí (G. Josep Espuny)	50
Sessió de Germans Jubilats, per Joan Botam, caputxí: “La identitat del Germà jubilat” (G. Jaume Palom)	52
Reflexions del treball de grups dels Germans jubilats	54
Trobada del Recés de Família Lasal·liana a Sant Martí Sesgueioles (G. Josep Guiteras)	58
Calaix de Sastre – “Carpe diem” (Divers)	60
Cap refugi no és un camí (G. Joan Carles Vázquez)	64
Mantras de La Salle (G. Santiago Temprado)	66
Fiesta (G. Santiago Temprado)	68
Vasos comunicantes: Hostalets – Fortianell (G. Laurentino Fernández)	70
Dejarse formar por la vida (Amedeo Cencini)	72
Principal causa de confusión mental en la tercera edad (Aportación del G. José Antonio Panero)	73
Generositat – Primavera – Futur (G. Cesc Ferré)	74
Dites i respostes (G. Jaume Pou)	76
Claus d'un cervell jove (Tony Buzan)	78
Els 30 anys de projectes d'estiu de Proide (G. Toni Baqueró)	80
Cada persona es un ser especial (G. Antonio Domínguez)	81
El Cementerio de Cambrils (G. Mariano Fernández Magaz)	82
El Cercle La Salle al G. Mariano Fernández Magaz (Sr. Joan Rovira)	83
Promotor de fe i cultura, Manuel Fernández Magaz 1919-2014, Professor i religiós (Albert Manent)	84

<u>Recordando al H. Jesús Muñoz (G. Ceferino Catalán)</u>	85
<u>Recordant al G. Marià Aceves Pascual (G. Jaume Palom)</u>	87
<u>En nombre de la familia del H. Mariano Aceves (sobrina Pili)</u>	88
<u>In memoriam, Manel Forcano Lafragüeta (Signum Fidei) (Vicenç Fortunato)</u>	89
<u>Joan Morera: la vocació de la paraula (Arcadi Oliveras)</u>	90
<u>Recordant al P. Joan Llosas, SCH. P. (Consell Direcció de PAX)</u>	91
<u>Viqui Molins, monja que estima "... Sóc feliç perquè faig coses" (Víctor Amela, La Contra-Vanguardia)</u>	92
<u>Notas sobre mis lecturas (G. José Antonio Panero)</u>	94
<u>Lectures útils (G. Jaume Pujol)</u>	96
<u>Cine: Mary's land, Tierra de María (G. Lluís Diumenge)</u>	98
<u>Anècdotes lasal·lianes (G. Ricard Serra)</u>	100
<u>Cronologia de les Circulats del temps del Fundador, 1684-1719 (Seminari SIEL 1989)</u>	102
<u>Altres lectures possibles (links)</u>	106
<u>Autorización de enseñanza - Ministerio de Fomento, Instrucción Pública (Aportació G. Jesús Borràs)</u>	107
<u>Legitimitat de l'Institut a l'Estat Espanyol (Aportació del G. Jesús Borràs)</u>	108
<u>Aprovació de dos Districtes a Espanya, H. Adolfo Alfredo (Aportació del G. Jesús Borràs)</u>	109
<u>Sobre l'erecció oficial del Districte de Barcelona, H. P. Basterrechea (Aportació del G. Jesús Borràs)</u>	110
<u>Novicis Menors de Cambrils l'any 1942 (Aportació del G. Isidre Aloy)</u>	111
<u>Ahir... Avui... Demà... (Jaume Escayola)</u>	112
<u>Deixeu estar els infants, no els impediu que vinguin a mi, Papa Francesc (Mt 19,13-15)</u>	113
<u>SUMARI</u>	114

